

nguyên
thị
ngọc tú

Giã từ

MÙA ĐÔNG

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

GIÃ TỪ MÙA ĐÔNG

CÙNG MỘT NGƯỜI VIẾT

1 — **Huệ** — truyện vừa — NXB Văn Học 1964

2 — **Người hậu phương** — tập truyện ngắn — NXB Văn Học 1966

3 — **Đất làng** — tiểu thuyết — NXB Văn Học 1974
(tái bản lần 2 — NXB Văn Học 1978)

4 — **Buổi sáng** — tiểu thuyết — NXB Thanh Niên 1976

5 — **Trong rừng dẻ gai** — truyện vừa — NXB Kim Đồng 1976

6 — **Cánh đồng bờ biển** — truyện vừa — NXB Kim Đồng 1980

7 — **Ngõ cây bàng** — tiểu thuyết — NXB Hà Nội 1981

8 — **Câu chuyện dưới tán lá rợp** — tập truyện ngắn — NXB Phụ Nữ 1983

9 — **Những dấu chấm phía chân trời** — tập truyện ngắn — NXB Văn Học 1983

10 — **Hạt mùa sau** — tiểu thuyết — NXB Thanh Niên 1984

11 — **Khoảng trời phía sau nhà** — tập truyện ngắn — NXB Tác Phẩm Mới 1987

nguyên
thị
ngọc tú

Giã từ

MÙA ĐÔNG

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN
Hà Nội - 1989

Chương mở đầu

— Anh muốn gì ở em? Em mang lại gì cho anh?
— Ngân nói nhỏ như thì thầm rồi ngước đôi mắt buồn bã ngờ vực, nhìn Hoàng.

Anh ta ngồi đó, bên lò sưởi, dáng mệt mỏi, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, rít từng hơi thuốc lá. Căn phòng nhỏ phủ thảm kín bừng xanh ngét khói thuốc. Bên ngoài, trời màu xám tro. Tuyết bay lất phất. Những bông tuyết nhỏ và mảnh như kim dính vào nhau rơi nghiêng xuống.

— Quên. Em giúp anh quên. — Hoàng đáp hồ hững.

— Quên cái gì?

— Sự mệt mỏi căng thẳng luôn bao vây anh.

— Luôn luôn à?

— Ừ, thường xuyên.

— Thế thì khó quá! — Ngân thở dài, im nín, hai vai rũ xuống — Sao anh không tìm cách thoát ra?

Sao anh không thay đổi? Sao anh không sống như người khác?

— Sống như thế nào?

— Suốt ngày lo mua nồi hầm, máy mài, bàn là, bếp điện. Lúc nào cũng bận rộn, vất vả nhưng vui. Phải không nào?

— Trước đây anh cũng đã từng sống như thế. Sống như thế mãi rồi. Anh đã từng bươn bả chuyển từ chuyển mê-trô⁽¹⁾ này sang mê-trô khác để mua được một hộp dây mai-so, mấy cục cắm điện ba chấu, cái ấm điện. — Hoàng rít thuốc lá, giơ tay quẹt đám râu dầm nước, nhìn bọt bia đang reo sôi trong cốc — Đó là những ngày xa xưa, còn bây giờ thì...

— Bây giờ thì anh dừng dưng với tất cả chứ gì?

— Mặc dù anh biết những thứ đó vẫn được giá.

— Thế bây giờ anh muốn gì? — Ngân hỏi và đổ nốt chai bia vào cốc vại lớn trước mặt Hoàng.

— Em cho anh uống say để dễ khai thác hả? — Hoàng cười và lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Vài cánh chim lao vút qua trong trời chiều xám — Nói chung, anh cũng là con người, anh cũng có những ham muốn như mọi người, những niềm vui bình thường như mọi người...

---

(1) Tàu điện ngầm.

— Ai chẳng có thể như mọi người?

— Trừ anh. Hoặc giả những người như anh.

— Một nỗi giận dữ bất chợt trào lên trong người Hoàng. Ngân nhận thấy ẩn sâu dưới hàng mi rậm là một đôi mắt đang long lên và vằng trán nhợt nhạt.

Ngân ngồi xuống nép vào một góc ghế, kéo cái chăn len phủ lên chân. Một nỗi sợ hãi mơ hồ chợt đến. Đây không phải lần thứ nhất cô tìm cách bước chân vào tâm hồn kín bưng ấy. Mỗi lần thế, không những chẳng ích gì mà hình như khoảng cách, sự xa lạ giữa hai người lại như kéo căng ra thêm nữa.

Chợt Hoàng đứng lên, lại gần Ngân, đặt tay lên vai cô, kéo lại gần.

— Đi tắm đi, em!

— Không. Hôm nay em lạnh.

— Nước nóng sẽ làm em ấm lên.

— Ấm xong lại lạnh hơn. — Ngân nói và kéo cao cổ áo, xích lại gần lò sưởi. Hoàng đứng lên:

— Nào, anh sẽ giúp em.

Anh mở cửa buồng tắm, vẩn vẩn đỏ. Một vùng nước nóng rực tỏa ra, màu trắng sáng lên. Hoàng giơ tay cho Ngân:

— Hôm nay em làm sao thế?

Ngân lặng thinh. Cô không thể nói được rằng cô đang chán nản bức bối và nghi ngờ. Trong căn phòng lạ, mặc dù Hoàng nói cô hoàn toàn là chủ trong thời gian nghỉ phép ở đây, nhưng cứ có cái gì đó không phải như thế. Không khí ngột ngạt. Trần thấp, thảm vây kín. Căn phòng giống một cái tủ. Cũng không hẳn vì thế. Ở ký túc xá của cô, ba đứa chung một buồng hơn mười mét, đồ đạc chật ních, mùi thức ăn cứ rộn vấy sao mà dễ chịu, thoải mái. Còn ở đây, cứ thế nào ấy.

— Nào, nhanh lên, nước đầy rồi! — Hoàng giục và đứng quay mặt vào tường. Biết là không thể cưỡng lại được, khi Hoàng đã muốn, Ngân đứng vào góc nhà rụt rè nhìn cái lưng to khỏe, cuộn sẵn những thớ thịt trẻ trung và đồ xuống đó là cái đầu tóc bù rậm đen nhúc đang dán mắt vào cửa kính, cời quần áo.

Bất thần, Hoàng quay lại. Ngân chỉ kịp kêu một tiếng “á” đã thấy được nhắc bổng lên và cô bỗng thấy người chìm ngập trong một vùng hơi ấm nóng rực. Cảm giác khoan khoái chiếm lĩnh. Ngân té nước và cười khanh khách khi nước lướt khỏi những cụm tóc rậm dày của Hoàng, từng dòng chảy ràn rụa xuống mặt anh.

— Anh ướt hết rồi! — Ngân kêu lên thích thú.

— Không sao. — Hoàng cầm lọ nước hoa bơm vào

trong không khí ẩm hơi nước và hương thơm. Ngân như thấy mình đang ở giữa một vườn hoa hồng. Khuôn mặt Hoàng mờ ảo trong hơi nước. Hơi nước đã xóa những góc cạnh, vết nhăn, những sợi tóc cứng đã chớm có sợi bạc, chòm râu như cái bàn chải trước mũi, cái thứ mà Ngân khó chịu nhưng Hoàng không bao giờ cắt bỏ. “Anh mà cạo râu đi anh thành người khác. Và, là người khác thì anh không còn yêu em nữa...” Hoàng lý luận như vậy. Thêm một thứ nữa Ngân phải công nhận dù không thích. Hằn lên lần áo phông có cây cọ lửa là một vòng ngực nở đầy, một cái dây chuyền to đeo thánh giá bằng bạch kim cú sát xuống cô trong bồn nước mà cô đang chìm xuống và quấy lộn như một con cá.

— Em cho phép? — Hoàng hỏi và chỉ vào bộ quần ướt đầm đang mặc.

— Còn gì nữa! Chỉ giả vờ, điệu bộ! — Ngân kêu lên và giơ tay vít cổ Hoàng xuống. Thoắt cái, cả hai đã ở trong bể nước. Nước tràn tung tóe. — Anh có biết bơi không?

— Mọi chỗ đối với anh đều chật, trừ biển.

— Quê anh ở biển à?

Ngân nhận thấy một nét sững sờ chột hiện trên nét mặt Hoàng.

— Anh không có quê. Hay nói một cách khác anh không chấp nhận nơi người ta đề ra bố mẹ và ông bà mình là quê hương.

— Thế nghĩa là...

— Nghĩa là ở đâu sống tốt đó là quê hương... Em có khát không?

— Anh khát à?

— Ừ, anh có tật xấu là luôn có những cảm giác trái ngược. Ở trong nước anh thấy khát và say sóng khi ở trên cạn...

— Thấy ghét em khi yêu em? — Bàn tay Ngân vòng ngang cổ Hoàng và tung người lên khỏi mặt nước — Phải thế không?

— Không.

— Thế thấy thế nào?

— Thấy em biến mất.

Hoàng bế Ngân lên trên hai tay và quay tròn trong phòng. Những dòng nước bắn tung làm căn phòng mờ tối.

— Em thấy thế nào?

— Em thấy hạnh phúc. Những lúc như thế này em thấy dễ chịu lắm. Em thấy quên hết mọi buồn phiền!

Ngân cười. Nụ cười trắng xóa như hoa nhài.

Hoàng cũng cười. Hai khuôn mặt rạng rỡ áp sát nhau. Hai nụ cười sáng trưng.

— Em bảo lúc nào thật vui em sẽ nói cho anh nghe một chuyện bí mật. Bây giờ vui, em nói đi.

Ngân cầm tay Hoàng đặt lên bụng mình.

— Anh có thấy gì không?

— Gì? — Hoàng thẳng thốt, nét mặt biến sắc.

— Chúng ta sẽ có con! — Ngân nói và nhìn Hoàng chăm chăm — Sao, anh sợ à?

— Chẳng có gì làm anh phải sợ! Khi yêu em anh đã nghĩ đến tất cả. Có điều, em phải dũng cảm lên. Phải dũng cảm hơn cả anh nữa.

— Còn anh không cần dũng cảm à?

— Anh ở bên em. Anh sẽ làm tất cả vì em.

Hoàng dìu Ngân ra ngoài. Anh mở túi áo, lấy ra một túi nhỏ may bằng vải đỏ đưa cho Ngân. Ngân mở cái túi nhỏ mà nặng.

— Vàng. Vàng nguyên thủy. Vàng đỏ. — Ngân lẩm bẩm.

— Em giữ lấy.

— Để làm gì thế này?

— Nếu chẳng may anh có làm sao. Ở đất lạ này, họ hàng ruột thịt chẳng có, mọi thứ đều có thể xảy

ra, em có cái nuôi con.

Nước mắt Ngân chảy xuống. Cô vòng tay ôm chặt Hoàng, chùi nước mắt vào mặt anh.

Có tiếng gõ cửa.

Hoàng giơ tay bịt lên miệng Ngân rồi thay quần áo rất nhanh, nét mặt lộ vẻ bối rối.

— Ai vậy? — Ngân thì thào.

Hoàng ra hiệu im lặng.

— Anh có hẹn với ai không? Sao không mở ra xem họ hỏi gì?

Hoàng cau mặt, lặng thinh.

Tiếng gõ cửa dồn dập.

— Hay em ra xem ai nhé?

— Im! — Hoàng rít lên rồi rón rén đi tới bên cửa. Lúc này tiếng gõ cửa đã dứt nhưng bên ngoài, ai đó vẫn còn, tiếng họ xoay xoay chốt cửa và tiếng giày dậm dậm.

Ngân cảm thấy rét cóng, cô đi bằng những đầu ngón chân rón rén lại bên lò sưởi.

Hoàng vẫn đứng dán mình bên cánh cửa, nét mặt hết sức chăm chú cho đến lúc bên ngoài không còn động tĩnh. Tiếng giày bước về phía cầu thang máy, xa đi. Hoàng quay vào, ngồi đối diện Ngân, châm thuốc, hút.

— Ai thế?

— Sao lúc nào em cũng lục vấn anh, hả? — Hoàng bỗng nói to như quát và đi đi lại lại trong nhà, nét mặt hầm hầm.

— Em muốn biết. — Ngân lí nhí đáp.

— Tại sao cái gì em cũng muốn biết? Biết để làm gì? Trong khi có bao giờ anh tò mò về em không? — Khuôn mặt Hoàng tối lại, đôi mắt to lóe lên những tia sáng hằn học.

— Tôi xin lỗi ông. Tôi nhầm. Tôi tưởng rằng, khi người ta yêu nhau người ta đã sống với nhau như vợ chồng thì người ta càng hiểu biết nhiều về nhau càng tốt...

— Hiểu biết để làm gì?

— Để giúp đỡ nhau. Để thông cảm với nhau, hoặc chia sẻ.

— Trời ơi, em còn trẻ con quá! Đơn giản quá! — Hoàng bỗng cười phá lên rồi đi đi lại lại quanh nhà. Dừng lại trước mặt Ngân, giọng Hoàng gần gần:

— Thôi được, sẽ đến lúc, sẽ đến lúc em hiểu tất cả, em sẽ biết hết về anh. Chỉ sợ rằng lúc đó em lại chán ngấy.

— Chẳng có lúc đó đâu! — Ngân nói nhỏ, cúi đầu

gạt dòng nước mắt đang tràn xuống.

— Sao lại chẳng có lúc đó?

— Tôi sẽ bỏ ông. Bỏ ông ngay bây giờ dù đời tôi có như thế nào. Từ bây giờ, tôi không muốn nhìn thấy ông nữa. — Ngân nức nở, ném cái túi đỏ trả Hoàng.

— Em sẽ không bao giờ bỏ anh! — Hoàng nói và cúi nhặt cái túi bỏ vào áo Ngân, về nhẩn nại.

— Ông đừng nhảm! Đừng tưởng tôi đã trót đại với ông mà không dám bỏ ông đâu! Tôi không thiết! Tôi không thiết gì hết!

— Em đừng nói thế. Ở cái đất này, không ai chỉ sống vì đã trót mà vì cái khác kia.

— Tôi chẳng vì cái gì cả! — Ngân nói và nhìn xuống bụng mình. Rồi bỗng nhiên vùng đứng lên, vơ tất cả quần áo bỏ vào túi.

— Bỏ anh thật à?

— Tất nhiên!

— Còn đứa con của chúng ta sau này?

— Nó sẽ không có bố hoặc giả là tôi sẽ đem cho nó đi.

— Anh xin em. — Hoàng rên rỉ.

— Tôi không thay đổi ý định đâu. — Ngân cương quyết.

— Thôi được. Thế ta ăn bữa cơm cuối cùng đã nhé! — Hoàng giơ tay xem đồng hồ — Em đợi anh nửa tiếng, anh đi mua thức ăn về. Hay cùng đi với anh, ăn xong, anh đưa em về tận nhà giao cho chị Vân hoặc cô Hằng! — Hai chân Hoàng quỳ xuống, khuôn mặt Hoàng tươi cười ghé vào Ngân — Đi, bé!

Cơn giận trong lòng Ngân đang bùng bùng bùng huyệt huyệt. Cô đứng lên, lại trước gương. Một khuôn mặt nhợt nhạt, buồn rầu nhìn cô trong gương.

— Bây giờ em ra trước, đợi anh ở cửa hàng sách.

— Sao không đi cùng? Sao?

— Rồi sẽ đi cùng. — Hoàng cười — Nghe anh đi, bé!

Ngân vừa bước ra đã nghe tiếng khóa ở sau lưng.

Những cuốn sách bìa cứng, những xấp phong bì các loại và lọ mực, hộp màu, những khách hàng nhìn cô. Những đứa trẻ đeo cặp trên vai đi học về hay đến lớp nhìn cô, những đôi nam nữ khoác tay nhau đi thanh thản tự do. Những gương mặt sáng hồng trong hơi tuyết lạnh.

— Chào cô, cô làm ơn cho tôi hỏi cô có phải tên là Ngân không? — Một người đàn ông mặc áo dạ đen, đội mũ lông, tay cặp cặp, mồm ngậm một pip thuốc lớn, đeo kính trắng đi đến gần cô, hơi nghiêng mình, lễ phép hỏi. Cái giọng quen quá,

nhưng gương mặt thì lạ. Ngân hơi lùi lại.

— Ông là ai?

— Là người mà cô đang định bỏ đây ạ!

— Trời, anh Hoàng! — Ngân kêu lên sững sờ — Có chuyện gì thế? Vì sao anh phải cải trang thế?

— Lại những câu hỏi. Thôi, ta đi không có muộn rồi! — Hoàng giơ tay khoác vai Ngân, kéo đi.

Những bông tuyết nhỏ lúc này rơi dày hơn, kết dính lại với nhau làm thành những bông hoa tuyết mềm và xốp bay lả tả. Trong tuyết và giữa trời đất mênh mông, Ngân tìm lại sự thanh thản.

— Anh ơi. — Cô gọi nho nhỏ.

— Gì hả, em?

— Cứ đi mãi ngoài trời thế này còn hơn về nhà.

— Anh thì thế nào cũng được. Nhưng em thì không thể đi mãi ngoài trời. Em sẽ chết cóng. Đêm nay nhiệt độ sẽ xuống 15 độ âm. Chẳng thể ở lâu ngoài đường được đâu, em ạ.

Ngân nhìn vào một cửa hàng thực phẩm bên đường. Người ra vào tấp nập.

— Có gà Bun! Cá tươi! — Cô reo lên và lao vào xếp hàng.

Một lúc sau, cô chạy ra. Đã có một túi nặng những cá và gà, rau và cả những chùm nho chín

trắng nữa.

Khuôn mặt rạng rỡ tươi hồng, cô giơ những chùm nho ra trước mặt Hoàng:

— Nho ngon không này! Có hơn một chục bạc mà bao nhiêu thứ!

— Với một túi thức ăn như thế này, ta không thể nào đi ra ngoài trời suốt đêm được — Hoàng cười nhìn Ngân — cô bé ạ!

— Về nhà thôi! Bây giờ thì phải về nhà! — Ngân kêu lên, quên hết mọi chuyện buồn bực. — Em sẽ nấu canh chua và quay gà cho anh ăn. Gà này ngon và mềm lắm. Hay anh thích sốt vang?

— Ăn gì cũng được, đừng bày vẽ mất thì giờ, em ạ! — Khuôn mặt Hoàng trầm ngâm — Anh đưa em về đến cửa, em lên trước, rồi cứ mở cửa để đẩy đường khóa nhé, anh sẽ vào sau một tí.

— Tại sao phải thế?

— Em lại hỏi rồi. — Hoàng nhìn mặt giơ chân dìm những chiếc lá vàng vào trong tuyết — Để em khỏi bận tâm, anh mong em nhớ cho một điều là tất cả những gì anh làm đều có lý do và vì hoàn cảnh bất buộc. Hơn nữa — khuôn mặt Hoàng lộ vẻ hài hước — còn do bệnh nghề nghiệp.

— Anh muốn làm diễn viên chứ gì? — Ngân trề môi. — Diễn viên ở trên sân khấu chứ ai lại ở ngoài

đời?

— Đối với anh, đời cũng là sân khấu mà sân khấu cũng là đời. Thôi, em về đi, một lúc anh về. Em đừng làm nhiều mà mệt. — Bàn tay Hoàng siết chặt tay Ngân một lúc mới buông ra.

Ngân trượt chân trên đám băng dưới gốc cây có chùm quả đỏ. Dừng lại trước lối rẽ, cô ngoái nhìn phía sau. Hoàng đang châm thuốc và nhìn theo cô. Cái cổ áo kéo cao lên và cái mũ chụp xuống. Vòng kính trắng loang loáng làm anh thành một người khác. Luôn luôn là một người lạ. Để làm gì nhỉ? Ngân nghĩ. Rồi không nghĩ nữa. Ngân bước đi. Cô thấy khát. Hình như nhiệt độ xuống thấp hơn. Tuyết rơi mù mịt. Dừng lại trước cửa. Ngân quay lại. Không còn thấy Hoàng đứng đó nữa.

Chương một

— Ô, chị Vân, hôm nay là ngày gì thế? — Hằng kêu lên khi Vân vừa xuất hiện trước cửa phòng với hộp bánh và bó hoa cắm chướng bọc giấy bóng trên tay.

— Cái Ngân đâu? — Vân hỏi và nhìn quanh — Đi làm chưa về à?

— Về rồi! Nó cùng về với em nhưng không biết đi đâu.

Vân tìm cái lọ, đổ nước và cắm những bông hoa vào, để bánh lên đĩa, thu dọn bàn ghế.

Ngân xuất hiện với khuôn mặt nhợt nhạt, ủ rũ.

— Mà đi đâu về thế? — Hằng tung chăn ngồi lên — Đi làm về tao phải chui ngay vào chăn, nhắm mắt một lúc người tỉnh ra ngay.

— Tao xuống nhà tìm thư...

— Có không?

Ngân chậm chạp lắc đầu, lại bàn ngồi thờ:

— Hàng tháng nay không có thư, không biết ở nhà có chuyện gì rồi!

— Lại có cô nào rồi cũng nên! Đàn ông, xa mặt, cách lòng! Biết thế nào! — Hàng nói và cười — Vì thế nên trước khi lên đường tao cắt luôn, đỡ phiền! — Hàng giơ tay chém vào không khí.

— Hàng nói gì lăng nhăng thế? Đàn ông năm bảy loại đàn ông! Ai chứ cậu Bằng của cái Ngân thì chị tin là trước sau như một! Còn thư chặm là chuyện bình thường. Có thư gửi hàng tháng rưởi chị mới nhận được. — Vân nói và nhìn Ngân.

— Có khi cái Hàng nó nói đúng cũng nên, dạo này em hay mê ngủ chuyện chẳng lành lắm.

— Mê thấy gì?

— Mê thấy rắn. Mê ngã xuống sông. Mê đi chơi mất dép...

— Ồi giời, chị còn mê thấy máu thì sao! — Vân nói và đẩy lọ hoa và hộp bánh lại trước mặt Ngân:

— Tặng em.

— Tặng em? — Ngân trở mặt — Sao lại tặng em?

— Nhân ngày sinh lần thứ hai mươi của em. — Vân nói và mỉm cười — Ta xem có gì liên hoan cho vui đi.

— Hoan hô chị Vân! Liên hoan! — Hàng nhảy

phốc khỏi giường và chạy tới ôm vai Ngân, xoay một vòng. — Chúc mừng ngày đẹp nhất! Tổ chức đăng-xinh đi.

— Tao buồn lắm, chẳng thiết gì cả, ngày hôm nay chị Vân mà không nhắc tao cũng qua luôn! - Ngân thần thờ.

— Điên! Việc gì phải tự dày ải mình như thế! Nó lừa mình thì mình lừa nó luôn. Khinh mười lăm phút! Vui! Sống! Tội quéo gì!

Cái mũi hơi to, đôi mắt lại nhỏ nhưng dài, má hơi tròn, nước da mai má, có cái gì xinh đâu, ngoài tuổi trẻ và sự vui nhộn, vậy mà con trai chạy theo Hằng hàng đàn. Hằng vui thả ga với họ, rồi cho rơi... cho rơi... không buồn khổ, không phàn nàn, không thương tiếc.

— Chẳng lẽ mày không bao giờ phải buồn khổ vì một người nào hay sao?

— Việc gì mà buồn cho một người! Bọn nó tao cho vào nồi ninh như hết! Nếu mày muốn, tối nay tao sẽ bảo chúng nó đến làm trò cho mày xem. Tội quéo gì!

— Thôi, đừng ồn ào! — Vân nói — Mời dăm ba đứa bạn thân đến chơi thôi. Cũng đừng bày vẽ, mai còn đi làm. Thức đêm rồi ốm!

— Cả năm mới có một ngày! Chị ơi, tuổi hai mươi

tuổi đẹp nhất trên đời! — Hằng hoa chân múa tay.

Ngân nhìn bức ảnh nhỏ treo trên tường, cạnh cái gương: — “Bằng ơi, hay anh làm sao?” Đôi mắt buồn buồn của người trong ảnh nhìn Ngân. “Hay anh quên em rồi?”

— Quên là cái chắc! Có vợ mà cho đi tây, như cúp không khóa để ngay Bờ Hồ. — Hằng véo von và quét kem lên mặt rồi khoác chiếc măng-tô da báo chạy băng ra ngoài...

— Mà đi đâu đấy? — Ngân hỏi.

— Tao đi phen cho chúng nó đến.

— Làm gì vội vã thế? Tao đã chuẩn bị được gì đâu?

— Mà không phải lo! Tao chuẩn bị cho!

— Con bé hăng hái quá! — Vân nhìn theo Hằng rồi quay sang Ngân. — Em phải vui lên. Ngày hôm nay là ngày của em. Trước tiên phải dọn dẹp lại cái phòng này, mượn thêm ghế...

Có một cái gì đồ bưng lên trong người Ngân khi Hằng tất tả chạy về với nét mặt hớn hờ:

— Chúng nó sắp đến đấy! Chuẩn bị đi!

— Ai thế?

— Bạn tao và cũng sẽ là bạn mày. Có những người mày đã quen, có những người mày chưa biết

nhưng trước lạ sau quen. — Hằng ghé sát vào tai Ngân. — Tha hồ cho mày lựa chọn, cô bạn u sầu của tôi nhé!

— Tao trước sau chỉ có Bằng thôi, mày đừng nói lăng nhăng!

— Để xem! — Hằng cười khúc khích.

Căn phòng bỗng rộn rã lên vì cả ba người con gái đều ra tay. Thảm lật lên và người ta quét đi quét lại những vết bụi. Bàn ghế bày ra thành dãy và những cái giường được kênh ra ngoài hành lang.

— Em thấy chẳng cần thiết phải bày vẽ như thế này đâu, chị Vân ạ. — Ngân nói và nhìn Hằng — Đợi đến ngày sinh nhật mày hãy làm to!

— Tất nhiên! Tất nhiên! Sinh nhật tao sẽ bắn pháo hoa!

Hằng vung tay lên và cầm túi chạy đi. Một lúc sau Hằng về xếp thức ăn đầy ra bàn. Những thanh sô-cô-la, kẹo cùng táo và nho khô.

— Mày bày vẽ quá đấy Hằng ạ! — Ngân lẩm bẩm.

— Rồi mày sẽ thấy tao rất có lý.

“Không biết giờ này ở Hà Nội có ai nhớ đến mình không? Mẹ thì chắc lo bao nhiêu thứ việc hàng ngày không thể nhớ. May ra chỉ có Bằng. Anh ấy đã làm gì nhỉ? Sinh nhật năm ngoái hai đứa đi ăn

kem ở BỜ HỒ. Ăn lạnh đến run lên thì thôi. Vui thật! Anh ấy mua cả một thùng kem các loại. Ăn còn, bọc nilon, phóng về nhà. Dọc đường va vào một người, cái túi kem rơi ra đất, vỡ tan... Mình bực tức cáu gắt, Bằng chỉ nhe răng cười.

— Như thế càng nhớ lâu! Rồi em xem!

Sau buổi ấy chẳng bao lâu mình lên đường. Gần một năm rồi. Gần một năm... Mọi thứ trên đất này mình đều đã bắt đầu quen, trừ có nỗi nhớ. Ôi cái nhớ! Chắc rằng khi người ta quen với nó tức là không còn nó.

Có tiếng gõ cửa.

— Mời vào! — Hằng hét lên.

Hai ba mái đầu rậm rì lù xù hiện ra trước cửa với những gói bọc. Những cái miệng toe toét.

— Các bạn ở nhà máy gỗ dán. — Hằng giới thiệu rồi kéo ghế.

Ngân pha trà vào chiếc ấm lớn. Vân thì cuống quýt sắp xếp những cái đĩa.

— Tuần máy nổ có lên không? Sao giờ vẫn chưa đến? — Hằng chạy ra, chạy vào. Khi giới thiệu người này lúc mời người khác. Căn phòng thoáng chốc đã chật người.

— Đây rồi! — Chợt Hằng kêu lên khi một anh

chàng mập thấp khệ nệ xuất hiện với cái “Sáp” trên tay.

— Loa đâu? — Hằng hỏi và nhìn quanh.

— Đang lên! Yên trí đi, người đẹp! — Anh chàng mập đáp.

— Có những cái băng em dặn không đấy?

— Có chứ! Sao lại không?

Tất cả như đổi khác khi tiếng nhạc nổi lên.

Nổi lên những bản nhạc mà Ngân yêu thích. Những bài ca gợi nhớ kỷ niệm, những bài mới ao ước. Khói thuốc mù mịt. Theo lệnh của Hằng, Ngân phải mặc một bộ màu hồng. Và trang điểm. Trong gương, Ngân xinh đẹp, rực rỡ. Đôi mắt xanh thăm thẳm.

Những lời chúc và cái bánh được cắt ra. Họ đến rồi họ đi. Rồi những người mới đến. Những bản nhạc thay đổi, lúc dịu dàng tha thiết, lúc dồn dập sôi nổi.

— Đáng-xinh đi! — Hằng kêu lên. Tiếng vỗ tay hưởng ứng rào rào.

— Khoan đã! — Chợt có tiếng nói từ phía ngoài. Rồi một tiếng nổ bốp tiếp theo. Mọi người giật mình quay ngoắt ra. Tuấn vội tắt máy.

Một người đàn ông cao lớn, mặc áo măng-tô

kẻ sọc cầm trên tay một chai sâm banh sủi bọt đi vào, tiến thẳng tới trước mặt Ngân lúc ấy đang xếp bánh phồng tôm Vân vừa rán ra đĩa.

— Chúc mừng tuổi hai mươi của cô. — Người đàn ông đặt chai sâm banh đang trào bọt xuống bàn rồi rút túi ra một cái hộp nhỏ đưa cho Ngân. Ngân hơi lùi lại. Cái đĩa trên tay cô rơi xuống đất.

— Trong ngày hôm nay, tôi nghĩ cô không nên từ chối những gì tốt đẹp đến từ những tấm lòng bè bạn. — Người đàn ông nói.

— Xin lỗi, tôi chưa hề quen biết...

— Ô, thế thì cô chóng quên quá. Tôi, tôi nhớ không nhầm thì chúng ta đã gặp nhau.

Ngân từ từ lắc đầu và quay nhìn Hằng. Khác hẳn với những người khác khi họ vừa đến, Hằng đều vui vẻ và ồn ào cười nói hoặc giới thiệu. Lúc này, mặt Hằng hơi tái đi, người thu lại trên cái ghế như sợ hãi điều gì.

— Ai thế? Sao? Có chuyện gì? — Tiếng hỏi nhau.

— Mình không mời người này. Làm sao có thể mời được cơ chứ? Mà tại sao lại biết? — Hằng lẩm bẩm.

Trong mấy chàng trai nhà máy gỗ dán và bộ phận máy nổ thoáng tiếng xì xào: “Vua đấy!”.

Vua. Là ai? Hai tai Ngân ù đi và đầu Ngân choáng váng. Bàn tay người đàn ông lạ nắm nhẹ vào cổ tay Ngân. Một đôi mắt van vát, đen và hàng lông mày rậm cương quyết nhìn thẳng vào Ngân.

Ngân từ từ mở nắp hộp: Một cái nhẫn bạch kim có mặt đá xanh óng ánh.

— Một chút quà nhỏ kỷ niệm, xin cô đừng từ chối.

Im lặng một phút. Rồi tiếng nhạc nổi lên, cùng với sâm banh tràn bọt trên những miệng cốc.

— Chạm cốc đi!

Chén rượu nhẹ cũng làm Ngân choáng váng. Có cái gì đó đập chan chát vào đầu cô. Đúng là người này mình đã gặp ở đâu. Một người là lạ. Phải ba mươi tuổi hay gần ba mươi. — Ngân nghĩ và từ từ đeo cái nhẫn vào ngón tay. Cô ngạc nhiên thấy mình đã làm như thế. Như có một sức mạnh mà cô không cưỡng lại được bắt cô phải làm như thế. Và cái nhẫn sao lại cũng vừa khít như là của cô vậy.

— Ai thế, em? — Vân đi đến gần Hằng, hỏi nhỏ.

— Anh Hoàng ở Mát⁽¹⁾. Thịnh thoảng có xuống đây, làm việc gì đó... em có biết nhưng không quen.
— Hằng đáp.

— Anh ấy làm gì?

---

(1) Mát-xcơ-va

— Hình như nghiên cứu, hay công tác ngoại giao. Em cũng không biết rõ lắm. Có người bảo anh ấy là diễn viên. Trông điệu bộ có thể là diễn viên lắm. — Hằng thì thâm — Ăn chơi một cây.

— Có vợ chưa?

— Hình như chưa.

— Sao lại hình như?

— Em không biết.

Đôi mắt thoáng nghĩ ngợi và lo ngại của Vân chăm chăm nhìn vào người vừa đến. Anh ta dường như cũng biết thế. Chén rượu anh ta bưng đến trước mặt Vân là chén rượu đầy nhất.

— Xin nâng cốc với người đẹp. Nghe đồn Vân có giọng nói rất Nga!

— Thế thì anh nhầm rồi. Tôi đang mới chỉ bắt đầu vẽ.

— Đúng. Vân mới chỉ bắt đầu học nhưng Vân học bằng cả trái tim và tấm lòng nên rất nhanh và rất hay. — Anh ta nói và nhìn Vân, cái nhìn đầy ngụ ý. Vân đỏ bừng mặt, bàn tay cầm cốc rượu run lên.

— Không sao! Cứ tự nhiên! Tôi rất quý trọng những tình cảm chân thành và không vụ lợi. Những tình yêu thiêng liêng...

“Con người này ở đâu ra mà quái lạ như vậy?

Những bí ẩn của đời mình, nếu anh ta không biết, sao lại có giọng nói mập mờ như thế?" Vân miễn cưỡng uống rượu và thấy choáng váng. Nhưng anh ta tỏ ra không chú ý đến Vân, quay ra xoắn lấy Ngân và cũng đang nói những điều gì đó làm cô bé luống cuống, bối rối như gà mắc tóc.

— Mà mời người kia đến đây làm gì? — Vân phàn nàn Hằng.

— Em thế là không mời. Không hiểu vì sao anh ta biết mà đến! — Hằng đáp.

— Thôi được rồi! Mà làm thế nào thì làm chứ không lại mất vui đi!

— Chị yên tâm. Hình như hấn có vẻ thích cái Ngân nhà mình, cô bé mặt cứ đỏ dừ lên khi thấy hấn!

— Mà phải giữ cho cái Ngân, nó có người yêu rồi!

— Em giữ thế nào được? Đó là việc riêng của mỗi người! Kia, chị xem hai người hình như sắp nhảy với nhau. — Hằng hồi hộp.

— Bày ra nhảy nhót làm gì, lắm chuyện!

Vân đi ra chỗ Ngân, ghé vào gần Ngân định nói gì nhưng không được, Ngân lừ đừ như say — Hay là say, mặt rục rở, hai mắt long lanh và người đàn ông đang thì thầm điều gì đó vào tai cô. Cô mụ

mắm, ngây dại lắng nghe như đứa trẻ lắng nghe chuyện cổ tích, thỉnh thoảng lại khúc khích cười.

— Ngân, ra chị bảo! — Vân đứng phía sau, nói khẽ vào tai Ngân.

Ngân lơ đãng như không nghe. Hai người đứng lên và đi ra giữa nhà.

Nhạc điệu si-lô dịu dặt.

— Kệ nó, không sao đâu chị ạ! — Hằng nói.

Ngân bước đi theo người dìu. Bàn chân cô dẫm lên giày của người dìu rồi lùi lại, như sức tỉnh, cô vùng chạy về góc phòng, ngồi phịch xuống ghế giữa tiếng reo hò âm ỉ của mọi người. Đã đến thế thì không thể chịu được, Hằng xông ra, chủ động tiến về phía “Vua”. Nhưng anh ta không hề lạc mục tiêu, khẽ nghiêng người như thể xin lỗi rồi đến ngồi bên cạnh Ngân.

— Em dễ thương quá! Cảm ơn em!

“Tại sao cái thứ nào cũng kêu khó khăn, khổ sở? Cái thứ nào cũng làm mình vui thì ít mà buồn thì nhiều? Những khó khăn cách hàng vạn cây số mình làm sao mà giải quyết được? Để làm gì?” Ngân nghĩ và thấy buồn bực ứ lên trong lòng. “Nếu như có đứa nào đứng trước cửa nhà mà chửi em, em cũng chịu thôi. Tốt nhất, nếu anh có đủ dũng cảm anh hãy tát vào mặt nó bắt nó cầm mồm đi,

còn nếu không thì thôi đành chịu vậy”. Ngân chột nghĩ đến những điều sẽ phải viết thư gửi Bằng. Cô sẽ viết ngay sau buổi lễ này.

— Em nghĩ gì mà thờ người ra thế?

— Không.

— Em có biết vì sao anh đến đây?

— Không.

— Sao em vô tình thế? Anh đâu có nhiều thì giờ? Nhưng anh phải bỏ công việc để đến đây. Anh muốn góp thêm với em một chút vui. Vì từ hôm gặp em, anh thấy đời anh có nhiều thay đổi, nhiều ý nghĩ mới lạ.

— Tán ghê thế ông anh ơi! — Hằng tuy đang nhảy với Tuấn nhưng vẫn theo dõi hai người, ghé vào nói góp.

— Anh đâu có thích cái đám trẻ con nhốn nháo này. Nhưng vì em, anh có thể làm tất cả. Anh còn có quà mừng em nhưng không thể mang đến đây.

Vân ghé vào sau lưng Ngân:

— Ngân ra ngoài, chị nhờ tí!

Bàn tay người đàn ông nắm tay Ngân ghim xuống:

— Anh về đây. Anh ngồi đây người ta sẽ ghen với em. Ngày mai, anh sẽ đón em tại cổng nhà máy sau

giờ làm việc, chỗ gần cột vô tuyến. Ra về em nhớ đi một mình. Thôi tạm biệt nhé!

— Không. Mai em bận. — Ngân lí nhí đáp.

— Bận gì cùng bỏ. Anh sẽ đến. Nhớ đấy!

Người đàn ông nói rồi rất nhanh, đứng lên, đi ra ngoài sau khi giơ tay chào mọi người.

Chị Vân thở phào nhẹ nhõm, đến gần Ngân:

— Nó nói gì với em đấy?

— Không. — Ngân đáp và ngồi thừ nhìn mọi người đang nhảy nhót quay cuồng trước mắt.

Chương hai

Nhà máy chỉ. Những ngày cuối năm.

Những cỗ máy chạy rào rào suốt ngày đêm. Một dây chuyền sản xuất hối hả và khẩn trương với những móc nối như không có lúc bắt đầu, không có khi kết thúc. Những cuộn bông lớn trắng như tuyết chất đống trong các kho, chuyên ào ào chạy vào trong băng chuyền và thu nhỏ dần lại trong cả một hệ thống suốt. Cuối cùng, ở đầu ra là những sợi chỉ nhỏ mềm mại cuốn vào trong các ống. Những cái ống gầy teo, quay tít một hồi hóa thành những con chỉ mập tròn...

Ngân đứng bên máy tay mân mê cái chổi quét bụi sợi, mắt ôm trùm lên suốt lượt hàng quả sợi. Khi cảm thấy tạm ổn hai bàn tay cô đưa lên tháo chiếc khăn đội đầu lau những dòng mồ hôi dính bết bởi những bụi bông nhỏ bay lơ lửng trong gian máy. Hai bàn tay nhỏ nhắn của cô thọc vào túi cái áo phủ bụi bông trắng toát. Tiếng máy rào rào như tiếng nước chảy, như tiếng cơn mưa lớn đang kéo

đến từ xa.

— Ngân ơi, mày nghĩ gì thế? — Khuôn mặt ngán và cái mũi to của Hằng lấp ló giữa những hàng cọc.

Phần vì mệt mỏi bởi tiếng ào ào của máy móc, phần nghĩ ngợi lại những chuyện hôm trước, Ngân đi ra góc phân xưởng nơi có bậc cửa sổ quen thuộc phủ lớp bụi dày. Đến đó Ngân lấy những cuộn chỉ rối trải xuống và ngồi lên.

— Ngân ơi, mày nghĩ gì thế? — Khuôn mặt ngán và cái mũi to của Hằng lại lấp ló sau những hàng máy gần phòng hút bụi.

— Tao ngồi nghỉ một chút có nghĩ gì đâu? — Ngân đáp.

— Mày giấu tao rồi! Đêm qua mày không ngủ, đúng không nào?

— Tao ngủ cho đến lúc đồng hồ báo thức, mày gọi mới dậy.

— Lại không thật rồi! Chẳng phải mình tao thấy mà cả chị Vân cũng biết mày không ngủ.

— Ừ, cứ cho là không ngủ, thì đã sao? Ai chẳng có lúc khó ngủ?

— Bâng khuâng chứ gì?

— Bâng khuâng là cái gì? — Ngân mơ màng nhìn ra ngoài và chột kêu lên:

— Cô An-na đến kia!

Cái đầu đội mũ đỏ của Hằng thụt vào và mắt hút giữa những con cúi khổng lồ. Vân nhỏ nhắn, nhanh nhẹn và tươi cười tiến lên phía trước, nói gì đó bằng tiếng Nga. Người đàn bà Nga gọi là cô giáo có khổ người to béo mặc áo choàng lao động ngoài pan-tô, đội mũ, khuôn mặt không già không trẻ, đôi mắt thật to và xanh biếc nhìn Ngân bằng ánh mắt hiền từ. Bà quay ra nói gì với Vân và Vân dịch:

— Bà giáo bảo có lời chúc mừng ngày sinh của Ngân và thành tích về ngày công giờ công cao của Ngân sẽ được nêu gương toàn khu vực.

Ngân ngước mặt lên nói một câu cảm ơn và nghe bà giáo đáp lại:

— Ma-la-diệt⁽¹⁾.

Vân nói gì rất nhiều với bà giáo và bà ta gật gù tỏ vẻ thông cảm và bằng lòng.

— Chị đang “cưa” bà giáo ưu tiên cho Ngân được hưởng tiêu chuẩn nghỉ phép như đội trưởng. Bà ta có vẻ xuôi xuôi, chỉ cần em cố gắng làm cho tốt, nhé!

— Cảm ơn chị Vân! Chị tốt với em quá! — Ngân đáp và nhìn theo hai người vừa đi khuất.

Khuôn mặt ngấn hồng hào vì hơi nóng, cái mũ

---

(1) Giỏi lắm, khá lắm.

đỏ của Hằng lại nhô ra:

— “Bà” Vân như thế là không công bằng nhé. Chẳng nhẽ hai đứa chúng mình cùng cảnh với nhau mà chỉ có một đứa được về phép hay sao? Lôi thôi, ta kiện cho một quả thì hết đời!

— Mà làm gì mà nóng vội thế? Chị ấy mới nói vậy chứ đã có gì đâu. Vả lại, tao với mày đi đâu phải có nhau chứ? — Ngân đáp rồi thở dài — Với lại chắc gì tao đã về được? Tiền đâu ra?

— Điều ấy thì khỏi lo đi mày. Một khi mà tao với mày tuy hai mà một thì bạn bè tao cũng như bạn bè mày. Chúng nó sẽ lo cho! Cứ yên tâm đi!

Ngân gật gù. Đầu óc vẫn nghĩ ở đâu đâu. Rồi Ngân nhìn đồng hồ. Thời giờ hôm nay chậm hay nhanh?

— Ngân ơi! — Tiếng Hằng lại vắt ngang những con chữ và át cả tiếng máy rào rào. — Tan tầm mày có đi cửa hàng với tao không?

— Đi làm gì?

— Mới có thông tin, ở đó có bán chảo 80 cốp⁽¹⁾, mặt hàng chiến lược đấy! Phải chớp ngay!

— Thôi để hôm khác, hôm nay tao mệt. — Ngân nói và lại nhìn đồng hồ.

---

(1) Cốpéch (đơn vị tiền Liên Xô = 1/100 rúp).

— Tao phải đi một mình à?

— Mà mua bao nhiêu chiếc? — Ngân hỏi nhưng đầu óc vẫn nghĩ ở đâu đâu.

— Chúng nó bảo hàng mới về, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, cần thì đánh sập tiệm luôn!

— Chúng nó quen à?

— Ờ, quen. Thôi, đi với bọn tớ cho vui, về nhà một mình thui thủi, buồn chết. Chị Vân hôm nay bận theo ca, chắc phải tối mới về.

— Sao mà biết?

— Sáng nay đi làm chị ấy nói vậy.

— Ờ, để xem.

Khuôn mặt người đàn ông lộ hiện ra giữa những ống suốt. Một khuôn mặt không đẹp nhưng đàn ông và có cái gì đó thu hút mắt người. Anh ta không giống những người đàn ông mà Ngân đã gặp, đã biết và đã yêu. Về từng trải và cương nghị, rắn rỏi, cái quai hàm hơi bạnh và đôi lông mày rậm hơi xéch. Anh ta đến, bọn thanh niên đang ra vẻ ngênh ngang bỗng rúm lại. Sợ. Có một cái gì đó làm cho Ngân cảm thấy là đám bạn của Hằng có vẻ sợ khi nhìn thấy anh ta. Biệt hiệu “Vua” có nghĩa gì?

Tiếng còi nhà máy cất lên. Giờ giao ca trong

phân xưởng. Những câu chào nhau, vui đùa rộn rã.

Ngân chạy dọc theo hành lang vào nhà tắm. Nhìn chữ Jen-ki-đút⁽¹⁾, Ngân lại buồn cười. Ngày mới sang, cô và Hằng rủ nhau đi tắm. Hai đứa cấp hai cái chậu cứ quanh quẩn tìm giữa những phòng trong hành lang rộng. Nhìn thấy bà thường trực muốn hỏi quá nhưng không biết nói thế nào. Hằng nhanh nhẩu hỏi:

— Bà ơi, nhà tắm ở đâu?

Thấy bà cụ ngơ ngác không hiểu, Hằng cầm cái khăn mặt đưa lên lau lau vào má và giơ tay kì kì quanh cổ. Bà cụ cười phá lên và dẫn hai người đi.

— Phải chịu khó mà học, các em ạ! Bốn năm ở nước bạn, khi về nhà, chị nghĩ đem được về cái gì cũng quý nhưng theo chị thì cái quý nhất là biết nói thêm một thứ tiếng. — Vân nói với đám công nhân. Và mặc dù đã là một phiên dịch nói tiếng Nga rất giỏi nhưng chị vẫn học thêm tiếng Nga một cách chăm chỉ và kiên nhẫn. Những buổi mọi người chen chúc nhau mua hàng hoặc đi chơi, đi dự các cuộc vui thì Vân biến mất... Những ngày đầu ai cũng nghĩ Vân có một công việc hoặc một quan hệ thâm lén hấp dẫn nào đó. Một vài người nói xa xôi bóng gió, Vân chỉ cười một cách hiền lành, không trả lời.

(1) Nhà tắm nữ..

— Chúng mày cứ yên trí, tao sẽ phá án. — Hằng tuyên bố và bí mật theo dõi Vân.

— Thế nào? — Người ta hỏi. — Phá án xong chưa?

— Chịu! Mệt! Theo bà cụ mệt lắm.

Rõ ràng là chẳng ai theo dõi được Vân. Ngược lại, Vân theo dõi được tất cả. Những chuyện riêng tư của các cô gái trong tổ, trong đội Vân đều biết.

Tuy chỉ hơn họ hai ba tuổi nhưng trong cách cư xử Vân như một người chị. Nhường nhịn và che chở, bao dung...

Vân giữ Ngân lại trước cửa nhà tắm:

— Em về ngay hay đi đâu?

— Có việc gì ạ? — Ngân ngơ ngác nhìn Vân.

— Hôm nay chị có công việc ở ca hai, về muộn. Em đừng để phần cơm chị nhé! Về, chị khắc nấu.

Có một việc như thế mà phải theo mình vào tận nhà tắm để nói chẳng? Đây có phải là lần đầu tiên Vân ở lại theo ca hai đâu. Việc không ăn cùng với nhau là chuyện thường. Sao hôm nay Vân có vẻ chăm chú thế? Hay có một chuyện gì khác nữa?

Ngân nhìn vào mắt Vân.

— Cái Hằng đi mua bán, sao em không đi với nó?
— Vân hỏi.

— Em mệt. — Ngân đáp.

— Ừ, thôi, mệt thì về nghỉ ngay đi. Sao không về nhà hăng tắm?

“Lại thế nữa! Chắc “bà” này có điều gì nghi ngờ mình nên mới vắn vẹo thế này”. — Chút thoáng khó chịu hiện ra trong Ngân.

— Về nhà tắm cũng được nhưng làm xong, em thấy người bụi bặm, khó chịu quá. Phải tắm cho thoải mái. — Ngân nói và nhìn đi chỗ khác.

— Người đang mệt mà tắm có hai khả năng, một là khỏe ra hai là mệt hơn. — Vân nói và nhìn Ngân — Chị có mấy thứ muốn nhờ em cầm về nhà ngay có được không?

— Được thôi, chị ạ. — Ngân đáp miễn cưỡng.

— Nhưng nếu em còn đi đâu chưa về nhà ngay thì chị gửi người khác. — Vân nói và lại nhìn Ngân một cách thăm dò.

Ngân lặng thinh. Một cục khó chịu dâng lên trong cổ. Không nên tò mò quá vào việc riêng của người khác như vậy. Mọi thứ có giới hạn của nó. Nhưng rồi Ngân nín chịu, chỉ ngẩng nhìn Vân:

— Thôi, chị cứ gửi người khác đi, em có thể ghé đâu đó một lúc mới về. — Ngân nói và đẩy cửa vào phòng tắm, cô từ từ bỏ áo choàng. Phòng tắm mịt mù hơi nước ấm áp. Ngân vắn hai van nóng lạnh điều chỉnh vòi nước cho ấm rồi mặc những dòng

nước ấm áp đó mơn man, bò khắp trên cơ thể. Cô cảm thấy như nhẹ nhàng trút bỏ được bao ý nghĩ day dứt buồn phiền.

Trước khi ra cổng nhà máy, Ngân đi vòng quanh sân và đi đi lại lại quanh những luống hoa và cây thông giống như tìm cái gì ở đó. Nhưng thực ra, Ngân chỉ đi quanh để xem có ai theo mình không. Không thấy ai, cô vội vàng đi nhanh ra cổng.

Đường đi đến cột vô tuyến rẽ tay trái nhưng cô lại rẽ về tay phải. Được một đoạn, cô quay lại. Mấy cô công nhân trong nhà máy cũng đi về phía tay phải nhưng là để lên xe buýt. Họ ỉ ới gọi nhau cũng làm Ngân giật mình, trống ngực đập thành thịch. Rồi, cô sang đường, đi chéo qua một vườn cây nhỏ đến đứng dí mũi vào một cửa hàng bán báo, phong bì và thư. Cô mua mười cái phong bì bỏ vào túi. Mắt vẫn nhìn về phía sau lưng. Cái gì làm cô hồi hộp thế này nhỉ? Cô tự hỏi và ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại có vẻ lén lút và hồi hộp đến thế. Phải chăng vì cô đã có người yêu, ai cũng biết, mà nay lại đi gặp một người đàn ông lạ cô vừa mới quen? Hay vì người đàn ông ấy không bình thường và chính cô cũng không biết rõ là ai và ở đâu? Từ ngày sang đây, cô không nhớ hết những anh chàng theo đuổi cô. Nhưng cô hoàn toàn lảng tránh họ. Anh chàng nào nồng nhiệt lắm cũng chỉ

một thời gian thấy không kết quả gì, cũng thôi. Cô trở nên nổi tiếng đứng đắn. Những chàng trai ở các nhà máy và trường học chung quanh khu vực này không còn ai nghĩ đến chuyện theo đuổi Ngân nữa.

Ngân không hiểu sao cô không thể đối xử với người đàn ông cô mới gặp này giống như những người khác. Trẻ đẹp ư? Không. Chiều chuộng hay có gì hấp dẫn ư? Không. Anh ta lại còn nhiều tuổi hơn cô nữa chứ. Ít nhất là chục tuổi, ngày hôm qua đã có những người nói như thế. Nhưng cũng ngày hôm qua, cô cảm thấy như có một sức mạnh ghê gớm kỳ lạ tỏa ra từ người đàn ông ấy khiến tất cả những gì anh ta muốn cô đều không thể chối cưỡng được. Giống như cô bị thôi miên, giống như cô bị bùa phép ra sà n nhảy trước mặt mọi người và bước đi như bị ma ám. Cũng như giờ đây, cô hồi hộp đi đến điểm hẹn của người đàn ông ấy.

— Quay lại đi, em! — Tiếng Bằng tha thiết ở đâu đó. Hình ảnh Bằng hiện ra nhạt nhòa trong tuyết trắng. Xa tít mù khơi.

Khuôn mặt Vân đăm đăm, dò xét, Hằng tươi vui, nhí nhảnh. Ngân ngoảnh lại sau một lần nữa và rẽ về phía cộ t vô tuyến.

Cầu mong anh ta đừng đến. Cầu mong có việc gì đó thật cần kíp để anh ta đừng đến hoặc làm anh

ta quên đi. Mình sẽ về nhà trùm chăn, ngủ một giấc rồi dậy viết thư cho Bằng, thế là xong. Tại sao đến hôm nay vẫn chưa nhận được thư của Bằng?

Không có ai đứng ở cạnh cột vô tuyến. Chỉ có những cành cây khô đen vươn lên trời như những cái que. Ngân thấy trong người thanh thản, nhẹ nhõm. Cô đi vòng quanh rồi quay trở lại. Một người đàn ông đội mũ lông tay cầm ô đen, cổ áo dựng đứng, xách một túi lưới nặng đang đứng dưới một gốc cây, chỗ bến xe giờ tay giữ áo Ngân lại:

— Cô quên đường rồi. Đứng đây đợi một chút xe sẽ đưa cô về nhà.

Ngân giật mình ngẩng lên, kêu nhỏ:

— Ối giời! Ông...

— Anh đợi em lâu quá! Sao em ra muộn thế? Mười lần xe đỗ trước mặt anh rồi. Người anh như sắp hóa đá. Chắc em không định ra đây chứ gì? Chắc em sợ quá?

— Không. Làm việc xong, em tắm! — Ngân đáp và liền sau đó cô tự trách mình. Sao cô lại thật thà đến thế? Nhẽ ra cô phải cho anh ta thấy được rằng việc cô đến muộn là tất nhiên, cô còn định không đến, và đến được đây cô phải trải qua bao nhiêu suy nghĩ đắn đo chứ không phải là dễ dàng gì. Tại sao lại là vì tắm nên đến muộn? Cô thở dài buồn bực

vì sự thật thà đến ngu ngốc của mình. Cô cảm thấy bối rối khi đôi mắt đen của người đàn ông nhìn cô như cười:

— Cảm ơn em!

— Cảm ơn cái gì? — Ngân hỏi và che giấu sự bức bối của mình.

— Cảm ơn vì sự có mặt của em. Nếu em không đến thì anh sẽ cứ phải đứng đây chưa biết đến bao giờ.

— Tại sao lại phải thế?

— Tại vì anh muốn gặp em. Cần gặp em. Gặp riêng em chứ không phải là gặp cả cái tổ tam tam của phòng em.

— Anh sợ cái tổ tam tam ấy à?

— Anh không thích chứ không phải sợ.

— Họ đều là những người rất tốt.

— Anh không hề nói là họ xấu. Nhưng nhiều khi người ta sợ người tốt hơn kẻ xấu đấy, em ạ!

— Chân lý ngược đời!

— Nhưng có thật. Chẳng lẽ hai mươi tuổi rồi em chưa hề thấy điều đó hay sao?

— Chưa hề. Em chỉ thấy những người xấu đáng sợ và đáng ngại như thế nào.

— Đi đến đâu biết đến đấy. Anh thông cảm với em. — Người đàn ông nói và đưa cái túi lưới cho Ngân:

— Đồ em biết cái gì trong này.

— Chịu!

— Sao đầu hàng nhanh thế?

— Làm sao em biết được. Khi mà ngay cả anh em cũng chưa biết là ai.

Người đàn ông cười phá lên.

— Chẳng có gì đặc biệt cả đâu. Cô bé xinh đẹp và thật thà của tôi. Đây chỉ là một ít thức ăn chuẩn bị cho bữa cơm tối nay của chúng ta thôi.

— Bữa cơm tối nay? Ăn ở đâu? — Ngân giật mình, ngơ ngác.

— Ở chỗ anh. Một mình anh với em chứ không có cái tổ tam tam nào hết.

— Em không đến được. — Ngân từ chối. — Em phải về ngay bây giờ.

— Em sẽ không về ngay bây giờ đâu.

— Tại sao anh lại nghĩ như thế?

— Tại vì em chẳng phải là con bé con và cái nơi em về chẳng phải là nhà em. Những người em ở chung chỉ là những người cùng làm việc và ai cũng có công việc và niềm vui của họ. Còn về chỗ anh

em sẽ thấy...

— Thấy gì cơ?

— Em sẽ thấy là về với người thân của mình. Lâu lắm rồi, anh chưa được ăn một bữa cơm gia đình, một không khí gia đình...

Khuôn mặt người đàn ông đượm buồn.

— Chẳng lẽ... — Ngân ngập ngừng — Anh làm tất cả mọi thứ chỉ để có một bữa cơm gia đình?

— Em là một cô bé trong đầu toàn những dấu hỏi và sự ngờ vực. Cứ cho là như thế đi thì em cũng không nỡ từ chối anh.

Ngân bước đi. Đúng là cô không thể từ chối được những yêu cầu của người đàn ông này. Trong con người anh ta vừa có cái lạ lùng bí hiểm hấp dẫn trí tò mò lại vừa có sự chân thành giản dị. Giống như hai cực đối lập cùng tồn tại trong một con người, cái nọ vừa bổ sung vừa phản bác cái kia. Nếu như một người thanh niên nào đó tìm cô để mời đến một bữa ăn, hẳn cô từ chối ngay nhưng cái cách đi đến một bữa ăn của anh ta không giống mọi người và cô không thể từ chối.

Họ xuống một mê-trô và người đàn ông thực nhanh nhẹn. Bàn tay anh nâng đỡ Ngân và đứng xoay mặt vào cô với tất cả sự trù mến:

— Em này, em thông minh, em có biết anh đang

mong ước cái gì không?

— Không.

— Một mong ước bình thường nhất của con người thôi, em thử đoán xem.

— Chịu!

— Anh mong ước hàng ngày, hết giờ làm việc của em, anh được đi đón em với một túi thức ăn trong tay và cùng em về nhà như thế này.

— Điều ấy có gì khó khăn đâu nhỉ?

— Với em?

— Với ai đó...

— Sao lại với ai đó? Anh chưa có mong ước ấy với ai cả.

— Ngoài em?

— Đúng. Từ ngày gặp em anh mới có mong ước ấy.

— Anh mới gặp em hôm qua mà.

— Sao lại mới gặp hôm qua? Hôm qua là gặp lại. Em vẫn chưa nhớ ra ngày anh và em gặp nhau?

— Không.

— Em vô tình thật. Thôi được rồi, về nhà, anh sẽ nhắc lại và em sẽ nhớ ngay thôi mà.

Buổi chiều, giờ tan tâm, mê-trô đông. Nhưng

hai người vẫn có được chỗ đứng trên toa tàu điện ngầm và vì chật Ngân phải đứng sát vào người đàn ông. Cô cảm thấy người đàn ông luôn thu nép người lại để đừng chạm vào cô nhưng mỗi lúc tàu chạy nhanh, lắc mạnh người cô lại va vào ngực anh và cô rùng mình cảm thấy một cái gì lạ lùng đang đến mà cô sợ hãi muốn xua đuổi nó.

— Em nhìn ra ngoài đi. — Anh ta kêu lên khi tàu chạy chậm lại.

— Gì thế?

— Dòng sông. Một dòng sông sắp đóng băng.

Ngân nhìn qua cửa kính một màu xám kéo dài giữa chất ngất tuyết trắng.

— Đi đâu mà xa thế anh?

— Sắp đến rồi. — Người đàn ông nói khi tàu điện ngầm đỗ lại ở bến cuối cùng. Anh ta gọi tắc-xi, xe phóng nhanh trên một con đường dài, xa thẳm.

Những rừng cây và cánh đồng. Những ngôi nhà thưa thớt và trống trải. Người đàn ông như đọc được trong mắt Ngân sự ngại ngẩn.

— Lần sau anh sẽ tìm chỗ gần em hơn. Em cố gắng chút nhé.

— Làm sao em về được?

— Anh sẽ đưa em về bằng đường khác nhanh

hơn. Anh muốn cho em xem phong cảnh nên đi hơi xa như thế này thôi. Em không thích sao?

— Em thích nhưng không phải hôm nay.

— Anh xin lỗi. À, quên, em mở túi giấy, lấy sô-cô-la ra ăn cho đỡ mệt đi. — Người đàn ông nói.

— Anh ở bên này bao nhiêu lâu rồi?

— Hơn mười năm.

— Mười năm? Sao lâu vậy?

— Những năm đầu cũng thấy lâu, sau quen đi, rồi quen đi, có lúc không còn cảm giác nhớ mong hoặc thấy xa lạ như trước nữa.

— Anh còn bố mẹ chứ?

— Anh có bố mẹ chứ. Nhưng là trước kia thôi, còn bây giờ thì... mọi người cũng chán anh rồi.

— Còn vợ? — Ngân hỏi và mỉm cười tinh quái trong bóng tối.

— Vợ à? Anh chưa biết là ai? Ở đâu?

— Người yêu?

— Trước đây cũng có nhưng đến nay thì ngoài người đang đi cạnh anh.

— Người đi cạnh anh có người yêu rồi.

— Anh biết điều đó, nhưng đối với anh, anh yêu ai thì người đó là người yêu của anh.

— Chẳng có ai yêu một mình. — Ngân cười khúc khích.

— Có chứ. Có những tình yêu không cần đáp lại, thậm chí không cần biết đến. Và tự người ta, người ta yêu cái tình yêu của mình giống như là một lý tưởng ấy. Em không từng có một tình yêu như thế sao?

— Không.

— Thế thì em sung sướng hơn anh nhiều.

— Ai bắt anh phải thế?

— Cô bé ngốc nghếch của tôi ơi, đã là tình yêu một mình lại còn có ai bắt nữa ư? Thôi, chuyện ấy để lúc khác bàn. Bây giờ về đến nhà rồi.

Họ dừng lại trước một ngôi nhà cao tầng. Người đàn ông rút túi đưa cho Ngân một cái chìa khóa.

— Em lên trước, anh đi mua ít thuốc lá, về ngay.

— Không. Em về đây. Sao lại có thể đến chỗ lạ một mình.

— Em lên tầng 7, rẽ về bên tay trái, buồng 78. Mở khóa vào nhà. Chờ anh vài phút thôi.

— Anh đưa em lên đã rồi đi có được không?

— Anh không ngại đâu, nhưng... em giúp anh một chút.

Khuôn mặt người đàn ông có gì như năn nỉ và

khẩn khoản.

Ngân bước lên cầu thang máy và làm đúng như lời dặn. Cô ngạc nhiên trước một căn phòng xinh xắn và đẹp đẽ gây cho cô một cảm giác dễ chịu ngay từ phút đầu. Một cái giường nhỏ, bàn làm việc, những cuốn sách tiếng nước ngoài, lọ hoa và một tivi nhỏ. Tủ lạnh nhỏ. Bức tranh sơn dầu vẽ một người con gái Nga khoanh tay đứng dưới gốc một cây bạch dương.

Ngân để túi thức ăn lên bàn. Gì mà nặng trĩu thế này. Những chai bia. Rượu. Thịt gà, thịt bò và các loại hoa quả. Một túm những rễ kiệu muối và những trái táo to đỏ chót làm cô ngạc nhiên, thích thú.

Ngân nhìn quanh. Mắt cô chạm vào một cái túi căng phồng treo trên tường. Cô lôi ra những tập giấy chưa viết loại vở học trò. Một cái phong bì rơi ra. Tờ thư cũ và nhàu:

"Lâu lắm mẹ con em mới nhận được thư của anh. Ở nhà tình hình khó khăn lắm. Giá cả tăng lên từng ngày. Gạo... thịt... Vì thế cho nên những thứ anh gửi về chạy ra chợ hết. Những thứ anh hỏi em là có nên mua không và giá cả như thế nào, em đã đi hỏi và thông báo để anh biết như sau..."

Một chuỗi những con số và giá cả được thống kê đặc cả một trang giấy làm Ngân chóng mặt. Cuối

cùng, Ngân lật nhanh sang trang sau. Những chữ nguệch ngoạc của một đứa trẻ: “Bố ơi, có ai về bố gửi cho con ít giấy viết. Vở học sinh kẻ ô li ấy, bố ạ! Giấy ở nhà đất lắm. Mà con hàng ngày phải viết nhiều. Mẹ không có tiền mua. Gửi cho con cả cái cặp có quai đeo nữa bố ạ! Bạn con ở trong lớp nhiều đứa có cái cặp ấy, thích lắm, bố ạ!”

Mình đã sa vào cái vực nào đây? Một người vợ và một đứa con đang mong chờ ở người bố kể cả từng tập giấy và cái cặp đi học. Tại sao mình đến đây và xen vào giữa cuộc đời của họ? Nhưng làm sao về? Ban nãy đi, mãi nói chuyện không nhớ đường. À thôi, cứ gọi tắc-xi là xong. Mất một đồng là về đến nhà. Trời ơi, may sao mình thấy cái thư này. Ngân vội vã treo cặp vào chỗ cũ và chạy ra ngoài.

Cửa bật mở. Cô cảm thấy ngạt thở trong đôi tay rắn chắc của người đàn ông.

— Bỏ tôi ra!

— Có chuyện gì thế? — Người đàn ông giơ chân đóng cửa và chốt nó lại rồi bình tĩnh nhìn vào đôi mắt to đang quắc lên vì giận dữ của Ngân.

— Có chuyện gì vậy? Đứa nào làm gì em?

— Chẳng có đứa nào cả ngoài việc vợ con anh cần anh hơn tôi.

— Vợ con anh? Ở đâu và là ai vậy? — Người đàn

ông trở mặt.

— Trong cái túi kia kìa! Giả dối vừa chứ?

— Anh không có cái túi nào ở đây hết. Đây là nhà một người bạn, anh đã nói với em rồi. — Người đàn ông nói và cười — Tội nghiệp em tôi! Anh xin lỗi đã để em hiểu nhầm. Thôi, lo chuẩn bị bữa ăn, rồi anh sẽ kể cho em nghe anh đã gặp em ở đâu...

— Em chẳng cần biết nữa. Đây là nhà ai? Nhà anh đâu?

— Nhà anh ở chỗ khác. Em đến chưa tiện.

— Sao lại chưa tiện? Sao lại phải mượn nhà?

— Em thắc mắc anh nhiều thế anh không trả lời được đâu vì trả lời thì hết đêm mà anh còn phải đưa em về sớm. Chỉ có điều anh muốn nói với em và mong em tin cho rằng về tình cảm anh không lừa dối em. Trước đây, anh có yêu một vài người, nhưng chuyện ấy đã chấm dứt từ lâu và bây giờ, anh yêu em, mặc dù anh biết em đã có người yêu. Anh tôn trọng tình cảm của em. Em đối xử với anh như thế nào là tùy em. Còn tại sao anh không thể đưa em về nhà anh hoặc vì sao phải mượn nhà người khác, hoặc tại sao thế này, tại sao thế nọ, nếu anh không thể giải thích hết được mong em cũng thông cảm cho anh. Cũng như việc anh không giống người khác, những người mà có thể ít

làm em thất vọng. Mọi việc đều có lý do của nó. Chỉ mong em đừng nghĩ rằng anh như thế này hoặc như thế nọ là anh xấu với em hoặc đang có điều gì đó lừa dối em. Anh không bao giờ xấu như thế. Anh mong em hãy tin anh. Anh không bao giờ phụ lòng tin của em.

Người đàn ông vừa nói vừa nhìn Ngân. Giọng anh ta nhỏ và trầm, buồn và tha thiết đến nỗi chỉ phút chốc tất cả những nghi ngờ, dằn vặt trong lòng Ngân đã tiêu tan. Không những thế cô còn thấy có cái gì như thương hại người đàn ông này.

— Nào đâu, bếp đâu để em nấu nướng nào? — Cô nói và xắn tay áo, đứng lên với vẻ mau mắn và bận rộn của người đàn bà thạo việc bếp núc và đang ở trong nhà mình.

Chương ba

— Tắc tắc tắc... Các em ơi, đến mà ăn cơm này! Tắc tắc tắc... — Ngân mở hé một cánh cửa kính và gọi khẽ.

Những con chim bồ câu từ các nơi vù vù bay đến, chiu chiu trên bậu cửa. Chúng mổ những hạt cơm và gù gù. Giữa bầy chim màu xám có một con màu trắng như tuyết bao giờ cũng bay từ một mái nhà cao đến lượn mấy vòng tròn trước khi đổ xuống như chào Ngân.

Ngân từ từ mở hé cánh cửa sổ. Con chim trắng nhẹ nhàng lách vào mổ trên bàn tay Ngân đang chìa ra có những hạt gạo trắng muốt.

Trời rét thế này chúng mày ở đâu? Ban đêm ấy? Ngân vuốt ve cái ức tròn của con chim và ủ nó vào lòng. Con chim đáp lại bằng những tiếng gù gù êm ái.

Có tiếng guốc gõ cồm cộp. Cửa mở toang, con chim vùng bay khỏi tay Ngân chập choạng va cánh vào đồ vật trong nhà. Hằng ném cái túi trên

tay, chạy lại vỗ con chim. Con chim bay vù ra ngoài cửa sổ. Hằng ngã xoài trên đất.

— Mà làm cái gì thế? Quái! — Ngân gắt lên.

— Mà không biết thết bồ câu ngọt như thế nào à? Tắm húng lủi, quay giòn. Tuyệt! Trời ôi, hôm trước khi lên đường tao phải mò mẫm lên tận Tạ Hiền mới ăn được một chú bồ câu quay. Đắt ơ là đắt! Mấy miếng mà bằng cả một con gà. Thế mà cả đàn đến không biết đường tận hưởng! Mà ngại thì tránh đi để tao làm việc với chúng nó.

Ngân không nói, ngồi thừ lên giường.

— Chỉ cần mà cho nó ăn cho nó quen, nó vào phòng, đóng cửa lại rồi mà đi sang phòng khác mà chơi. Chỉ một lúc về là ngào ngạt rồi.

— Im đi! — Ngân quát.

— Mà sợ bọn nó nói chứ gì? Ồi giời, chúng nó ăn đấy. Lông chim vút vào thùng rác, ai biết đấy là đâu? Mà có biết cũng chẳng làm gì. — Hằng nói và cười.

Ngân đứng lên, bỏ ra ngoài.

Sáng hôm sau, Ngân đi xuống khu vườn trước nhà để tung cơm cho bồ câu ăn chứ không đứng trên cửa sổ như trước nữa.

— Mà sợ tao vỗ mất bồ câu của mà hay sao thế?

— Hằng theo xuống.

— Mà ý hiểu rồi còn hỏi làm gì? — Ngân đáp.

— Mà ý viễn vông, gốc lắm! Chim trời, cá nước!

— Hằng tức tưởi.

— Mặc kệ tao!

Một buổi đang đứng cho bồ câu ăn như thế, Ngân chợt thấy có ai nhìn mình, cô ngẩng lên. Một người đàn ông lạ đang nhìn cô. Tay anh ta cầm tờ báo. Trên môi thấp thoáng một nụ cười.

Một buổi khác, cô đang đứng giữa cửa sổ. Chung quanh cô những con chim vây bọc. Cô bỗng thấy một hòn sỏi ném từ dưới lên. Cô nhìn xuống. Cô lại thấy người đàn ông hôm trước ngược mắt nhìn lên. Rồi anh ta giơ tay tung cái gì đó ra đất. Đàn chim mấy con ở đâu đó vù vù bay đến quanh anh ta.

— Anh không cho nó ăn để rồi bắt nó về nấu cháo hoặc rán giòn chứ? — Ngân hỏi.

— Không bao giờ.

— Nhiều người đã làm thế.

— Tôi thì không.

— Anh cũng thích cho chúng nó ăn à?

— Tại vì cô thích nuôi chúng nên những con bồ câu trở nên thân thiết với tôi.

— Nhiều hôm tôi cứ nghĩ vẩn vơ trời tuyết lạnh như thế mình đi tất, đi giày còn lạnh mà chúng nó đi chân đất, chắc cóng lắm. Cô bạn tôi cứ cười tôi bảo tôi dở hơi.

— Cô có tấm lòng nhân hậu. Cô có biết rằng lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô đứng giữa bầy chim tôi đã xúc động như thế nào không? Tôi nhớ mãi cái hình ảnh ấy. Và cái hình ảnh ấy ám ảnh tôi, bắt tôi luôn muốn đi qua đây. Hay là mỗi khi đi qua đây tôi lại ngược nhìn lên cửa sổ để được thấy cô...

Ngân nhắm mắt lại, người đau mỗi ê ẩm, trở bên này, xoay bên kia vẫn thấy mỗi. Mắt nhắm nhưng không ngủ. Hình ảnh người đàn ông cứ hiện ra, hiện ra qua câu chuyện về buổi gặp gỡ đầu tiên.

— Ngân ơi. — Tiếng Hằng gọi, giường bên cạnh. Gọi rất sẽ.

— Gì thế? — Ngân đáp.

— Mà nói thật với tao đi. Tối nay mà đi đâu?

— Mà không tin tao thì thôi, nói làm gì?

— Tao trước sau vẫn tin mà nhưng hỏi thật, hôm nay tao lạ quá. Thật khó có thể tin được mà đi chơi loanh quanh và lại lạc đến tận hơn mười hai giờ mới về. Mà lại đi một mình nữa chứ. Chị Vân lo lắng và giận cả tao vì tao đã không đi với mà. Mà có phải tao không rủ mà đi đâu.

— Tao có phải là trẻ con để mày dắt đi chơi đâu?

— Nhỡ có chuyện gì thì sao? — Hàng thờ dài —
Mày không biết là chị Vân và tao lo như thế nào
khi thấy đêm đã khuya rồi mà mày vẫn chưa về ư?

— Mày chẳng có bao nhiêu lần đi về khuya như
thế thì sao?

— Tao khác. Mày khác. Từ trước đến nay mày có
bao giờ đi đâu một mình lâu như thế đâu.

— Từ giờ tao cũng sẽ cố học lập mày. — Ngân đáp
và nghe tiếng Hàng trở mình rầm rầm.

— Đúng là mày có gì giấu tao. Mày giấu tao một
cái gì đấy. Một cái gì rất bí mật. Tao buồn và mất cả
ngủ vì điều đó.

— Mày đi cửa hàng có mua được chảo không?

— Đợi mày hỏi. Tao đang mệt cả người đây!

— Sao mệt?

— Không có chảo mà lại có ầm điện.

— Có ầm điện thì tốt quá còn gì.

— Cả bọn kéo nhau đi thành một băng dài. Lúc
đầu hùng hổ, khí thế lắm. Thôi thì túi lưới, dây
buộc trang bị đủ cả, giống như mọi thứ đã có sẵn
chỉ việc đến mang về. Nhưng đi được một lúc nhìn
nhau thấy gay quá. Đi đông thì vui nhưng đến nơi
kéo cả đoàn vào sao được. Thế là phải phân tán ra.

Cứ hai đứa thành một nhóm đi trước, rồi hai đứa một nhóm đi sau. Lấn vào giữa những người Nga. Đường đi cũng khá xa, phải xuyên qua một rừng bạch dương và những khu nhà tập thể. Thành Tuấn và cái Minh được phân đi tốp đầu, tại cái Minh nói được dăm tiếng Nga.

Cả bọn đứng ngoài chờ. Hai đứa đi hàng một tiến vào cửa hàng. Cái Minh đi trước, thành Tuấn theo sau. Minh đứng ngoài nhìn vào. Người đông, chỉ thấy chúng mất hút giữa đám đồ đạc và tủ lạnh, tủ đá các loại. Một lúc lâu cái Minh và thành Tuấn đi ra. Tay mỗi đứa cầm một cái hộp nhỏ.

— Sao họ chỉ bán một thôi à?

— Tại tao cũng tham, lại đòi mua bốn cái một lúc, nó không bán. Bảo tao phải vào gặp cửa hàng trưởng. Cậy biết nói tí tiếng Nga tao vào gặp bà cửa hàng trưởng. Bà ta bảo: “Đây là cửa hàng bán lẻ chứ không bán buôn”. Tao nói là mua cho tập thể. Nó vẫn không bán. Thành Tuấn nói mua hai cái không hiểu sao nó lại bán cả hai. Thôi, bây giờ để tao đứng đây chúng mày vào đi. Cái Minh bảo thế. Bọn tớ tiến vào. Mỗi đứa chỉ được mua một chiếc. Đường xa, xách một cái ấm chẳng bõ, thế là chúng tao không chịu. Bàn nhau, mua xong cứ đứa trông hàng, quay lại lần thứ hai. Nhưng khi cái Minh vừa xuất hiện thì con bé thu tiền nói là chỉ được mua

một lần. Cái Minh ước nói là tôi chưa hề mua. Lãng nhăng mãi nó bán cho một chiếc nữa. Thằng Tuấn mua thêm một cái mà chẳng nói gì chỉ chìa ra 9 rúp. Lần thứ ba, cậu ta vào sau khi đã cởi áo khoác ngoài, mặc độc có cái áo len nom như một người khác. “Nó có nhận ra mày không?”. Mọi người xúm lại hỏi Tuấn. “Có thể nó nhận ra vì tao thấy nó hơi cười cười. Nhưng mặc kệ nó, cốt được việc mình. Bốn chú ầm điện, thế là khá rồi!”.

Tao mua được có ba cái và cái Minh lại chỉ có hai. Bọn thằng Tuấn nó mua để luộc lại, chứ bọn mình mua để đóng hòm thì cần gì. Tao có ba, tao để lại cho mày một. Hoặc nếu mày cần lấy hai cái cũng được.

— Thôi, để hôm khác mua. Mai đi làm về ta lại mua cũng được.

— Mới hôm qua mua hôm nay lại mua chúng nó nhẵn mặt. — Hằng nói — Mày biết không, lúc sang cửa hàng bên cạnh, thấy bàn chải đánh răng hai mươi kóp, đúng kiểu. Tất cả bảo nhau đánh quả này thắng to đây. Cái Minh như vậy có biết tiếng nhưng lại hỏng, vậy thằng Tuấn phải tiến lên. Số đỏ. Không nói gì hết nó chuẩn bị tiền mua luôn hai hộp. Nó chìa 8 rúp và chỉ chỗ, con bé thu tiền tưởng nó mua nước hoa. Nước hoa 8 rúp là loại thường thế là đánh ngay cái phiếu 8 rúp. Cầm cái

phiếu thăng Tuấn chạy bay ra chỗ bàn chải chỉ vào những cái hộp.

— Nhét!⁽¹⁾ — Một tiếng đáp lại và người bán hàng lấy ra năm cái bàn chải đưa cho Tuấn và nói gì đó mà nó không hiểu. Cuối cùng, mãi sau nó mới đòi lại được 7 rúp. Nếu không thì phải lấy nước hoa khô hoặc một cái gì đó chứ không phải là bàn chải, 8 rúp những hai hộp bàn chải chứ có ít đâu.

— Ừ, mua dần dần vậy. Kể ra họ cũng có lý. Một lũ đầu đen vào mua giống như nhau, mua rất nhiều kể cũng sốt ruột thật! — Ngân đáp.

— Nghe bọn nó bảo dây mai-so họ cũng chỉ bán từ năm đến mười chiếc là cao. — Hằng nói và thở dài — Đáng buồn cho cái bọn người như chúng mình. Ngày xưa gọi là đi phu phen chứ gì. Lao động suốt ngày, suốt tuần, có ít tiền chả nhẽ ăn chơi hết. Ăn chơi thì ai chẳng thích nhưng nghĩ thương ở nhà. Mà biết không, tao còn cả bà. Bà tao hơn 80 tuổi già yếu... Cả nhà trông vào tao, một tháng gửi 10 cân, cũng phải hăng hái lắm mới gửi được chứ!

— Ừ, chúng ta đi đến đây đều mục đích khi trở về có cái gì. Như tớ đây làm sao khi về có đủ tiền chạy được việc làm và giúp đỡ được mẹ nuôi một lũ em. Nhưng bây giờ, tớ cảm thấy tớ không đủ sức để làm gì. Mệt mỏi quá.

(1) Không.

Ngân nhắm mắt lại. Hình ảnh người đàn ông mới quen hiện ra. Anh ta đứng ở đầu đường trong gió lạnh và nhìn theo Ngân lúc chia tay.

— Bao giờ anh gặp em? — Anh ta hỏi như thế đã mấy lần nhưng Ngân chưa trả lời.

— Lúc nào rảnh rồi anh cứ đến. Chỗ ở của em anh biết rồi đấy.

— Chủ nhật này ta đi chơi được không? — Sau nhiều phút đắn đo, anh ta nói — Đi chơi một chút cho thoải mái, em nhé!

Ngân vẫn lặng thinh.

— Sao, em ngại gì?

— Đi thì cũng được thôi, nhưng còn hai bạn cùng phòng. Em làm sao có thể tách rời được họ?

— Em cứ tự đi. Chẳng lẽ một cô gái hai mươi tuổi không có thể đi chơi một mình sao?

— Tại vì từ trước đến nay đi đâu em cũng đi với họ. Em sống được đến bây giờ là nhờ họ. Anh không biết là những ngày mới sang em buồn như thế nào. Vì thế cho nên tất cả đã thành thói quen. Mọi việc làm không thể giấu được nhau. Hơn nữa mọi người đều biết em đã có người yêu, em không thể làm điều gì khác...

Nụ cười buồn, anh giơ tay nắm tay Ngân:

— Chẳng lẽ chúng ta không thể gặp nhau lần nữa được sao?

Tự nhiên Ngân thấy thương quá. Cô cúi đầu:

— Thôi được, sáng chủ nhật, anh đợi em ở cửa bưu điện. Đừng cho ai thấy. Em giả vờ gửi thư rồi đi với anh. Về, muốn ra sao thì ra vậy.

— Cảm ơn em...

— Còn cái lập là 80 kóp nữa chứ. Mà có biết như thế nào không? Thực ra, bọn này được thông tin là đến để mua cái đó. Nhưng đến nơi muộn, một bọn khác đã đến trước, chẳng hiểu nó làm như thế nào mà chờ hẵn một tắc xi đi. Một tắc xi chờ được hàng nghìn chiếc, mà hiểu không? Bọn tao đứng nhìn mà điên cả đầu. Hình như có một thằng biết có lập là, dùng điện thoại gọi về thông báo, còn người của mình thì đi bằng chân về báo nên đến muộn thì đã hết... Thế đấy! — Hàng vẫn tiếp tục câu chuyện đi mua hàng.

— Như thế thì làm gì mà họ không ghét. — Ngân đáp — Mình sẽ cố gắng để làm sao đừng nhọc nhằn quá.

— Không nhọc nhằn thì nghỉ. Mà xem đấy, đồng lương có hạn, thì giờ cũng có hạn, không chịu khó tha lời thì làm sao?

— Chỉ có từ bỏ mọi ý nghĩ làm giàu, từ bỏ ý định

xây nhà dựng cửa hoặc giúp đỡ nuôi nấng ai. Ở đây sống bằng hai bàn tay, về nhà cũng sống bằng hai bàn tay thì sẽ thanh thản yên ổn, ăn còn biết ngon và ngủ còn yên. — Ngân nói lẩm nhẩm rồi xoay nghiêng nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đêm nhìn từ trên cao trong suốt.

Những tiếng động dưới đường phố xa bằng như không có thực. Tiếng xe cộ như không còn nữa. Cả thành phố như thiêm thiếp ngủ trong bầu không khí lạnh buốt, lặng tờ. Anh ta bây giờ đã về đến chỗ ở chưa? Con người đó là như thế nào? Làm sao mà biết được. Làm sao mà hiểu được đó là ai. Ước gì có ai mách bảo cho tôi rằng đó là người như thế nào.

— Ngày mai có người quen của chị về nước, em viết thư cho Bằng chị gửi hộ cho. — Vân từ nãy lặng thinh như đã ngủ, giờ bỗng cất tiếng nói.

— Viết mấy thư rồi chẳng có trả lời, em cũng chán, chẳng muốn viết nữa.

— Cứ viết đi. Dăm chữ cũng được. — Vân nằn nèo.

— Vân, để đến mai. — Ngân đáp và thở dài. Cô hiểu những điều chị Vân đang nghĩ mà không muốn nói. Chị muốn từ cái thư mà nhắc cô nhớ đến Bằng...

Chương bốn

Nhớ đến Bằng, Ngân cũng đang nhớ đến Bằng. Ôi Bằng! — Ngân thở dài, mắt nhắm lại. Một giọt nước mắt ứa ra, cay cay và xót xót. Hiện ra một khuôn mặt dài và gầy, đôi mắt đen buồn buồn nhìn Ngân vẻ nhần nhục. Nếu em thích thì cứ đi thôi. Tùy em đấy! Đi cho thỏa mong ước và đừng lúc nào lại tiếc và cho rằng vì anh, vì anh khuyên mà em không được đi đây đi đó. Bằng đã nói đi nói lại câu như thế. Gàn cũng không mạnh mẽ mà giữ cũng không cương quyết. Ngân ghét nhất cái chữ tùy. Nhưng mẹ thì lại rất thích. Mẹ bảo rằng nó rất tốt mới để cho con dùng cái chữ đó. Mẹ ơi như thế là mẹ cổ điển mất rồi. Chữ tùy là chữ rất vô trách nhiệm. Chứ còn gì nữa. Mẹ, một bà cụ đã ngoài năm mươi tuổi; bố, một người nghiện rượu, lêu lổng và chết sớm, cả tuổi trẻ của mẹ chỉ chúi đầu vào công việc và tã lót, chạy ăn từng ngày. Bây giờ tóc mẹ đã đốm bạc, chuẩn bị về hưu mà hai bàn tay trắng. Ba đứa em thì như khoai như ngô. Một bữa cơm nấu bốn

bò ăn vẫn còn phải vét nôi. Bãi đất sau nhà cuốc trồng rau quanh năm, mùa hè rau muống, mùa đông rau cải, rau cần tươi tốt nhưng hái không kịp mọc. Ấy là mới nói đến cái ăn còn cái mặc và cái học. Chẳng diện sang cũng phải sạch và mát mùa hè, ấm mùa đông. Rồi giấy, bút, mực. Đi học gần còn đi bộ nhưng đi xa cũng phải có cái xe đạp chứ. Xăm lớp đất... một trăm thứ tiêu. Tiền vào nhà khó như gió vào nhà trống. Bằng là trai một, lại ở ngay hàng xóm. Rõ buồn cười. Cái ông cụ Khuôn, bố Bằng, lì xì cả ngày. Khi ông chuyển đến ở đây cả tháng rồi có nhiều người vẫn không biết. Ông đi làm từ sớm, tối mịt mới về. Và anh con trai thì đi bộ đội. Anh ta đi đâu cũng chẳng ai biết. Chỉ thỉnh thoảng có một cái thư gửi đến, người bưu điện lia vào cửa và thường đám em của Ngân nhật giữ hộ đợi tối ông cụ về đưa trả. “Thư của chú út nhà bác đây mà. Chú Bằng ấy”. Cái chú Bằng ấy mặt vuông mũi tròn ra sao xóm giềng cũng không ai biết vì khi ông Khuôn dọn đến ở đây chỉ có một mình. Ông còn vợ con ở quê và nói rằng khi nào Bằng về ông sẽ về quê với vợ và con cả.

Cái năm Ngân học lớp cuối cùng của chương trình phổ thông, Ngân được bao nhiêu đôi mắt để ý và người đến thăm chơi đập diu đến nỗi mẹ Ngân phải lo ngại... Mười bảy tuổi, cô như một bông hoa chúm chim và biếc xanh. Chỉ mong con gặp được

người tử tế. Người tử tế là thế nào hả mẹ? Theo mẹ, thì thế nào là tử tế? A, con ngu, to xác mà ngu, đi học đến lớp 12 rồi mà không biết thế nào là người tử tế à? Thế thì mày chết. Mẹ quát mắng nạt nộ con gái một hồi, kể lể khổ sở một hồi rồi dịu xuống. Rồi cũng phải dẫn dắt cho nó cận kề, vì dù sao nó cũng còn bé.

Người tử tế trước tiên phải là người có công ăn việc làm chứ không phải là kẻ rong chơi ăn bám xã hội. Hai, phải là người không lừa lọc, buôn gian bán lận. Ba, phải là người vì người khác. Vì người khác mà hy sinh thân mình khó lắm, con ạ! Con thấy bây giờ đây, có mấy ai vì người khác đâu? Mà nó vì nó, nó sẵn sàng hại người khác.

Lời mẹ khuyên bập bõm thấm dần vào lòng cô bé 17 tuổi. Và chẳng bao lâu, cô bé cảm thấy đã gặp được người tử tế. Hôm ấy đi học về cô bị hai thanh niên bám sát và ngổ lời trêu ghẹo. Cô rất khó chịu nhưng không biết làm thế nào thì Vũ, bạn cùng lớp với cô đã tới và sau vài lời qua lại hai bên quăng xe xuống đất xông vào đánh nhau túi bụi. Hai đánh một chẳng chột cũng què. Người tử tế lần đầu tiên làm cô xúc động vì bị thâm tím mặt mày. Rồi cậu ta ôm và Ngân đến sờn sờn. Cậu ta tỏ tình và Ngân ưng thuận.

Tình yêu của tuổi 17, tình yêu của trẻ con... Vậy

mà biết bao nhiêu mơ ước và mộng mơ đã được dệt lên cho một ngày mai tươi đẹp. Người tử tế năm ấy thi trượt đại học và Ngân không đỡ là lẽ tất nhiên rồi. Anh chàng đó nhanh chóng thích nghi với công việc gia đình giao: chạy hàng cho cửa hàng ký gửi và anh ta muốn Ngân cùng làm. Lúc đầu Ngân giấu mẹ. Thiếu gì lý do để cô vắng nhà. Lực hút của đồng tiền có lúc còn mạnh hơn cả tình yêu. Chạy hàng, bỏ mối có tiền. Tha hồ mua sắm, ăn tiêu. Lại có cả tình yêu. Cô lao vào làm ăn và hy vọng lớn lao tuổi mười tám. Người mẹ nghèo, đông con, cầm đồng tiền con gái đưa vừa mừng vừa lo. Nhưng rồi bà lại tự an ủi, tự tin vào sự khôn ngoan của con mà bà cảm thấy yên tâm.

Giữa khi ấy thì Bằng khoác ba lô từ biên giới trở về. Đúng như dự định, ông bố ở chơi với con trai út ít ngày rồi khăn gói về quê. Ngày đầu tiên, Ngân đi về khuya cổng đã khóa. “Bác Khuôn ơi, mở cửa giúp cháu với” cô đã từng gọi như thế. Và không phải một lần, bác Khuôn lạch xạch đôi guốc gỗ cầm chìa khóa ra mở cổng hộ Ngân rồi lại lặng lẽ đi vào. Lần này, cô không nghe tiếng guốc mà tiếng dép, khi cánh cửa vừa mở, cô xô phải một người thanh niên dong dỏng cao có khuôn mặt trầm lặng và điềm tĩnh, đôi mắt đen hơi nheo nheo, gật đầu chào cô. Cô hơi lúng túng, lí nhí nói một lời cảm ơn rồi dắt xe đi qua. “Ai thế mẹ?” Cô dựng mẹ đang ngủ và hỏi.

“Mày hỏi ai?” Người mẹ ngái ngủ, giật mình. “Người mở cửa cho con ấy”. “À, chắc là thằng Bằng, con trai ông Khuôn. Có việc gì?”. “Không, anh ấy vừa mở cửa cho con”. “Ồ, tối nay nhà bị đứt cầu chì, anh ấy sang nối hộ. Anh ấy giúp tao chữa cái đường dây điện bị chập”.

Từ ngày có Bằng ở gần, như có một người tin cậy để nhờ vả lúc khó khăn, Ngân bằng bằng con đường đi của mình và thấy yên tâm khi vắng nhà. Còn Bằng, anh thầm lặng giúp nhà cô cái này cái nọ khi cô đi vắng không một lời phàn nàn, trách móc. Rồi khi Ngân về ổn ã, vui vẻ thì anh lại như cái bóng lủi biến mất trong cái góc của anh với chồng bà vợ. Anh là giáo viên trường cấp ba. Ngân chỉ biết thoang thoáng như thế và hai người thoảng hoặc mới gặp nhau dưới máy nước hoặc ở cầu thang. Một đôi khi Ngân bắt gặp đôi mắt Bằng nhìn theo mình. Đôi khi một nụ cười lạnh lẽ, im nín nhẩn nhục, khi anh gặp cô.

Cho đến một ngày kia, Ngân bùng lên cơn giận dữ với người yêu — Người tử tế, mà bao lâu nay cô gắn bó và tin tưởng sẽ cùng nhau xây dựng cuộc đời. Nó phụ bạc cô. Nó yêu một đứa bạn cô, con một ông giám đốc xí nghiệp. Cô lao về nhà và nức nở khóc trước mặt Bằng khi đó anh đang giúp thằng bé em cô hút nước ở trong máy.

— Bình tĩnh lại đi! — Anh đưa cho cô cái khăn và cốc nước. — Nếu cô cần, tôi có thể làm được gì để cô bớt khổ, tôi sẽ làm. — Bằng nói như thế và trong mắt anh, cô thấy anh chân thành và thực bụng.

— Anh giết nó đi cho em. Hay là làm thế nào để cho nó thực khổ nỗi khổ điều đúng.

— Những chuyện ấy tôi không làm được. Mà cũng không nên làm. Cô Ngân còn ít tuổi, cứ bình tĩnh. Biết đâu...

— Biết đâu sao?

— Biết đâu trong cái rủi, lại có cái may...

Anh nói rồi ngồi đó, lặng lẽ, nín nhịn như người có lỗi trước những dòng nước mắt của Ngân.

— Anh Bằng, anh có biết đi xe máy không? — Chợt Ngân hỏi.

— Có biết. Nhưng sao cơ?

— Anh đi mượn ai một cái xe máy. Rồi anh chờ em đi một lúc, có tí việc.

— Những việc cô vừa nói, tôi không làm được đâu.

— Em không bắt anh làm gì cả. Em chỉ muốn anh đèo em đi qua trước mặt nó. Anh phải ăn mặc thật đẹp và làm như chúng ta là hai người...

Bằng cười, cười mà buồn rười.

— Nào, anh giúp em đi. — Ngân giục giã.

— Anh có thể làm cho Ngân mọi việc để Ngân bớt khổ nhưng việc đó anh thấy khó quá. Em hiểu cho anh.

Nước mắt Ngân lăn lăn chảy xuống:

— Anh sợ đi với Ngân mất danh dự hay sao?

— Sao Ngân lại nghĩ thế? Với Ngân tôi sẵn sàng làm mọi việc nhưng việc ấy liệu có ích gì?

— Anh cho là không có ích nhưng với em nó có ích lắm. Nếu anh thương thì anh cố làm giúp em.

— Thôi được rồi! — Bằng nói và đi mượn ở đâu về cái Ba-bét-ta sơn đỏ chói. Không được mới lắm nhưng chạy tốt. Bằng bảo thế. Nhưng Ngân không thích bằng nếu nó là cái Cúp.

— Anh có quần bò không? — Ngân hỏi. Bằng lắc đầu. Một cái quần bò thì ai chẳng có, anh xem mượn đi. Bằng không chịu nhưng thấy Ngân phụng phịu anh lại đứng lên sang hàng xóm. Ngân thay vội quần áo và trang điểm rực rỡ rồi lên xe cho Bằng đeo đi. Lòng hiếu thắng ngông cuồng, thói ham thích trả thù của Ngân làm Ngân sung sướng vô cùng khi xe đã gần đến chỗ hẹn Bằng chở cô đến sát chỗ tên người yêu phụ bạc rồi đỗ xe lại. Xe vẫn nổ máy và Ngân từ từ đi đến chỗ anh ta. Tất nhiên là anh ta đã nhận ra Ngân. Mặt anh ta tái đi (Sao

mà Ngân sung sướng đến thế trước vẻ đau khổ của anh ta) — Em đi với ai thế? — Anh ta hỏi.

— Đi với bạn. Đến để chào anh vì chúng tôi phải đi xem phim, chót hẹn phải đến báo lại không có anh chờ. Thôi, đi nhé! — Ngân nói và chạy nhanh lại xe, trèo lên và vòng tay ôm ngang người Bằng. Xe vút đi. Ngân ngoảnh lại sung sướng nhìn thấy mặt người yêu ngây thuôn ra và mồm tròn như chữ o.

— Em cảm ơn anh Bằng nhé! — Ngân nói khi về đến nhà.

— Không có gì. — Bằng đáp và lúi húi đi lau xe (vì xe đi vào quãng đường lầy do cơn mưa đêm trước) rồi đem trà. Khác với sự vui vẻ thích thú xốn xang của Ngân. Bằng có vẻ buồn. Đôi mắt anh nhìn Ngân thoáng vẻ trách móc.

— Sao? Anh mệt lắm à? — Ngân hỏi. Nói chung, cô hiểu anh như thế đấy.

— Không. Anh có mệt đâu. — Anh nói và cười. Vẫn nụ cười buồn quen thuộc.

Sau hôm ấy, anh tránh mặt Ngân và cô cũng cảm thấy quên anh luôn. Anh đi dạy học rồi ăn uống ở đâu đó, về nhà không ra bếp nấu nướng như mọi khi. Vào phòng là đóng cửa ngay. Đôi khi chạm mặt nhau ở cầu thang, Ngân thấy anh lùi lại

nhường khoảng rất rộng cho Ngân đi, có khi đang vừa mở cửa đi ra nhìn thấy Ngân anh thụt lùi vào, đợi Ngân đi qua rồi mới ra.

— Sao, anh Bằng ghét em à?

— Ấy chết, đâu có!

— Không ghét thì cũng chẳng ưa, chứ gì?

— Không đúng. Tôi rất quý cô. — Bằng lúng lúng nói và Ngân nhận thấy mặt anh thoáng ửng đỏ. — Đối với mọi người, tôi ít ghét lắm, cô Ngân ạ. Nữa là cô, đối với tôi cô chẳng có gì để ghét. Mà, thực ra, tôi rất ngại, tôi sợ làm phiền cô.

Anh nói, càng nói càng lúng túng. Rồi anh cười và lùi lũi đi. Người đâu mà lạnh, mà nhát thế! Thế thì dạy học làm sao? Học sinh bây giờ gấu lắm, thầy giáo mà như thế thì học trò bóp mũi. Ngân nghĩ và có lần gặp người dạy cùng trường với anh hỏi chuyện được biết anh là một giáo viên dạy giỏi, đầy triển vọng. Mẹ Ngân bảo: Anh Bằng tốt quá. Đứa nào ngày sau làm vợ anh ấy sướng cả đời. Ngân cười xì một tiếng. Mẹ tỏ ra rất hợp với Bằng. Những lúc Ngân đi vắng, hai người hay nói chuyện với nhau và Bằng giúp đỡ mẹ nhiều việc. Nhưng cứ thấy Ngân là Bằng lại tránh mặt. Kệ. Chẳng quan tâm. Cho đến một hôm, Ngân đi đâu về thấy mẹ có vẻ buồn. Rồi mẹ bảo thằng Bằng sắp chuyển nhà, ban nãy nó vừa sang chào nhà ta. Bằng chuyển

đi chỗ khác ư? Sao lại đi? Vì không thích ở đây hay đi vì diện tích rộng hơn hay vì một lý do nào khác? Ngân cần vặn mẹ. Mẹ bảo tao biết đâu được. Nó không nói gì hết. Ngân vùng chạy sang gõ cửa phòng Bằng. Cứ vào đi, tiếng Bằng đáp rất sề. Ngân đẩy cửa, bước vào thấy Bằng đang ngồi bó một chồng sách. Anh sắp dọn đi phải không? Ngân hỏi. Bằng ngừng tay đứng lên pha nước. Ngân bảo không cần uống nước. Bằng cứ đặt vào tay Ngân chén nước nóng. Cũng định thế. Mãi sau, Bằng mới nói. Vì sao? Vì sao. Có vì sao đâu. Thực ra tôi rất thích ở đây. Nhưng có anh bạn có con nhỏ, lại ở xa, muốn đổi về đây cho tiện gửi nhà trẻ. Hoàn cảnh anh ấy khó khăn quá. Vì thế mà anh hy sinh phải không? Ngân ngắt lời và giằng những cuốn sách Bằng đang bó, cời tung ra, để lên giá sách. Em không đồng ý cho anh đi đâu cả. Không đồng ý.

Nghĩ đến lúc Bằng sẽ không còn ở đây và căn phòng này đêm đêm không còn sáng đèn đến khuya và mỗi khi có việc gì bận đi vắng cũng không còn yên tâm vì có anh ở nhà nữa. Nước mắt Ngân chảy tràn xuống má. Ngân làm sao thế? Mặt anh tái đi rồi lại đỏ lên. Ngân không muốn tôi đi thực à? Bàn tay Bằng đưa cái khăn cho Ngân run run. Bàn tay anh chạm vào tay Ngân. Người Ngân nổi gai lên trong một thoáng xúc động bất chợt. Bằng hoàng. Ngân nắm lấy tay anh. Và anh, như

giật mình choàng tỉnh, anh giơ tay ôm Ngân vào lòng. Cứ thế Ngân khóc. Còn anh, ngồi lặng đi mãi sau mới ấp úng. Anh phải chuyển đi chính vì anh yêu em mà em thì yêu người khác. Như thế này thì anh không đi đâu nữa. Anh sẽ ở lại đây. Anh sẽ ở lại đây mãi mãi.

Tối ấy Ngân ở lại phòng Bằng đến khuya đợi mẹ và các em ngủ yên mới lên trở về, rồi những hôm sau đó nữa. Hai người quấn quýt và gắn bó với nhau, như người đi xa lâu ngày mới gặp lại.

Không thể nói hết được sự vui mừng của mẹ và các em khi thấy Ngân và Bằng yêu nhau. Hàng xóm cũng vậy. Ai cũng khen hai người đẹp đôi. Ngân sung sướng và hãnh diện. Trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống cũng chẳng có ai bằng mình. Mẹ xui hai người cưới. Bố Bằng, ông Khuôn hiền lành cũng ở quê ra chơi thăm nhà Ngân đưa coi trầu đi lại. Mẹ Ngân bảo bác cứ vẽ vờn nhưng thực ra trong lòng bà vui thích lắm, hãnh diện lắm, yên tâm lắm. Còn Ngân, coi như đã có nơi có chốn. Chỉ có điều, điều này phải mãi sau Ngân mới nhận thấy, nhận thấy từ từ và ngấm dần qua từng sự việc là Bằng và cô không giống nhau. Bằng bình tĩnh đến lạnh lùng trước những sự việc mà Ngân thì lại sôi nổi, nồng nhiệt. Bằng không ghen tuông và cũng chẳng có gì làm anh phải thôi thúc mê mải. Yêu Bằng,

Ngân hoàn toàn yên tâm, điều ấy tất nhiên rồi. Với Ngân, Bằng cũng tin tưởng gần như tuyệt đối thì cũng gay. Này anh, anh đừng tin em quá nhá. Em hay nghĩ lung tung lắm đấy. Có lần Ngân nói như vậy, Bằng chỉ cười coi như đó là trò trẻ chẳng đáng gì. Một lần khác, Ngân giả vờ về quê vắng rồi cho đứa bạn gái xinh đẹp đến chơi cửa cấm Bằng. Anh không những chẳng xiêu lòng mà còn làm con bé phục anh thêm. Khen anh hiền hậu tốt bụng. Rằng Ngân có người yêu, người chồng như thế thì yên tâm hạnh phúc quá. Nhưng Ngân vẫn thấy làm sao. Có những buổi tối, Ngân muốn diện đẹp đi chơi với anh đến chỗ này chỗ nọ để trưng diện bạn bè, cũng có khi thích dự sinh nhật và nhảy nhót tí chút. Bằng không gàn cấm nhưng không hưởng ứng. Em cứ đi đi. Anh giục Ngân và chuẩn bị xe cộ để cô đi. Anh không đi vì anh bận hoặc không thích. Cũng có khi anh đi cùng Ngân và cũng tỏ ra vui vẻ nhưng nét mặt anh không giấu được sự miễn cưỡng và cố gắng đến nỗi Ngân cũng hết cả hứng khi thấy anh ngồi thu lu một góc hoặc cầm một tờ báo đọc chăm chú trong lúc mọi người nói chuyện vui vẻ hoặc nhảy nhót tưng bừng. Anh muốn gì? Có lần Ngân hỏi, trong lòng giận dữ vô cớ. Anh muốn làm việc tốt và tiến bộ. Học sinh bây giờ đòi hỏi chất lượng giảng dạy cao lắm, em ạ. Có những em thông minh lắm, mình không thường xuyên

học hỏi không đáp ứng được đâu. Chúng mà phát hiện ra mình có gì non kém chúng không phục, không nghe lời nữa. Chỉ có thể thôi à? Ngân vắn. Không phải vậy. Ngoài ra anh phải lo cho tương lai của chúng mình. Chúng ta sẽ sống với nhau và sẽ có con có cái. Làm gì để sống? Rồi lại còn giúp đỡ mẹ và các em. Rồi gia đình ở trong quê. Rao nhiêu mối quan hệ mà mình không thể bỏ rơi, và phải có trách nhiệm...

Ồi giờ ơi, anh lo thế thì lo hết đời! Hết đời cũng không hết lo! Được đến đâu hay đến đó chứ.

Vào những giờ rảnh rỗi hoặc xen kẽ vào giữa những lúc ngồi đọc sách hoặc chấm bài hoặc nghiên cứu hay viết gì đó, Bằng ra phía sau nhà đóng gạch xi. Chỉ một chút ít xi măng, vôi và xi than anh xin ở đâu đó đèo về mỗi ngày đóng lên thành những chồng gạch cao vuông vức và rắn chắc. Anh sẽ xây thêm một căn phòng nữa để chúng mình sống được thoải mái hơn. Anh tính toán và như con kiến tha mồi, anh nhặt nhạnh đủ thứ về nhà. Khi tấm gỗ, lúc cái khung sắt, khi những viên gạch men, lúc những cái đinh. Nhìn thật thương. Vấn đề bây giờ chỉ còn lo là công ăn việc làm của Ngân. Xin việc ở đâu và làm gì. Mẹ chạy chọt nhờ vả. Bằng cuống quýt thăm dò nơi này nơi khác. Một hôm, mẹ đi làm về sớm, nét mặt rạn rở: Con ơi, có hướng

rồi. Nhà máy mẹ sắp có đợt tuyển công nhân đi lao động nghề dệt ở Liên Xô. Mẹ đã trình bày hoàn cảnh xin cho con đi. Về vừa có nghề vừa có vốn. Họ đang xét. Đi nước ngoài ư? Trời ơi, mơ ước muôn đời! Còn gì sung sướng hơn được xuất ngoại. Ngân sung sướng ngồi lặng không nói lên lời. Sao con, con không thích đi à? Mẹ Ngân lại hiểu theo một cách khác. Ngân phải ôm lấy mẹ và nháy mắt lên để chứng tỏ là mình sung sướng quá. Nhưng bao giờ đi hả mẹ? Chắc cuối năm. Ngân chạy bay sang phòng Bằng. Anh đang ngồi cầm cúi chấm bài. Ngân lao vào tung đồng bài của anh xuống đất, kéo anh đứng lên và xoay một vòng như cơn lốc. Gì mà vui thế em? Anh hỏi, nét mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Ngân chưa bao giờ có những biểu lộ vui vẻ như thế. Em sắp đi Tây! Ngân hét lên mặc dù hai đứa đứng cạnh nhau, đứng sát vào nhau chỉ cần mấp máy môi cũng có thể nghe rõ. Đi Tây? Đi đâu? Làm gì? Bằng hỏi, nét mặt ngơ ngác. Đi làm thợ dệt. Đi học dệt. Ở Liên Xô. Xong chưa nào? Ngân nói to như hét với nỗi sung sướng điên cuồng ở trong lòng. Ngược lại, Bằng rời tay Ngân, ngồi xuống ghế, nét mặt thản nhiên. Ngân tiếp tục nói chỉ đi bốn năm thôi, hai năm xin về phép. Được chưa nào? Em thích lắm à? Đã nghĩ kỹ chưa? Theo anh, nên nghĩ kỹ. Tôi không có gì phải nghĩ. Người ta chạy để đi phải mất mấy chỉ, có khi hàng cây, mình đây tiêu chuẩn

con em trong nghề được ưu tiên sung sướng quá rồi còn gì. Ngân nói, lẩn lên và Bằng im không đáp. Ngân càng hăng hái và tương lai xán lạn hiện ra trước mắt Ngân với những đồng của cải chất ngất mà Ngân đã thấy những người đi Tây mang về, sẽ thuộc về Ngân. Cô sẽ không còn nghèo khó túng thiếu chạy ăn từng ngày nữa. Ôi sung sướng! Ngân chạy đi khoe bạn bè. Ai cũng chúc mừng cô. Nào đã nghĩ xong chưa? Ngân lại hét lên với Bằng. Anh lặng thinh. Nụ cười nhợt nhạt. Em thích thì cứ đi thôi nhưng anh sợ những tai họa, những đổ vỡ, những mất mát. Ai mà biết được những gì sẽ xảy ra. Anh không, tin em à? Hay anh thay đổi. Không, anh thì bao giờ cũng vẫn chỉ yêu em. Rồi em xem. Còn em, cũng thế thôi. Anh cố chờ em. Cố xây xong cái nhà. Chỉ cần cái nhà thôi, em sẽ lo đồ đạc phía trong. Tivi, tủ lạnh, cát xét... Trăm thứ, nghìn thứ mà nếu em không đi thì đến hết đời mình sẽ không có. Anh sợ nếu mình tính toán như thế mình sẽ thất vọng đấy, em ạ. Anh nói cứ như ông cụ non. Nghe mà ghét. Em ghét nhưng đấy là sự thật. Bạn bè anh nhiều người cũng đi bên đó về, cuộc sống bên đó thế nào anh cũng có biết. Còn anh, nếu anh có đi thì anh không đặt vật chất thành mục đích. Thế mục đích là gì? Mục đích là học tập. Anh rất muốn đi nghiên cứu về chuyên môn ở bên đó. Còn tất nhiên, anh sẽ mang về những thứ này thứ nọ

nhưng chỉ là phụ thôi. Mình còn nghèo còn thiếu thì mình mua về dùng thôi. Nói chuyện với anh như thế thật là buồn. Ngân tìm những đứa bạn và ngồi tăng bốc tán tụng nhau thích hơn và bay bổng hơn. Tất nhiên, những ý nghĩ của anh, những lo lắng của anh cũng làm Ngân phải suy nghĩ nhưng thì thoáng và bay vù qua, như bóng mây. Đây là mặt trái của tất cả mọi việc, cái gì chẳng có xấu có tốt, mình biết thì mình sẽ tránh được cái xấu, còn cái tốt thì mình phải có. Thế mới là đời. Chứ thấy chông gai là lùi bước thì chỉ có ăn mày... Ngân lý luận. Nhưng chỉ sợ con người lại không chống cự được những cám dỗ thôi em ạ. Bằng nói. Vẫn giọng ông cụ non. Mặc kệ. Ngân bươn bả chuẩn bị. Mang cái gì đi, mang cái gì về, Mọi giá cả, tính toán phải biết hết, Ngân tìm cách làm quen với những người đi nước ngoài về. Hỏi han ghi chép và nghiên cứu từng kinh nghiệm. Ít tiền tiết kiệm của Bằng ở ngân hàng Ngân cũng rút ra. Rồi bán đi chỉ vàng duy nhất của mẹ. Rồi cái xe đạp của Ngân. Quần bò, áo phông, dép lười, túi trống... Ngân chuẩn bị, nay một thứ, mai một thứ, cái này sẽ biến thành cái gì. Cái gì rồi sẽ sinh sôi nảy nở ra thành những cái gì. Em ở xa dặn cái gì anh phải làm nhé! Ví dụ như các thứ em gửi về, anh bán đi, mua cái khác gửi sang cho em, chứ đừng chất đống để đó. Gửi ai à? Anh cứ ngồi ở nhà thì có mà chết, phải chạy

đi lòng, đi hỏi xem ai sắp đi, xem họ mang gì, gì không mang thì gửi, quà cáp, biếu xén mà nhờ mà gửi. Ngân dặn dò Bằng, tới tấp, tíu mù. Bằng lắng nghe và gật gù. Ngân khó chịu và không yên tâm vì Bằng sẽ không thể nhớ. Thế là Ngân bắt anh phải ghi chép tất cả những lời dặn của cô vào một cuốn sổ. Nhất là danh sách địa chỉ những đứa bạn sẽ cùng đi với Ngân hoặc những gia đình mà Ngân quen biết có người nhà đang ở nước ngoài. Mỗi gia đình có người ở nước ngoài là có cả một đường dây, mình liên hệ làm quen với họ thì sẽ có thể gửi gắm hoặc biết tình hình. Ngân dặn Bằng và ghi thêm cho anh một loạt địa chỉ. Anh bận lắm làm sao mà làm được hết những việc em dặn? Có lần anh nói và Ngân tức điên lên. Thế thì em nhờ người khác vậy nhé. Có hàng chục đứa có thể giúp đỡ em nếu như anh ngại. Anh không tin em chứ gì. Ừ, hãy cứ để một ít nghi ngờ chứ đừng tin tất cả sau lại thất vọng. Ngân chát chúa nói và Bằng nín nhịn. Ngân tự thấy mình cũng bắt nạt anh. Ai bảo anh quá hiền lành. Ngân đâu phải là người đáo đả nhưng tại anh quá hiền, mới thành như thế. Nếu như anh cứ bắt nạt Ngân từ đầu thì chắc rằng cô sẽ hiền ngoan hơn và mọi việc chắc sẽ thuận hơn. Mẹ Ngân chẳng đã từng bảo nếu lấy nhau thì Ngân sẽ làm chồng chứ không phải là Bằng, có lần cô bảo mẹ, cô chán Bằng vì anh không sôi nổi, không

nồng nhiệt, anh già. Mẹ bảo: Con ơi, đừng thắm chó phai, thoang thoang hoa nhài thơm lâu. Mẹ bao giờ cũng chỉ bệnh. Với mẹ, anh quá tốt, quá đẹp. Bố ngày xưa vừa xấu trai hơn anh vừa nghiện ngập và lãng nhãng. Mẹ khổ tuổi trẻ vì ghen tuông và vất vả nuôi con, lúc về già lại phục vụ bố ốm đau bệnh tật. Rồi bố chết, mẹ nuôi con một mình. Cuộc đời thắm thắm. Với Bằng, mẹ hoàn toàn ưng ý. Ngân thấy mẹ có lý. Ngân cũng chẳng chê anh nhưng cô chỉ không thích lắm. Nếu như anh hăng hái hơn, sôi nổi hơn và hợp thời hơn thì còn gì nữa. Nhưng thôi, thế cũng được rồi. Ngày đi của Ngân cũng đến gần. Cô vui phơi phới mặc dù sắp đến lúc phải xa Bằng, xa mẹ và các em nhưng cứ nghĩ đến ngày về gia đình sẽ sung sướng giàu có là quên hết. Anh sẽ phóng xe máy ào ào chứ không phải đi cái xe cộc cạch. Còn tôi, quần áo sang trọng, tiền vàng rủng rỉnh. Ngược lại với Ngân, Bằng vui ít buồn nhiều. Nhiều hôm anh cứ ngồi nhìn Ngân lặng thinh. Không biết anh nghĩ gì trong đầu mà cứ thờ dài. Nhiều lúc làm Ngân khó chịu. Nhiều lúc Ngân phải cố nhịn để đừng bực tức. Cuối cùng, cũng chẳng có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cho đến hôm Ngân lên đường. Anh ra tiễn Ngân ở sân bay. Nhìn anh đứng bên cạnh mẹ và tay bế đứa em út nhoai người vẫy theo, nước mắt Ngân ràn rụa. Trong một phút, Ngân muốn vứt tất cả đi để quay lại với anh. Khi

đã ngồi trên máy bay cô dán mũi vào ô cửa kính nhỏ nhìn xuống sân bay nghèo xơ xác, Ngân cố tìm trong đám người lố nhố đứng bên hàng rào và những bàn tay giơ lên vẫy vẫy xem đâu là anh và bàn tay anh ở đâu. Rồi khi tất cả mờ nhòa trong mây, chung quanh Ngân chỉ có những vùng mây, Ngân mới hiểu rằng những tâm trạng và nỗi buồn của anh có lý. Nước mắt Ngân rơi lã chã. Và từ đó trở đi hầu như Ngân đã trở nên một con người khác...

Chương năm

“Em thân yêu của anh.

Mãi đến hôm nay, anh mới viết thư được cho em. Chắc em mong thư và giận anh lắm. Anh biết nhưng đành cắn răng chịu. Đến hôm nay anh mới viết thư cho em được. Vì đến hôm nay mọi việc mới có thể gọi là xong và có thể thông báo kết quả để em yên tâm. Mẹ vừa qua những giờ phút nguy kịch, một ca mổ cắt khối u trong dạ con. Vì những cơn đau đột ngột, anh phải đưa mẹ vào bệnh viện cấp cứu. Họ chẩn đoán và quyết định mổ. Mẹ bị áp huyết cao nên ca mổ cũng phức tạp. Những ngày đó anh phải xin nghỉ dạy để vào bệnh viện trông mẹ. Bọn trẻ con nheo nhóc và lo lắng. Đến nay mẹ đã ăn được và sức khỏe dần bình phục. Loanh quanh thế nào mà mất gần một tháng trời. Bây giờ anh đã đón mẹ về nhà. Nếu có thể được, em gửi thuốc bổ về cho mẹ. Vừa qua, thuốc men và tiền mua máu tiếp thêm cho mẹ cũng tốn kém. Anh đã bán đi cái xe đạp độc nhất. Nhưng cũng không sao, em ạ! Anh đến trường đi bộ cũng chỉ mười lăm phút và đi bộ càng thêm khỏe

người. Mẹ sau ca mổ cũng yếu, còn lâu mới đi làm được. Một số người khuyên mẹ về nghỉ mở cửa hàng, nhưng mẹ chưa thích, đợi em về phép tính sau. Em ơi, em có biết đến bao giờ em về phép không? Ý mẹ muốn chúng mình sẽ làm lễ cưới trong dịp đó. Nếu em cũng đồng ý như thế thì em chuẩn bị những thứ em cần dùng cho đám cưới nhé, còn anh thì thế nào cũng được. Nhà ta anh đã bắt đầu đồ được móng rồi. Xi măng đắt quá em ạ! Đồ một cái móng cho chắc tốn mấy tạ xi măng. Anh sẽ cố gắng để khi em về có chỗ ra vào cho thoải mái..."

Ngân quảng lá thư ra bàn, nhìn qua cửa sổ. Tuyết đang rơi. Những bụi tuyết nhỏ li ti như bụi thủy tinh rắc nhẹ — Dấu hiệu báo trước ngày lạnh. Chút nắng yếu ớt chiếu xuống khoảng sân trước nhà phủ đầy tuyết, hắt lên bao nhiêu màu sắc. Phút chốc, Ngân đứng ngây người trước vẻ kỳ ảo lung linh của tuyết. Đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy tuyết. Đã bao nhiêu lần Ngân đón tuyết rơi và lần nào cũng thấy ngỡ ngàng mới mẻ. Cô hiểu rằng những hôm nào tuyết rơi nhiều, từng bông tuyết tươi xốp bám đầy trên những cành cây — những hôm đó trời ấm — ấm đến nỗi có thể đi cả ngày trong tuyết mà không thấy lạnh. Hôm nay thì ngược lại, những bông tuyết nhỏ và sắc như kim. Ngân với tay lấy chiếc áo khoác, nghĩ ngợi một phút rồi đi ra ngoài.

Một người đàn ông ngồi trước cửa phòng điện thoại hút thuốc lá, đôi mắt nhìn vào tấm kính phía trước. Qua tấm kính, ông ta nhận ra một cô gái mặc măng—tô màu nâu kẻ ô đang đi đến với lá thư trên tay vừa đi vừa đọc. Ông ta đứng lên giữ cô lại trước cửa:

— Em đến muộn nửa tiếng nhé.

— Em có việc bận, định không ra. — Ngân nhét lá thư vào túi.

— Thư nói gì?

— Mẹ em mới ốm. Nhà khó khăn. Mong em về phép.

— Anh sẽ lo cho em về.

— Theo anh một người về phép cần những gì? — Ngân hỏi và nhìn người đàn ông với đôi mắt lạnh lùng. Anh ta hôm nay có khuôn mặt lạ, chầy nằng. Kính nâu và áo lông chồn, nom to béo. (Hình như sau lần áo cài chặt anh ta để cả cái chần len mới làm người anh ta to phình ra như thế). Cả nước da nâu nữa. Hai người bước đi trên đường phố. Ngân đưa lá thư. Anh ta không cầm.

— Không cần đọc. — Anh ta nói tiếp — Tiền mua vé khứ hồi và một ít hàng chường năm trăm rúp đem theo người hoặc một ít hàng gửi chậm. — Hoàng nói, nét mặt đứng đưng.

— Nắng đẹp quá! — Ngân nói.

— Anh không thích nắng. — Hoàng đáp.

— Vì sao? — Ngân hỏi.

— Đi ngoài đường trời nắng mọi người hay để ý. Anh muốn lúc nào cũng là buổi tối.

— Kỳ quặc! — Ngân lẩm bẩm — Ngày không thích lại thích đêm!

— Trong bóng tối mọi hoạt động của con người tự nhiên, thoải mái. Anh cảm thấy có bao nhiêu điều cần nói trong bóng tối. Còn trời nắng sáng trưng thế này anh chẳng thiết gì.

— Thế bây giờ ta đi đâu?

— Lên chỗ người quen anh ở Len⁽¹⁾.

— Em phải đi làm không chơi xa được. Mới lại không có hộ chiếu.

— Chuyện ấy em khỏi lo.

— Nhưng mà...

— Em yên tâm, đâu sẽ vào đấy. Ngày mai, ngày kia là ngày nghỉ ca em lo gì. Em nghỉ một ngày, trong khi đó khối đứa ở bên này nó nghỉ việc hàng tuần có sao đâu.

— Em khác họ.

---

(1) Lê-nin-grát.

— Hoặc anh sẽ gọi điện nhờ bạn em ai làm cùng ca đi làm hộ cũng được. Rồi em trả tiền cho họ.

— Thôi được, tính sau. Nhưng một lần này thôi anh nhé.

— Được. Một lần! — Hoàng giơ tay vẫy tắc xi đến ga.

Sau khi trả tiền cho bác tài xế, Hoàng dẫn Ngân vòng theo lối sau vào ga. Tiếng cô phát thanh viên thông báo:

— A lô, chuyến tàu Mát-xcơ-va đi Lê-nin-grát sẽ khởi hành lúc 8 giờ 45, tàu số... đường sắt số...

— Vậy chỉ còn hơn nửa giờ nữa tàu chạy. — Hoàng nói — Em ra chỗ căng tin mua cái gì ăn còn anh đi lo vé tàu.

Mua bánh và giò xong Ngân nhìn thấy Hoàng không đi đến phòng bán vé mà lúi lúi đến chỗ đoàn tàu ở những toa cuối cùng. Từ xa không nghe thấy gì, Ngân chỉ thấy điệu bộ, cử chỉ xoa tay của Hoàng mà thôi. Một lúc sau, Hoàng quay lại. Hai người vừa ăn bánh vừa nói chuyện.

— Em biết không, em sẽ được biết thêm một phong tục rất Nga đó là Hội tiễn biệt mùa đông.

— Thế à? Bây giờ em mới biết đấy. — Ngân đáp.

— Rồi em sẽ biết hết. Anh vui sướng được là

người hướng dẫn du lịch cho em.

— Anh của em thật là chu đáo!

— Thôi nhanh lên, em ! Còn 7 phút nữa tàu chạy rồi!

Hai người vội vàng chạy đến chỗ tàu dừng. Đợi mọi người lên hết, Hoàng giúp Ngân lên sau rồi đến nói chuyện với người nhân viên phụ trách toa. Mải lo tìm chỗ Ngân chỉ nghe loáng thoáng mấy câu tiếng Nga mà cô chẳng hiểu là gì.

Hai người vừa ngồi xuống ghế đã nghe một tiếng kịch nhẹ. Tàu chuyển bánh. Vừa treo áo khoác lên móc, tay đóng cửa lô, Ngân vừa nói:

— Anh giỏi thật, đi chơi các thành phố khác như bốn. Bọn em đi đâu cũng phải lo hộ chiếu.

— Có tiền là xong hết. Mình cho họ thêm 5 đồng, 10 đồng là xong.

— Không phải là ai cũng nhận tiền của mình đâu! — Ngân vặn lại.

— Tất nhiên, phải trông mặt bắt hình dong. Mà thôi em ngủ đi một chút. Tàu sẽ chạy gần sáu giờ đồng hồ đấy.

Ngân ngồi dựa lưng vào vách ngăn mắt nhìn qua cửa kính. Hai bên đường những hàng cây mùa đông khẳng khiu, trắng mốc hiện ra rồi mất đi.

Nhìn sang thấy Hoàng đã xem ở quyển sổ tay nhỏ trong đó có lẽ là địa chỉ, số điện thoại người bạn mà Hoàng sẽ đến. Một lúc sau Ngân thiếp đi. Còn lại một mình, Hoàng ngồi lặng với những tính toán, nghĩ ngợi. Chỉ riêng mình anh biết. Đôi mắt Hoàng chăm chú nhìn vào quyển sổ chỉ chút những hàng chữ số.

Chiều. Tàu vào ga.

— Giờ này bạn anh đi làm chưa ề. Ta đi chơi một chút rồi sẽ đến đó sau. — Hoàng xem đồng hồ, lăm bầm rồi giơ tay dắt Ngân đi ngược lên một đoạn rồi mới ra khỏi ga. Đi xiên qua hai phố nhỏ, họ đến khu công viên thành phố. Thời tiết đã bắt đầu ấm dần lên.

Đạp vào mắt Ngân không phải là những tòa nhà lắp ghép cao tầng, đồ sộ như ở Mát-xcơ-va mà là một tòa thành cổ vĩ đại đồ rực nổi bật lên trên nền trắng bông của tuyết. Đằng sau tòa thành là con sông đóng băng. Ở giữa sông những lớp băng mỏng không thể che giữ được dòng nước xanh sẫm. Dòng nước đó gặm mòn, phá vỡ những mảnh băng mỏng manh cuộn vào dòng chảy xiết vô tận của nó.

Đi vào trong thành hai người cứ nắm chặt tay nhau, nhỏ nhoi giữa những người nước ngoài to lớn. Trải dài trên tường hậu nhà hát là bức tranh

áp phích vẽ hình một cô gái đang vẫy tay chào. Dưới là dòng chữ: “Tiễn biệt mùa đông”. Càng đi càng thấy cảnh nhộn nhịp, đông đúc của ngày hội. Những quán bán đủ loại bánh treo từng xâu, những bà bán hàng béo tốt má đỏ như trái táo ăn mặc theo lối dân tộc treo trên cổ mình những chiếc vòng được xâu bằng rất nhiều chiếc bánh vàng cháy nhỏ như miệng chén. Các bà vừa bán hàng vừa ăn bánh.

Cạnh quầy bán bánh là quán thịt nướng cổ truyền của người Nga. Những bộ mặt đỏ gay, mũ lông đội lệch, tay này cầm những xâu thịt nướng còn bốc khói, tay kia cầm chai bia ngửa cổ uống. Họ tùm nập ba trò chuyện âm ỉ. Đằng sau là những người xếp hàng dài đợi mua thịt nướng.

Qua cái khu ồn ào đó Hoàng dắt Ngân đến nơi bán những văn hóa phẩm, đồ kỷ niệm. Hoàng mua hai bộ ảnh chụp về thành phố, và cái chuông bằng đồng, đưa cho Ngân:

— Em giữ lấy làm kỷ niệm. Đi đâu cũng nên có chút kỷ niệm ở đó.

— Cảm ơn anh. Anh không nhắc khéo mãi vui em quên khuấy đi đấy.

Bỗng Ngân reo lên:

— Anh xem kìa, xe tam mã có chở người đẹp, cứ

như chuyện cổ tích ấy!

— Đó là trò chơi ngày hội dân tộc. Ta ra đằng kia, chỗ có cái cột cao cao ấy còn vui hơn nhiều. —
Hoàng nói.

Hai người đi nhanh. Tuyệt võ lạo xạo dưới chân. Ngân muốn vào tận nơi nhưng không làm sao lên được qua vòng dây chèo người bên chặt đứng xem. Hoàng kéo tay Ngân lại.

— Thôi dừng em, ở đây có công an đấy? Vào không tiện.

— Thì sao? — Ngân hỏi.

— Họ bắt em phải trèo. — Hoàng nói lảng.

Mải nhìn xem cảnh lạ Ngân không để ý đến lời nói của Hoàng. Cô chăm chú theo dõi những người leo lên cái cột bóng nhoáng để với tay chạm vào con gà trống bằng sắt trên đỉnh. Có người cởi trần ra để trèo rớt cuộc vẫn tụt xuống tận chân cột. Tiếng cười, tiếng huýt sáo của khán giả luôn vang lên.

Rồi bỏ khu vui chơi trong thành họ ra phía sau nơi có con sông cuộn chảy. Cạnh sông là những ông già trầm tư vừa kéo đàn ác-coóc vừa hát những bài dân ca. Bên cạnh là các cụ bà vừa hát, vừa nhẩy nặng nề theo tiếng nhạc, chốc chốc lại nghe tiếng “hây hây” đệm theo.

Bên sườn tường thành trẻ em ngồi trên những chiếc xan-ki, những miếng sắt như cái chảo trượt theo sườn dốc xuống sông đóng băng.

Trời chiều mùa đông đã muộn, buổi tối đến sớm. Trên nền trời mùa đông xám các tháp vàng trên nóc nhà thờ cổ cũng không còn ánh lên rực rỡ nữa. Hoàng và Ngân đang ngơ ngác trước đám người thưa thớt dân thì một bàn tay đập lên vai Hoàng. Hoàng giật mình, quay lại, mặt hơi tái đi. Ngân không nhìn Hoàng mà nhìn người kéo vai anh. Đó là một cụ già mặt đỏ gay to lớn, khuôn mặt cụ như được tạc ra bởi những lớp tường thành vững chãi, oai nghiêm. Đầu cụ đội chiếc mũ lông đã cũ tuột cả về đằng sau gáy. Qua lớp áo lông dày không đóng cúc để lộ cái áo vét phía trong đeo kín huân chương, huy chương. Cụ đi đôi giày mùa đông cao đen mốc.

— Xin chào hai bạn trẻ Việt Nam. Hai bạn lao động ở thành phố này à?

— Cháu ở nơi khác đến. — Ngân đáp.

Còn Hoàng sau khi đã bình tĩnh vội nói:

— Vâng, cháu làm việc ở đây.

Ngân nhìn Hoàng trách móc:

— Sao anh nói dối cụ già?

Hoàng tắc lưỡi, không trả lời.

— Thôi, dù các cháu là ai, ở đâu ta cũng mời các cháu về nhà. Ta sống một mình chỗ cái mái nhà thờ gỗ đằng kia kìa... Hôm nay mời hai cháu đến nhà ta nói chuyện cho vui. Ta là cựu chiến binh đã tham gia giải phóng từ hồi chiến tranh vệ quốc kìa. Mà thôi sao ta nói nhiều vậy, hai cháu thông cảm ta vừa uống một chút rồi mà. Đi nhanh lên keo muộn.

Hai người theo ông cụ đi chừng mười phút đến một ngôi nhà gỗ nằm giữa một khu vườn. Những cây táo đen thẫm trong cái xám lạnh của chiều cuối đông, trên nóc nhà những luồng khói phảng phất thoát ra từ cái ống khói đen mốc. Bước vào nhà, hai người cảm thấy cái ấm áp mang vị đậm đậm của khói lò sưởi vây bọc, luồn lách vào cơ thể mình. Phảng phất còn có mùi thơm của rượu và hơi tanh của những con cá hun khói.

— Các cháu nghỉ đi để ta chuẩn bị cái gì ăn và phải đun ấm chè nữa chứ. — Vừa nói cụ vừa bê cái ấm sa-mô-va cũ ánh lên màu xanh đen của đồng bị hun cháy ra bết.

— Cháu giúp pa-pa một tay nhé! — Ngân chuyển cách xưng hô và xắn tay áo lên. Còn Hoàng vẫn ngồi trên cái đi văng ở góc phòng và nheo trán lại suy nghĩ.

Ông già nhìn hai người một cách thân mật.

— Gọi ta là pa-pa cũng được mà gọi ta là đĩa đĩa⁽¹⁾ Va-xi-a cũng được. Mà thôi, nào, cháu giúp ta thái khoai giò và ít bánh mì đen ra. Dưa chuột muối trong cái lọ thủy tinh kia kia. Đẩy đẩy, gần cái hũ ấy.

Cầm miếng bánh mì đen thơm ngậy, dẻo mềm Ngân chọt nhớ rằng từ sáng đến giờ họ chỉ ăn tạm mấy cái bánh rán. Có lẽ cái ngày hội đặc biệt, cái không khí vui nhộn của vùng nông thôn cổ của Nga đã làm cô quên cả đói, lạnh.

Ở cái bàn cuối góc ông cụ vừa thái miếng mỡ lợn muối vừa hỏi:

— Cháu lên gì?

— Cháu tên là Ngân.

— Ừ Ngân, Ngân có chữ đầu là N thì thôi ta cứ gọi cháu là Nhi-na nhé. Vậy còn bạn cháu?

— Bạn cháu tên là Hoàng!

Ông già phát âm tiếng Hoàng thật vất vả nào là Hoa. Xoan.

— Nhưng thôi ta gọi nó là Xéc-gây vì con ta là Xéc-gây, con ta ở xa lắm.

Khi tất cả các món ăn được bày gọn ghẽ trên bàn trong phòng khách, vừa là phòng nghỉ của mình

---

(1) Chú, cậu.

chợt ông già nhớ ra điều gì đó. Cụ vội xô ghế đi đến chỗ tủ lòi ra chai rượu vốt-ca còn nguyên.

— Chúng ta đã có thịt muối, giò, trứng, cả quýt, táo, bánh mì đen, dưa chuột muối. Nhưng thiếu rượu thì sẽ không còn là phong tục Nga nữa. — Nói rồi cụ rót rượu ra ba cái chén nhỏ.

Hoàng từ lúc vào nhà vẫn ngồi lặng yên, không khí thân mật đã làm Hoàng thay đổi.

— Xin nâng cốc mời cụ vì tình hữu nghị. Đa-va Đa-can-xa (nào một hơi hết). — Hoàng nói to.

Ông cụ vui vẻ cạn chén, Hoàng cũng cạn nhưng mặt anh nhăn lại vì rượu. Còn Ngân không dám uống, cô với tay lấy cốc nước mặn đổ vào cốc mình và uống một hơi.

Uống xong chén rượu, ông cụ cầm miếng bánh mì đen đưa lên mũi hít rồi khà lên một tiếng, sau đó bỏ miếng thịt muối vào mồm nhai ngon lành. Hoàng cũng làm theo cụ. Chợt nhớ điều gì, Hoàng hỏi:

— Cụ có cá hun khói không?

— Có nhưng uống bia hợp hơn. Nếu cháu thích ta lấy cho. Nói rồi cụ mở tủ bỏ ra một con cá đã khô đặt lên bàn.

Ngân vẫn ngồi chậm rãi ăn miếng bánh mì đen với giò. Bởi lẽ cô không ăn được thịt mỡ muối và

càng không ăn được cái vị cá muối đó.

Uống thêm chén rượu nữa cụ già bắt đầu kể chuyện về thành phố từ ngày vua A Lêch-xăng Nhep-ski đến thời vệ quốc. Máu của bao anh hùng đã đổ và nhuộm đỏ khu tường thành cổ. Rồi chuyện gia đình cụ! Ôi, một gia đình Nga yêu nước và hy sinh. Vợ và con cụ đã ngã xuống... Bản thân cụ cũng từng đổ máu ở mặt trận.

Một lúc sau ông cụ bày trà uống. Ngân ngạc nhiên vì thấy cụ nói uống trà mà cụ mang cả bánh mì, bơ, đường và mút hoa quả. Rót chè đặc từ cái ấm sứ ra từng tách cụ vặn vòi cho nước nóng từ ấm sa-mô-va chảy vào. Sau đó cụ đẩy đĩa mút đến chỗ Ngân và nói:

— Ăn đi cháu, mút này ta lấy hoa quả trong rừng và tự làm đấy.

Bữa tiệc kéo dài đến khuya. Vừa uống những ngụm chè cuối cùng, Hoàng vừa nói mắt vẫn nhìn ông cụ thăm dò.

— Pa-pa Va-si-a ơi, tối nay con ngủ đây nhé vì muộn rồi.

— Nếu vậy thì càng vui không sao cả. — Ông già đáp.

— Anh không đến nhà bạn anh à? — Ngân hỏi và nhìn Hoàng với vẻ nghi ngờ.

Hoàng vờ như không nghe và nhìn thấy sự trách móc lộ trên mặt Ngân. Im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Lúc sau ông cụ già nói:

— Đấy, Nhi-na cháu vào buồng nằm còn Xéc-gây lên giường ta, ta ra ngoài nhà tí, ta ngủ sau.

Hoàng nghĩ một lúc rồi nói:

— Pa-pa ơi mai pa-pa mua hộ con hai vé tàu đi Mát-xcơ-va nhé. Bọn con mua lại phải có giấy tờ.

— Ừ, ngủ đi! Các con cứ ngủ cho khỏe, mai ta sẽ đi mua vé cho các con. — Ông cụ nói rồi đi ra ngoài.

Trong phòng còn lại Ngân, Hoàng và bếp lửa.

— Ở lại đây có ngại gì không, anh?

— Không.

— Anh nói với họ em là thế nào với anh?

— Em là vợ sắp cưới của anh. — Hoàng thản nhiên.

— Sao anh liều thế?

— Em sợ gì?

— Nhỡ có người biết nói vung lên thì sao?

— Thì mặc kệ họ!

— Em ngại lắm. — Ngân nói và nhìn ra ngoài trời.

— Em ngại gì?

Ngân không đáp.

— Em ngại anh? Phải không? — Hoàng quay nhìn thẳng vào mặt Ngân. Ngân lặng im tư lự nhìn ra ngoài trời tuyết đang rơi mù mịt. Những cái cây không nhìn rõ cành, chỉ một lúc nữa thì đêm tối xuống. Đêm tối xuống những gì sẽ xảy ra. Căn phòng bé nhỏ, ba cái giường ba góc. Ba người ăn chung và cái gì cũng chia ba, đi đâu cũng gọi nhau. Không thấy cô về họ sẽ nghĩ ra sao, sẽ nói gì khi cả hai đều biết nội dung cái thư Bằng mới gửi, cả hai đều không ngớt lời khen ngợi Bằng. Xa tí nữa, cách cô hàng vạn cây số là những căn phòng nhỏ ở một khu tập thể, cái hành lang tối, Bằng đang cầm cúi bên cạnh mẹ hoặc mấy đứa em cô, hoặc làm gì đó. Những viên gạch xỉ màu xám xếp một chồng cao.

Tất cả thoáng hiện ra trong phút giây rồi lại biến đi như chưa hề có. Bởi tất cả không hiện hữu.

— Anh không phải là thằng đàn ông tầm thường tìm cách lợi dụng em. Anh luôn tôn trọng em. Em biết đấy. Đối với anh như thế nào là tùy em. Anh chỉ muốn em sung sướng, có thể thôi. — Hoàng nói, nét mặt lạnh phắc. Trước ánh than đỏ rực, nghiêng nhìn, khuôn mặt Hoàng có vẻ đẹp quyến rũ của nghị lực và sự từng trải. Đôi mắt nheo nheo nhìn ánh lửa là đôi mắt đen ngời ngời.

— Em có một vào phòng kia mà nghỉ. — Hoàng nói.

— Còn anh?

— Anh ngồi đây. Cái ghế này đủ chỗ cho anh nghỉ đêm nay.

Phòng ngoài, ông cụ đang ngồi đọc báo bên bàn, mặt cụ đỏ hồng dưới ánh đèn. Hoàng khép cửa che bớt ánh sáng lại.

— Anh nói chuyện đi! — Ngân nói, cô cảm thấy muốn phát khóc lên vì một mong muốn bất chợt. Cô muốn được Hoàng nói với cô một điều gì tha thiết, một cử chỉ âu yếm vỗ về. Tại sao, chưa một lần nào anh nói anh yêu cô. Ôi, sao bỗng dưng cô cảm thấy Hoàng vừa thân thiết vừa xa lạ với cô như vậy? Ước gì cô có anh hoàn toàn.

— Em muốn anh nói chuyện gì?

— Nói chuyện về anh. Về bố mẹ, anh chị em và về quê hương làng xóm hoặc phố xá. Tại sao em không hiểu gì về anh cả?

— Anh cũng bình thường như mọi người thôi, cũng nhờ bố mẹ mà anh ra đời. Anh là con một. Bố anh chết sớm. Chết vì một tai nạn, cứ coi như thế. — Hoàng nói và ngừng lại, nét mặt thoáng vẻ giận dữ. Mẹ anh ở vậy nuôi anh ít năm rồi bà đi bước nữa. Có thể, tất cả chỉ có thể thôi, em ạ!

— Anh sang đây học ngành gì?

— Học một ngành kinh tế. Nhưng anh vốn dốt nên phải chuyển sang nghiên cứu khoa khác. Rồi theo ý thích, anh ở lại đây làm việc. Nói chung, chẳng cái gì ra cái gì. Nào, thế đã được chưa, cô bé?

— Thế tiền ở đâu mà anh tiêu hoang thế? — Ngân định hỏi nhưng nhìn nét mặt lừ đừ như say như giận của Hoàng, Ngân lại thôi không hỏi nữa.

— Bao giờ anh về nước?

— Chưa biết.

— Anh có thích về không?

— Vừa thích vừa không. — Hoàng trả lời dửng dưng — Nếu như anh có một người thân yêu mong chờ thì anh cũng về nhưng đáng tiếc là chẳng có ai.

— Mẹ anh?

— Anh về chỉ làm bà khó xử và khổ thêm vì những mặc cảm.

— Sao anh không lấy vợ đi?

Hoàng nhìn sâu vào mắt Ngân, không trả lời.

— Anh có nhiều bạn quen ở đây không?

— Nếu không có những người thân quen thì anh sống sao nổi?

— Em muốn được biết họ.

— Để làm gì? — Hoàng nhìn Ngân, mắt hơi quắc lên.

— Anh không thích à?

— Không.

— Tại sao?

— Anh chưa biết những người ấy có thích quen với một cô gái như em không. Với lại, để làm gì cơ chứ?

Có một cái gì bưng bít trong tâm hồn con người này mà Ngân cứ cố mở ra lại càng cảm thấy đóng kín thêm.

— Hôm sinh nhật em tại sao anh biết mà đến? Có phải tại cái Hằng báo anh không?

— Không. — Hoàng hơi cười và nhìn nghiêng sang Ngân — Em có muốn anh nói thật không? Một cô gái học khoa tâm lý giáo dục rất mến anh, lại quen chị Vân, gặp chị Vân đi mua hoa và bánh, biết có sinh nhật đông vui, cô ta rủ anh đến. Buồn cười, lúc đầu cô ta chỉ muốn có dịp đến cùng với anh như một thứ trưng diện. Không ngờ, anh đến đó với tất cả tấm lòng, anh đến đó vì em thế là cô ta bỏ về. Anh cũng phải về theo vì sợ hỏng chuyện.

— Anh về theo cô ta à?

— Ừ, nhưng ra khỏi chỗ của em, anh chia tay với cô ta luôn và hôm sau cô ấy đến tìm anh thì anh đã đi thành phố khác.

— Ngày hôm sau anh và em vẫn gặp nhau kia mà?

— À, thì là với cô ấy...

— Với em thì lại khác à?

— Ừ. Tất nhiên. Em là nhất.

— Thế còn nhì? Em sợ anh thật! Anh có hai ba cuộc đời. Đúng là đàn ông năm bảy lá gan, lá ở cùng vợ lá toan cùng người. — Ngân đứng lên đi vào phòng, nước mắt chảy xuống. Hình ảnh Bằng thấp thoáng như ngọn nến thấp xa.

Hoàng vẫn ngồi bên bếp lửa hút thuốc và đọc những tờ báo bằng tiếng nước ngoài. Anh biết hay không biết Ngân đang ghen tức, đang giận dữ và đang mong chờ anh với một tình cảm phức tạp nhất. Cô muốn anh phải như Bằng, hoàn toàn bị khuất phục trước cô. Mặc dù với Bằng có lúc cô lại coi thường và nhiều khi chán ớn. Còn với Hoàng là cái gì cô khó hiểu, luôn luôn khó hiểu và không với tới. Cô đi vào phòng tìm giấy viết thư cho Bằng nhưng chỉ viết được mấy chữ đầu óc lại tắc tị và trống rỗng.

— Ra đây với anh. — Tiếng Hoàng vọng vào.

— Không. — Ngân đáp và trùm chăn lên đầu. Cô làm vẻ khước từ nhưng thực bụng chờ đợi bước chân đến gần và những lời vô vấp xin lỗi, những lời thề thốt hứa hẹn, những cử chỉ âu yếm vuốt ve. Ôi, ước gì cô được anh ôm gọn vào lòng. Nhưng không. Chỉ vọng vào nơi cô nằm tiếng lửa reo trong bếp ù ù và tiếng giờ giấy sột soạt... Ngân ngủ thiếp đi. Rất lâu, cô choàng tỉnh dậy. Nhìn quanh. Những bức tường dán giấy hoa lạ hoắc. Cô bật dậy và chạy ra ngoài. Hoàng vẫn ngồi trên ghế. Anh thức hay ngủ, đầu hơi ngả ra sau. Trước mặt anh, bếp than vẫn còn đỏ. Cô đi vòng quanh anh và ngồi xuống cạnh cái áo choàng vắt trên ghế bên cạnh. Một cái ví to sù. Cô run rẩy rút ra. Rúp. Đô-la. Một cái nhẫn vàng to cộm. Chiếu ảnh một người đàn ông và một người đàn bà còn trẻ nhưng đã ố. Đằng sau có mấy chữ: "Những người sinh ra tôi". Một tấm ảnh Hoàng đứng ngạo nghễ dưới gốc một cây phong: "Tôi ngày sáng tươi". Ngoài ra những dòng chữ bằng tiếng Nga, những con số. Cô cầm ảnh Hoàng cất vào ví của mình.

— Em làm gì thế? — Hoàng giữ tay Ngân lại — Em không ngủ được à? — Bàn tay Hoàng kéo mạnh Ngân về phía mình. Hai khuôn mặt sát vào nhau và Ngân cảm thấy Hoàng rất cố gắng để nén lại một cái gì đang bùng lên trong người.

— Anh vừa chợp ngủ, mơ thấy về nhà. Ngôi nhà gỗ be bé ở đầu ô, ngôi nhà anh ở suốt những năm còn bé, mẹ anh còn trẻ, bố anh còn sống. Mẹ anh làm bánh sắn nhân đậu xanh. — Hoàng nói và mơ màng nhìn những hòn than sau khi đã hồng rực đang vạc dần.

Ngân quay lại cô bỗng run lên khi nhìn thấy sát bên mình là đôi môi của Hoàng — một đôi môi đẹp hơi mím lại như cố nén một cái gì. Cô bỗng vùng lên, ôm chặt lấy đầu anh ép vào ngực. Cả hai như cùng giật mình ngồi lặng.

— Ban này sao anh không vào với em? Nếu anh vào nhất định em sẽ chống cự đến cùng nhưng anh không vào em lại ngạc nhiên, lại mong muốn, có lúc em tự hỏi anh đưa em đến đây làm gì? — Ngân thì thầm.

— Em không hiểu ư? Trước một thiên nhiên đẹp như thế này. Những giờ phút nghỉ ngơi thanh thản giữa những người lạ cũng quý lắm chứ.

— Thế mà em cứ nghĩ, nghĩ theo cách thường tình...

— Rằng anh đưa em đến đây để lừa dối và chiếm đoạt em chứ gì? — Nụ cười buồn chán nở trên môi Hoàng — Anh không rẻ tình cảm của anh như thế đâu!

— Vì thế nên em rất quý anh! Em cảm thấy anh thân thiết với em vô cùng!

— Cám ơn em! — Hoàng thắng thốt nói rồi bỗng quỳ sụp xuống đất, hai tay nhẹ nhàng nâng Ngân lên và áp môi vào những dòng nước mắt đang chảy dài trên má cô.

— Sao em khóc?

— Em sung sướng quá! Mỗi mãi như thế này anh nhé!

— Ừ, mãi mãi anh là của em.

Chương sáu

— Hằng ơi, cái Ngân nó nói với em là đi đâu? —
Vân hỏi và trở mình, nhìn cái đồng hồ vẫn đều đều
tích tắc trên bàn — Hai giờ sáng rồi!

— Nó nói ra bưu điện gửi thư cho người yêu!

— Từ đây ra bưu điện chỉ có mấy bước chân mà
sao nó đi suốt từ sáng đến giờ? — Vân rên rỉ, thở dài
sườn sườn — Tại sao đi đâu nó không nói cho chị
em mình biết để yên tâm, chứ ai cấm đoán gì nó?
Mà có cấm đoán thì cũng chỉ là vì mong muốn cho
nó hạnh phúc chứ đâu có phải vì mình ghét bỏ nó!

— Chị không phải than vãn làm gì. Chị và em đối
với nó như thế nào cả tổ, cả nhà máy đều biết. Còn
nó, một khi nó muốn tách ra không sống chung
với chị em mình nữa thì mặc nó!

— Nói thế sao được? Một con ngựa đau cả tàu
không ăn cỏ. Nó mà làm sao thì chị em mình cũng
chẳng sống yên đâu.

— Nó chẳng làm sao cả. Rồi đấy chị xem, nó chỉ

dính vào cái thùng cha Hoàng thôi. — Hằng cười nhẹ — Cái thùng cha ấy con gái đứa nào không cứng một chút là bị ngay. Nó có sức quyến rũ ghê gớm lắm. Chị xem đấy, từ hôm nó đến dự sinh nhật, cái Ngân cứ như đứa mất hồn.

— Chị chỉ sợ nó sa ngã. Trên đất này, nhẽ ra con người phải được sung sướng hạnh phúc nhưng người ta sống như thế nào ấy. Từ ngày chị sang đây, chị thấy nhiều cảnh đáng buồn lắm. Chị rất lo cho nó.

— Thôi, đêm đã khuya quá rồi, mình cũng chẳng biết nó đi đâu mà tìm. Ngủ đi, chị ạ, sáng mai còn đi làm. Đi làm về em sẽ thử đi tìm nó xem sao.

— Nhà thằng Hoàng ở đâu?

— Em không biết.

— Nó làm gì?

— Em cũng không biết. Thực ra đến hôm sinh nhật cái Ngân em gặp hắn lần thứ ba.

— Tại sao cái Ngân lại dính vào nó ngay như thế nhỉ?

— Tình yêu sét đánh đấy! — Hằng cười, mơ màng— Gần một năm nay bao nhiêu đứa thích nó, nó đều cho qua, thế mà thằng này, vừa gặp nó đã như phải bóng, như điện giật, như có bùa yêu, bả ngải! — Hằng cười khúc khích — Có khi bây giờ hai

anh chị đang cuốn nhau nằm ở đâu cũng nên, trời rét thế này.

— Nghĩ thế mà em cười được à? Lạ thật! — Vân gắt nhưng vẫn nghe Hằng cười. Tiếng cười dứt một lúc nghe tiếng thở đều đều. — Ngủ rồi! — Vân kêu lên và ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ. Vầng trăng nhỏ lơ lửng sáng trên bầu trời tuyết trắng ngời ngời. — Ngân ơi, bây giờ em ở đâu? — Vân thì thầm, trán tỳ vào cửa kính. — Em có biết rằng tuy không máu mủ ruột thịt nhưng lòng chị thương em như thế nào không, thương ngay từ buổi đầu gặp em ở ngoài sân bay.

Đêm ấy, Vân và chị cán bộ phòng quản lý lao động đại sứ quán ra sân bay bằng chuyến xe buýt cuối cùng. Mặc dù đã ăn no, mặc ấm và đem theo một gói mứt gừng, một lọ dầu cao bỏ túi mà Vân vẫn run lên cầm cập trước những vùng tuyết trắng chung quanh sân bay mỗi khi xe đi ngang qua.

— Cố gắng vất vả một tí, em ạ. Chúng nó đến đây lần đầu tiên lạ nước, lạ cái, giữa những người xa lạ chúng nó sợ. Dù sao sự có mặt của chị em mình cũng làm chúng thấy yên tâm. — Chị cán bộ đại sứ quán nói và hai người nhìn bảng thông báo giờ máy bay đến rồi tìm chỗ ngồi nghỉ. Một chốc, Vân lại chạy ra nhìn vào cái đồng hồ gỗ to tướng có cái kim dài như hai cái sào chậm chạp lê đến từng con

số.

Vân đi quanh trong phòng đợi sân bay. Những người ngồi, nằm dài vạ vật. Quán ăn sáng đèn. Người ta uống, ăn và chờ đợi. Trên bảng nhựa đen những chớp đèn xanh nhấp nháy liên hồi. Những chiếc máy bay từ các nước vẫn liên tục đáp xuống sân bay. Bun, Hung, Đức... Vân nhìn lên chỗ có chữ Hà Nội lá nhựa đen vẫn im lìm không đóm sáng.

Chị cán bộ phụ trách lao động đại sứ quán đã bắt đầu sốt ruột hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra ngoài trời đang rạng sáng.

— Sao hôm nay máy bay xuống chậm thế nhỉ?

Mấy người đi đón đợi chuyến bay tới cũng sốt ruột chạy tới chạy lui. Bỗng, trên bảng đen xuất hiện dòng chữ. Vân kêu lên:

— Máy bay Hà Nội đổ xuống Len rồi! (Lê-nin-grát).

— Sao nó lại xuống Len? — Tiếng xôn xao.

— Tại sương mù dày đặc quá!

Những người đi đón chuyến bay từ Hà Nội sang xúm lại nhau xì xầm bàn tán. Bao giờ máy bay quay lại? Chiếc máy bay tăng cường chở ba trăm cô thợ dệt trẻ. Vân chạy ra hỏi phòng trực. Họ trả lời bao giờ sân bay Mát hết sương mù. Bao giờ hết sương mù thì không biết.

Trời sáng. Những đôi mắt thiếu ngủ cay sè. Qua cửa kính một khối không khí đặc quánh mù mịt làm thành một bức màn giăng từ trên cao xuống thấp. Trên nền mù mịt đó những bông tuyết bay tươi bời.

Nhiều người đi đón người thân đã ra về. Chị cán bộ phòng quản lý lao động mua cơm ăn rồi tìm một ghế dài, ngồi ngả lưng:

— Em thức trông nhé. Có gì gọi chị. Chị ngủ một lúc rồi chị thay cho em ngủ.

Nói thế thôi nhưng cả hai không ai ngủ yên, cũng không ai chợp mắt được một phút khi máy bay chưa xuống. Trời vẫn mù mịt sương khói. Vân đi vờ vẩn và hình dung ra tất cả những gì mà một chuyến bay đến muộn có thể xảy ra.

— Máy bay Hà Nội cất cánh khỏi Len rồi! — Có tiếng reo lạnh lạnh ở phía sau. Vân quay lại.

— Bao giờ tới đây?

— 4 giờ chiều. Kìa!

Vân nhìn lên bảng đen. Mũi tên xanh nhấp nháy. Mũi tên mới chỉ là tín hiệu có thể chứ chưa chắc chắn. Chắc chắn phải là ngọn đèn xanh. Vân gọi chị cán bộ sứ quán. Chị giục mắt nói:

— Đâu đâu?

Những đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ ngược nhìn những lá nhựa đen cứ lúc lúc lại rào rào chuyển động và đổ xuống như cơn mưa những con số mới.

Nước mắt Vân bỗng ứa ra khi trên bảng nhựa đen xuất hiện ngọn đèn xanh nhấp nháy. Người đàn bà Nga to béo có cái tên An-na đội chiếc mũ nhung đen rộng vành và một người đàn ông to lớn đang túi bụi đẩy ra cửa một xe đầy những hộp giấy và túi ni lông.

— Nhà máy này rất quý người Việt Nam. Đây em xem, họ chuẩn bị mỗi người một hộp đủ cả áo mũ giày tất... Ta lại nói chuyện với họ đi.

Áo, mũ, giày, tất, ủng... Chị xem từng thứ và qua từng thứ chị thấy rõ tấm lòng của bạn. Ở cửa khẩu, khách nước ngoài đã ùn ùn đổ ra. Những thân hình đồ sộ đầy những va ly lớn. Va ly da, va ly sắt, những túi xách tay, quần áo màu sắc rực rỡ sang trọng. Có người còn dắt theo một con chó lớn, lông mượt óng. Vân kiểng chân nhìn vào trong, títt phía trong. Kia rồi! Loáng thoáng những cái bóng nhỏ bé, co ro, mũ nan phơ phất. Giữa sân bay rộng lớn, đồ sộ, chúng mới bé bỏng và rét mướt làm sao! Chúng đứng nép vào nhau, giương mắt nhìn từ cái khung kính bóng loáng đến cánh cửa tự động, đèn chùm và những chiếc tivi... Những đôi chân nhỏ

bé phơi trần trong giá lạnh, nhô ra những mũi dép, mũi guốc. Những cái quần vải lụa trắng mỏng manh, run rẩy.

— Ta vào đón chúng đi. — Chị cán bộ sứ quán nói và giơ tay gạt nước mắt.

— Sao chị khóc? — Vân hỏi khẽ. Chị bảo thương bọn trẻ con, giữa trời tuyết mà mặc quần áo mỏng manh. Làm sao chịu đựng được trước những thử thách trên đất lạ. Làm sao đứng nổi nếu như không gặp những tấm lòng yêu thương nhân hậu. Bà Anna tình cảm lắm em ạ. Cứ xem cung cách chuẩn bị của bà ta thì thấy rõ bà rất chú ý quan tâm tới bọn trẻ này. Mà chúng nó là những đứa nào, danh sách, tên tuổi của chúng nó ra sao nhỉ, nhẽ ra mình phải biết trước chứ? Tổ chức dở quá! Tổ chức dở quá! Chị vừa than vãn vừa ào ào đi vào cửa. Vân đi theo chị. Những gương mặt non nớt ngây thơ, những đôi mắt mở to ngơ ngác nhìn Vân. Rồi, chúng túm lấy Vân. Những đôi mắt đỏ hoe.

— Chị ơi, bút chì bao nhiêu, hả chị?

— Chị ơi, áo cánh dơi mấy chục đồng?

— Quần bò có được một trăm không?

— Làn côi mấy đồng?... Nhũ mắt...

Những tiếng riu rít, những tiếng thì thầm, hỏi han.

— Cái đồng hồ của em không hiểu làm sao mà lại tuột mất cái ốc đeo dây rồi. Có bán được không, chị?

Lúc đầu, Vân như không hiểu những câu hỏi ấy. Nhưng rồi cô nhận ra vì, cô nhìn thấy la liệt những hòm giấy, con con, những túi xách tay, những gói và những làn, có những nắm bút chì bó vào nhau như một bó que.

— Cứ bình tĩnh, về chỗ ở rồi sẽ bán các thứ sau, không đi đâu mà vội các em ạ! — Vân nói và ôm những đứa bé vào lòng, cô chưa kịp hỏi tên tuổi bọn trẻ mới đến thì đã có tiếng gọi tập hợp. Từng đứa ôm những hòm giấy, xách làn cúi rón rén đi vào những khung cửa to lớn theo danh sách từng đội và từng nhà máy.

— Hồ Thùy Ngân đâu? Hồ Thùy Ngân. — Tiếng chị cán bộ đại sứ quán gọi. Không có tiếng đáp lại.

— Ngân đâu, Ngân ơi! — Vân gọi theo.

— Chỉ có Ngân Nguyễn thôi. Ngân Hồ ra rồi!

Người ta chạy tìm các cửa. — Ngân, có Ngân đây không? Những tiếng hỏi dồn gặp nhau.

Vân ngó vào các góc phòng và sục sạo tìm kiếm từ trong ra ngoài. Ai nằm kia, lả trên một bậu cửa, cạnh lối vào toa-lét, tóc rũ rượi và ướt mềm. Ngủ hay thức mà mắt nhắm nghiền?

— Em ơi, ngủ hay sao thế? Em có phải tên Ngân không? — Vân lay hỏi và cầm tay kéo cô gái ngồi lên. Cô ta mở mắt nhìn Vân. Vân sững sốt trước một đôi mắt to van vát trong trẻo, một khuôn mặt non nớt ngây thơ. Gầy gò và run rẩy, cô gái tựa vào người Vân:

— Em mệt quá, buồn nôn quá. Chị ơi, em đang ở đâu?

— Em đang ở sân bay quốc tế, mọi người đang chờ em, đang tìm em để đi về nhà máy. Nhà máy đã đến đón em. — Bàn tay Vân đặt lên trán Ngân — Trán em hơi nóng. Bôi dầu vào đi em. Ra đây. Cố gắng lên một chút, sắp về đến chỗ nghỉ rồi.

— Chị ơi, bao giờ em được về? — Ngân nắm tay Vân, ngược nhìn Vân bằng đôi mắt thăm thăm.

— Về đâu kia?

— Về nhà em! — Cô bé ngơ ngác.

— Hôm nay mới là ngày đầu tiên của bốn năm. — Vân đáp và ái ngại nhìn thân hình gầy gò rét mướt như run lên trong chiếc áo len mỏng của Ngân.

— Ngày đầu tiên của bao nhiêu ngày hả chị?

— Ba trăm sáu mươi năm ngày nhân với bốn.
— Vân đáp.

Ngân lăm bắm như mê:

— Một nghìn bốn trăm sáu mươi ngày. Hôm nay là ngày đầu của một nghìn bốn trăm sáu mươi ngày...

— Ừ, một nghìn bốn trăm sáu mươi ngày. Nhưng tất cả rồi sẽ quen đi và rồi có lúc thời gian cũng trôi nhanh chứ không chậm lắm đâu em ạ! Như chị đây, chị cũng đã qua hơn một nghìn bốn trăm sáu mươi ngày rồi. Chị còn ở lại cùng các em. — Vân nói và nắm tay Ngân kéo về phía cửa. Lúc ấy những đứa con gái đã túm tụm nhau ngồi các góc nhà bên những cái hộp giấy. Đứng cạnh các cô bé gầy gò nhỏ bé, sợ sệt ngơ ngác là một người đàn ông Nga to lớn, nét mặt hiền hậu bản khoản chăm chú như muốn hỏi “Cần gì nào, các cô bé?”...

Bên ngoài đêm đã xuống từ lâu. Trời tối đen, lạnh cóng. Mặt đất như đóng băng. Những giọt mưa rơi xuống đông lại giữa chừng trời mù mịt gió.

— Chị Vân ơi, ngủ đi, không có chị ốm đấy! Chị thao thức làm gì, có ai biết đến chị đâu! Có ai cần đến chị đâu và cái gì đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi! — Hằng đang ngủ vùng dậy nhìn thấy Vân đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, nói vậy rồi chạy ra ôm Vân vật xuống giường — Ngủ đi cho khỏe, mai nó sẽ về, nhất định thế. Rồi chị xem! Em vừa ngủ mơ thấy nó, nó bảo sáng mai nó về...

— Ngày mai nó về thì mình đi làm. Vắng nó thà

ai thay? Lại phải nói rằng nó bị ốm. — Vân lẩm bẩm.

— Mình cứ để chìa khóa vào chỗ quy định cho nó.

— Nếu ngày mai nó cũng không về thì làm sao?

— Em sẽ cho nó biết thế nào là lễ độ! — Hằng nói và chạy lại giường, kéo chăn trùm kín đến cổ.

Chương bảy

Em tưởng rằng, anh bắt đầu cuộc đời sang trọng lắm ư? Không đâu. Anh bắt đầu vất vả và nhếch nhác như tất cả những người nghèo khó và không gặp may. Những năm ấy, anh còn trẻ, ít nhất là trẻ hơn anh bây giờ. Trẻ và háo hức. Luôn luôn mong muốn có một cái gì và làm được cái gì. Anh hơn được bọn em là chút ngoại ngữ. Cái tiếng nói ở đất này đỡ lắm. Mọi thứ giản dị đi rất nhiều. Tiền học bổng chẳng đủ tiêu, nếu muốn bia bọt diêm thuốc một chút. Như anh đã nói với em, cái gia đình đáng buồn của anh như thế thì làm gì có ai gửi cho anh chút quà gì từ đất nước. Ngược lại, mỗi lần thư đến anh cứ giật mình thon thót. Mẹ anh và những đứa em cùng mẹ khác cha của anh thư nào cũng kêu gào, trách móc sao anh không gửi cái gì về. Rồi có những cái thư toàn con số giá cả. Có những thông tin làm anh ngạc nhiên hết sức vì chính anh ở giữa đất này mà cũng không biết bằng những người ở xa nó hàng vạn cây số. Những đường dây liên hệ

thật kỳ diệu! Những lượng thông tin nhanh nhạy vô cùng! Có lúc anh cảm thấy mình lạc lõng, u mê. Phải chăng anh quá dồn độn trong cuộc sống mà mỗi con người chung quanh anh đang chứa chất cả vũ trụ trong cơ thể. Rằng lại hình như chẳng phải cuộc đời này chỉ có những gì diễn ra trên cái bề mặt mà anh nhìn thấy mà chính là những gì đang cuộn lên trong lòng nó. Những gì đó anh không nắm bắt được. Chính vì vậy mà anh luôn cảm thấy mình là người đứng ngoài, là người xa lạ với chung quanh và ruột anh có lúc như nóng cồn lên vì một thiếu thốn bất lực gì đó hay khi thấy chung quanh anh, bạn bè anh người ta ai cũng giống như anh cả (ở cái bề nổi bên ngoài) đang rậm rịch đóng hòm, rộn rịch gửi hàng về nhà, gửi bằng đường biển, gửi bằng máy bay, gửi người quen mang theo mình về. Còn anh lúc nào cũng thiếu thốn, cũng lúng túng và co dui, né tránh những giao tiếp, ngại ngần những cuộc vui phải chi phí. Nhưng rồi tình yêu, cái thứ tình cảm thông thường mà đặc biệt có sức mạnh ghê gớm làm con người ta có khi sống khác hẳn mình.

Cô ta thật là một người được chúa trời ban cho sắc đẹp. Một vẻ đẹp lạ lùng như không ai có, như không giống ai từ đường nét trên khuôn mặt đến vóc dáng, từ mái tóc đến hai bàn tay và đôi chân. Đến nỗi, lần đầu tiên trông thấy cô ta, anh đứng

sững và kêu lên: “Trời ơi, sao có người đẹp lạ vậy?”. Anh kêu không to nhưng đủ lọt vào tai người đàn bà ấy, đủ để cô ta đang cúi bước ngẩng lên, nhìn. Một khuôn mặt trái soan thon thon như trái xoài, đôi mắt to đen van vát với cái nhìn đen thẳm. Cô ta đang theo một đường tắt từ nhà nghỉ đi ra biển. Cô mặc bộ đồ ngủ màu đen bằng thứ hàng đắt tiền thêu những bông hoa cúc đỏ. Trên vai choàng một tấm khăn tắm lớn và tay cầm cái phao bơi. Anh đưa mắt nhìn quanh. Một người đàn ông to béo, người chảy ra, bụng như quả bí ngô, mặc quần tắm bằng thun xanh đang đi ở phía trước, vừa đi vừa dừng lại, có ý chờ. Khuôn mặt ông ta tròn căng, những múi thịt nắn nắn hướng về phía trước chỗ cái màu xanh lục thẳm đen đang âm âm những ngọn sóng xanh biếc lóe sáng.

Chắc là bố. Hai bố con một nhà sang trọng đưa nhau sang nghỉ mát ở đây. Cũng có thể cô kia học ở bên này! Cô ta chừng 21, 25, còn ông cụ chắc cũng phải tuổi hưu. Anh nghĩ và đi phía sau. Khi hai người tới bờ biển và người đàn ông chỉ chạy những bước ngắn trên bãi cát đầy những viên sỏi màu tím thẳm thì cô con gái ông ta ôm cái phao bơi lao xuống nước. Nhưng rõ ràng cô ta không hề biết bơi, cô ôm chặt cái phao và hai chân đập khe khẽ. Người đàn ông vẫn không xuống nước, ông ta chạy tới chỗ có nắng, khoảng cách giữa hai người khá

xa và họ lẫn vào giữa những người đang tắm sặc sỡ đông đúc bên bờ biển. Rồi, như bị vướng người và đá sỏi, ông ta bỏ bãi tắm bước lên cầu tàu làm bằng gỗ lao ra biển và chạy trên đó. Còn cô gái vẫn tung người trên cái phao, bám riết vào cái phao và có lúc, anh cảm thấy cô chới với và chìm xuống khi tay cô tuột khỏi cái phao. Hoàn toàn không có chút kiến thức về bơi lội, mà dám xuống biển, xuống biển với một cái phao con, không biết bơi thì chết dễ như chơi. Anh đến đây để nghỉ ngơi nhìn ngắm người ta ăn chơi sung sướng như thế nào chứ hoàn toàn không hề có ý định bơi lội, nhưng lúc này, như có một lực dẫn, một sức hút mạnh từ phía những dòng nước đang hắt sáng lên trong nắng kia. Anh trút bỏ quần áo trên cát rồi lao xuống, bơi nhanh về phía cái phao màu vàng.

Hai khuôn mặt sát gần nhau trên những lớp sóng.

— Em đi với ai thế? Ông già à? — Anh hỏi và ngậy người trước một bộ ngực trần thon nhỏ, đôi vai xuôi mềm loáng ướt.

— Ừ, ông già. Anh hỏi làm gì?

— Hỏi để làm quen.

— Làm quen để làm gì?

— Để làm thân.

— Mục đích làm thân?

— Hẳn không phải là cầu cạnh, nhờ vả.

Anh nhìn thấy một nụ cười sáng bừng trên nước. Giống như một bông sen nở trên mặt hồ. Anh nghĩ.

— Em ở đây có lâu không?

Không nghe trả lời. Anh bơi ra xa. Một phút sau, anh vòng lại, giơ tay kéo cái phao bơi làm người cô ta hẫng đi và chìm xuống. Anh vội vã giơ tay kéo cô lên.

— Xin lỗi, làm em sợ. — Anh nói và kéo cái phao bơi ra xa.

— Anh đừng chạm vào em. Ông già ở trên kia theo dõi đấy.

— Sợ ông già đến thế kia à?

— Sợ chứ? Sao không sợ? Anh đi với ai đến đây?

— Đôi mắt cô gái lướt trên khuôn mặt anh với cái nhìn dò xét và ngờ vực — Anh đi với bà già?

— Anh đi một mình.

— Một mình? Chẳng ai đến đây một mình cả.

— Anh không nói dối. — Không hiểu sao anh lại muốn bày tỏ sự chân thành và nỗi cô đơn của mình đến thế. Cũng như những thôi thúc muốn hiểu biết về người con gái kia. Cô ta đến đây với ai.

Đến nghỉ hay vô tình tạt qua, cô tên gì và ở bên này lâu chưa hay mới sang. Cô làm gì, ra sao... Làm gì. Ra sao... vân vân...

Cô gái như cũng hiểu những bản khoản đó trong đầu anh. Nhưng điều ấy không làm cho cô ta nghĩ phải bực bực để giải tỏa mà lại như kích thích thêm tò mò và sự hưng phấn nào đó và cô ta chỉ cười. Rồi hỏi:

— Anh làm cán bộ tổ chức hả?

— Sao em nghĩ thế?

— Vì anh luôn muốn biết lý lịch con người ta.

— Anh không phải cán bộ tổ chức. Vì anh chỉ muốn biết về em, một mình em thôi. Còn cán bộ tổ chức muốn biết về nhiều người.

— Có gì khó hiểu đâu. Em là người Việt Nam và ở bãi biển này với ông già. Tất nhiên là theo tiêu chuẩn của ông già. Nên phải lệ thuộc vào ông già và sợ ông già mắng vì những mối quan hệ nào đó mà ông già không thích. Kia ông già đã xuống bãi tắm rồi kia. Anh đi ra chỗ khác đi. Cô ta vung tay lên đuổi anh khi trên cầu tàu, người đàn ông to béo đang từ từ theo bậc thang đi xuống, cái bụng như quả bí ngô lắc qua lắc lại.

— Bao giờ em lại ra bãi?

— Sáng và chiều. Trước bữa ăn. — Cô ta đáp nhỏ

và đẩy phao lao tới trước về phía ông già đang đi tới. Còn anh thì lặn xuống rồi trôi lên ở phía xa, lặn vào giữa những người nước ngoài. Anh bơi và lặn, hiện lên ở chỗ này, biến đi ở chỗ khác nhưng mắt không hề rời khỏi hai người đang bơi, hình như cả hai đều bấu vào cái phao kia để khỏi chìm xuống nước cho đến lúc họ lên bờ ngồi sưởi nắng. Có cái gì đó làm anh ngờ ngợ trong cách thức của hai người, có cái gì đó không phải là hai cha con. Lại càng không thể là hai anh em. Bồ bịch thì vô lý quá. Nhưng vì sao lại như thế và không như thế, vì sao và vì sao? Anh thôi tắm và lên cầu tàu ngồi nhìn xuống chỗ hai người đang nháp nhô trên cái phao, đầu óc nóng rực những suy nghĩ, những phán đoán và giả thuyết. Cho đến lúc anh bỗng hốt hoảng nhận ra rằng họ đã rời bãi tắm và mất hút sau vườn cây và chắc đang nằm dài trên giường trong nhà nghỉ để nhắm nháp rượu hoặc bánh ngọt. Anh trở về thị trấn, ăn qua quýt, chuyện trò với bạn dăm câu rồi lại cầm quyển sách đi bộ vào khu vực nhà nghỉ, ngồi trên cầu tàu và khi gần đến ba giờ, giờ ăn cơm của nhà nghỉ mà anh biết, anh theo cái lối tắt vô tình anh gặp cô gái sáng nay, đi quanh quẩn trên đường, mắt chăm chú tìm một bóng áo đen. Ba giờ rồi. Ba giờ mười lăm. Rồi ba giờ rưỡi. Đôi mắt anh mệt mỏi nhắm lại, nhắm lại. Bỗng, giật choàng ra ngay bởi một cái màu đỏ chói

nháy vào mắt giống như tia nắng lại giống như tia lửa. Anh mở mắt. Cô gái đẹp đang đứng trước mặt anh trong tấm choàng đồ rực rỡ.

— Sao em ra muộn thế? — Anh hỏi, vẻ trách móc.

— Ai bảo anh đến sớm thế? — Cô gái hỏi lại.

— Ông già đâu?

— Ông già ở nhà. Sáng ngày ngâm nước hơi lâu, chiều ông già mệt. Ông già không muốn cho em tắm chiều nay, nhưng em cứ ra vì biết rằng anh sẽ đến.

— Em thông minh lắm. — Anh sung sướng nói và giơ tay nắm tay cô gái — Cái phao đâu?

— Anh là cái phao rồi còn gì? Nhưng chiều nay em không tắm.

— Sợ ông già đến thế?

— Không. Em muốn đi xa hơn.

— Đi đâu?

— Sang bãi tắm bên kia bằng thuyền gấn máy.

— Em hay đi như thế sao?

— Không. Chưa bao giờ, vì ông già không biết bơi. Đi thuyền nhớ bị lật, ai cứu?

Lòng tự hào trong anh được phình nịnh. Anh và cô đi nhanh về phía nhà thuyền.

— Tên em là gì?

— Anh thích tên em là gì thì tên em là như vậy.

— Sao lại thế? — Anh ngơ ngác.

— Có gì đâu, tên là quy định của mỗi người, ở đây, chỉ có anh và em, anh thích em là như thế nào thì em là như thế. — Cô gái nói và cười hóm hỉnh. Vẻ đẹp của cô, sự duyên dáng của cô làm cho lời nói của cô thành có lý.

— Anh tên Hoàng. Anh thích em là Hậu. Hai cái tên ấy luôn luôn gắn bó với nhau trong một khái niệm sang trọng và quyền quý, niềm ao ước của mọi người. — Anh nói.

— Anh hay lắm. Hoàng hậu, chúng ta là hoàng hậu! Hoan hô! — Cô gái reo lên thích thú.

Chiếc thuyền gắn máy lao lướt trên sóng, Hậu ngã vào người anh như để tránh những giọt nước li ti bắn tung lên cùng với hơi lạnh toát bao trùm. Trời xanh ngát và biển cũng xanh, hai màu xanh hòa vào nhau loang loáng sóng trắng. Thật hay mơ? Anh cúi vào tay mình. Thấy đau. Thật rồi. Anh quay ra nhìn Hậu của anh đúng lúc cô nhìn anh, cái nhìn âu yếm, dò xét tinh quái như muốn chọc thủng anh.

— Anh đến vùng này làm gì?

— Anh đến hái táo. Táo đầu mùa. Rồi dọn đường

ray. Đường sắt mới mở gần thị trấn.

— Như thế nghĩa là...

— Nghĩa là anh đi làm thuê, kiếm tiền tiêu.

— Bao giờ anh về Mát?

— Nhẽ ra ngày mai anh về nhưng gặp em, anh muốn ở lại. — Anh thành thật. Anh như kẻ bơ vơ tìm được nơi trú ẩn. Anh muốn nghỉ ngơi, anh nói thế.

— Anh tán giỏi ghê. Nhưng ông anh ơi, ông nhầm rồi!

— Nhầm gì? — Anh hỏi nhưng Hậu chỉ lặng thinh không đáp. Lòng anh vui đi. Hăng hực. Có cái gì không bình thường trong mối quan hệ này. Có cái gì ấp úng quá. Nhưng thôi, trong yêu đương người bị thiệt thòi dễ là con gái chứ chẳng phải người con trai. Anh không lừa Hậu là được. Những cảm tình ban đầu không mất dần đi mà lại như lớn thêm lên mỗi ngày. Hậu xinh đẹp, duyên dáng, hóm hỉnh và đáng yêu.

— Về đi thôi, anh ơi! — Hậu bỗng kêu lên khi trước mặt hai người là một bãi tắm mới. Cát ở đây mịn và bãi ở đây thoải thoải, người tắm rất đông và nắng như cũng nghiêng ấm xuống phía bãi biển này. Anh rất muốn cùng Hậu xuống đây một lúc, cùng Hậu vùng vẫy lẫn lộn vào đám người sặc

sở kia một lúc. Biết đâu trong những phút ấy anh có dịp tìm hiểu thêm về cô. Một cái gì đó rọi sáng vào những khoảng âm u bí mật mà bình thường anh không thể tới. Như hiểu tâm trạng anh, Hậu bằng lòng xuống bãi tắm. Hai người nằm trên bãi cát phơi nắng. Anh chạy đi mua bia, nước ngọt và thuốc lá thơm. Hậu hút thuốc và uống bia. Còn anh thì uống nước ngọt. Đôi mắt đen thẫm của Hậu nhìn anh đắm đắm.

— Anh có vợ chưa? — Hậu bỗng hỏi. Anh lắc đầu.

— Còn người yêu? — Anh nói chưa yêu ai. Hậu cười:

— Mỗi tình đâu đấy? — Anh cảm thấy má mình nóng lên: — Không phải thế nhưng sự thật thì tôi chưa thấy thích ai bằng Hậu.

— Để xem! — Hậu nói và rút từ túi áo ngực ra một bức ảnh nhỏ đưa cho anh. Trong ảnh: Hậu đứng với ông già và trên hai tay có hai đứa con trai cùng một tuổi giống nhau như hai giọt nước. Cả bốn đều cười vui vẻ:

— Ông cháu hay hai vợ chồng và các con? — Anh hỏi. Hậu lặng thinh, nét mặt thoáng buồn. — Anh thấy hai thằng bé này thế nào? — Hậu bỗng hỏi.

— Rất kháu khỉnh. — Anh trả lời — Sinh đôi?

— Ừ, sinh đôi. Bây giờ là năm đất. Nó đã tan vào

trong đất. Một đứa.

— Tại sao thế? — Anh hốt hoảng. Cô gái cái nhìn nắm cát cô đang rê trong tay:

— Tôi sống vì chúng nó. Vì chúng nó tôi phải sống như thế. Trời ơi, trời ơi. Tôi căm thù cái thằng bỏ nó. Cái thằng đểu, chính vì nó mà tôi khổ. Nếu không vì yêu nó tôi đâu đến nỗi.

— Cô nói gì tôi không hiểu. — Anh nói nhỏ.

— Thế mà cũng không hiểu ư? Sao anh ngu thế? Tôi sợ người ngu lắm. Ngu gần với ác. Ngu, ác, hèn, ba cái xấu làm tàn lụi thế gian này. Thôi, ta về đi! — Hậu đứng lên và giận dữ đi xuống bến. Trên chuyến ca nô trở về, Hậu im nín không nói một lời và đôi mắt long lanh, hàng mi dày ướn như khóc. Anh muốn an ủi Hậu nhưng sợ lại nói những điều chẳng ra đâu vào đâu làm Hậu giận thêm. Thế là anh lặng thinh, chỉ thỉnh thoảng giơ tay rón rén vuốt nhẹ mái tóc không uốn mà để dài dày xỏa đến giữa lưng của cô. Về đến bến, Hậu vội vã đi lên. Anh đuổi theo:

— Bao giờ gặp?

— Tối nay, chín giờ.

Anh nghe tai ù lên. Anh chẳng kịp hỏi câu nào thì Hậu đã khuất sau những bụi lau bên bờ biển. Hình như người đàn ông hói đang đứng đón. Nhìn

thoáng bóng bộ quần áo màu xám. Anh quay lại. Còn bốn tiếng nữa, đi đâu? Anh chợt giật mình thấy đang cầm tấm ảnh bốn người trong tay. Họ là ai thế? Sao Hậu lại giận dữ khi nói đến người nào đó. Người đàn ông này hay là ai khác? Và hai đứa bé con, là thế nào với Hậu? Anh cố nhìn khuôn mặt cả bốn người trong ảnh. Chỉ là những hình nét bí ẩn chẳng nói lên điều gì.

Chín giờ tối anh đến bên bờ biển. Anh đi loanh quanh và hút thuốc vệt. Chờ. Mặt ngược nhìn lên ngôi nhà nhiều tầng phía trước, nơi vọng ra tiếng nhạc, tiếng nói cười. Loáng thoáng trên đường, sau những vòm cây những cặp vợ chồng tay trong tay đi dạo. Phía ngoài xa, biển vẫn sôi lên những con sóng chạy dài sáng như lân tinh. Và những làn sóng không bao giờ mệt mỗi âm ã đập vào bờ. Anh đứng bên bờ biển. Gần rồi xa. Xa rồi lại gần. Nghe tiếng người hoặc nhìn thoáng thấy bóng người anh lại lượn tới. Không thấy Hậu của anh. Đêm khuya dần. Anh đã đứng trước ngôi nhà cao nhiều tầng. Từ trong đó vẳng ra tiếng nhạc. Tiếng tivi đang phim vui. Những cặp vợ chồng khoác tay nhau đi dạo. Những bông hoa hồng các màu tỏa hương. Những cái lá tươi bóng lên dưới ánh đèn. Sao người ta sống thanh thản như thế kia, còn anh vật vờ như kẻ ăn mày nhìn lên các ô vuông cửa sổ? Nhìn từ những ô cửa sáng đèn đến những nơi

ngọn đèn đã tắt. Ô cửa nào Hậu ở? Anh ngấm nhìn và phán đoán. Những ngọn đèn tắt dần. Anh nhìn đồng hồ. Cả ba cái kim chập vào một con số 12. Sự cố gắng của anh lên đến đỉnh của nó. Thực ra đã có lúc anh định cứ vào hỏi thường trực và việc tìm ra Hậu chẳng khó khăn gì. Nhưng cái khó là ở sau đó. Cuối cùng anh đành nhìn tắt cả những ô cửa sáng đèn hoặc đã tối đèn một lần nữa rồi quay ra. Anh cảm thấy như từ đâu đó trong bóng tối có ánh mắt đen của Hậu, bàn tay thon nhỏ của Hậu giơ ra vẫy gọi anh.

Sáng hôm sau, anh thức dậy rất sớm và như có linh tính, anh đi xe ra bờ biển vừa lúc Hậu từ nhà nghỉ đi tới. Hậu nhìn anh với đôi mắt thâm quầng và gương mặt nhợt tái xanh.

— Trưa nay em về Mát. — Hậu nói.

— Sao em đi gấp vậy? — Anh bồn thần, ngơ ngác.
— Sao đêm qua em không ra?

— Em không đi được. Hình như ông già nghi ngờ, kêu đau bụng và giữ em ở bên cạnh. — Hậu nói rồi nhìn quanh. Như bị ai rình dõi. Rồi Hậu quay đi. Anh chạy theo. — Tìm Hậu ở đâu?

Hậu đọc cho anh nghe một dãy số rất dài — số điện thoại của một căn phòng nào đó. Rồi Hậu bỏ đi. Hình như từ trên ngôi nhà cao có một cửa sổ nào đó, có một đôi mắt hướng về chỗ hai người.

Bỗng nhiên anh thấy thương Hậu quá. Cái gì làm em khổ sở và mất hết vẻ kiêu hãnh như thế. Trưa hôm ấy anh đứng ở đầu đường chờ cho đến khi chiếc ô tô con màu sữa phóng qua. Anh nhìn thấy gương mặt thon thon trái soan của Hậu ngơ ngác ngoái lại anh. Bên cạnh cô người đàn ông đầu hói đang lim dim mắt như ngủ. Chẳng còn gì hấp dẫn anh ở vùng Biển Đen này nữa. Anh cũng đáp ô tô và lên sân bay vào trưa hôm sau và nhờ tài xoay xỏa của bạn, anh cũng được ngồi một ghế phụ ở máy bay để về Mát-xcơ-va vào hai giờ chiều. Gọi điện thoại chỗ nào giờ nào cũng được. Nhưng con số mà Hậu đọc cho anh và anh nhớ như in vào óc ấy là con số chết. Anh quay và quay như điên, từ máy này sang máy khác nhưng không có trả lời. Anh cũng không hiểu vì sao anh lại điên cuồng tìm Hậu trong khi anh có không ít các cô bé tỏ ra thích anh và anh thừa biết dính vào Hậu là dính vào cả một mớ rắc rối, phiền phức. Nhưng rồi anh lại cảm thấy từ Hậu như tỏa ra một lực hút rất mạnh mà anh không cưỡng chống lại được. Anh lang thang đi tìm Hậu. Anh gặp những người bạn ở Mát lâu dò hỏi về Hậu. Khốn nỗi, tên Hậu lại do anh đặt ra, chỉ anh và Hậu biết, làm sao anh tìm được cô trên đất này. Cuối cùng vào lúc đã gần như tuyệt vọng thì anh gặp Hậu tại cửa hàng thiếu nhi. Em đang đứng chọn những con búp bê và anh nhảy tới run

lên giờ hai tay bịt mắt em. Tất nhiên trước đó, anh phải nhìn quanh xem có ai đi cùng Hậu không.

— Giời ơi, giời ơi, em kêu lên và cứ thế nắm tay anh kéo chạy ra ngoài.

— Đi đâu bây giờ? Anh hỏi.

— Đi đâu thì đi! — Hậu đáp và lôi xuống đường tàu điện ngầm và rồi kéo anh đi mãi cho đến khi dừng trước cửa một khách sạn. Như hai người yêu lâu ngày gặp lại nhau, mừng mừng tủi tủi Hậu ríu rít nói gì đó và anh nghe tiếng được tiếng chẳng. Chỉ thấy cánh cửa thang máy đóng lại chạy êm ái một lúc rồi mở ra và anh đi trên những tấm thảm nhung màu đỏ.

— Ông già đâu? — Anh hỏi. Hậu chỉ cười và mở cửa một căn phòng ngay cạnh cầu thang máy. Anh chóng mặt trước những bàn ghế, đèn chùm, những ly cốc và sự sang trọng toát lên ngay từ những cái thảm chùi chân.

— Ông già đâu? — Anh lại hỏi. Hậu không đáp, kéo ghế mời anh ngồi. Rồi rót rượu. Thứ rượu màu đỏ sẫm. Thoáng cái, khi anh uống chưa xong ly rượu thì Hậu đã thay xong bộ quần áo vừa mặc đi đường. Anh gặp lại bộ đồ đen và gương mặt sáng hồng xinh đẹp hôm nào.

— Nào, anh muốn ăn cơm tây hay cơm ta để em

phục vụ nào?

— Ông già đâu? — Anh hỏi.

Hậu vừa mặc tạp dề vừa đi đến gần anh.

— Anh nhớ ông già hay sao mà hỏi mãi thế? Nếu anh nhớ thì để em quay điện gọi ông ấy về.

Anh lặng thinh, tiếp tục uống rượu. Anh đâu có nghiện nhưng thứ rượu này mới ngon làm sao. Anh cũng quên cả mình đang đói, từ sáng chỉ ăn qua loa chút ít ở trường.

— Vào đây, vào đây! — Bỗng tiếng Hậu gọi từ trong bếp. Hậu đang quay gà vịt nấu mì ống bằng thịt thăn. Anh bảo đừng bày vẽ. Anh chỉ cần ăn qua quýt cho đỡ đói. Hậu búng tai anh và dọn bàn. Bàn tay đẹp sao mà nhanh mà khéo. Thoáng cái, anh đã thấy mình ngồi trước một mâm cơm đầy đặn nghi ngút mùi thơm.

— Nhân ngày gì đây?

— Cơm thường thôi, anh. — Hậu nói và tiếp thức ăn cho anh, rồi ngồi nhìn anh ăn. Rồi ngồi sát vào anh.

Bố chết sớm, mẹ lấy chồng khác, neho nhóc một đàn em. Nhà nghèo, có bao giờ anh được ai chiều chuộng. Anh không biết tỉnh hay mê và lại phải bám vào đùi để biết rằng mình đang tỉnh. Hậu xinh đẹp và duyên dáng. Nhưng là cả những gì bí

mật giấu kín dưới đáy hồ. Hậu không muốn cho anh biết và anh cũng không thể tò mò để biết được gì hơn. Đang ăn, thì có chuông Hậu tái mặt đứng lên nghe. Rồi thu dọn rất nhanh.

— Sao thế, ông già về à? — Anh hỏi, Hậu không trả lời. Cô mở cửa buồng nhỏ đẩy anh vào đó rồi quay ra. — Tuyệt đối im lặng nhé, có cái giường xếp đấy, nằm và ngủ đi.

— Không. Tôi phải về! — Anh nói và cảm thấy có cái gì nguy hiểm nấp rình anh trong bóng tối lại như có cạm bẫy đâu đó chờ anh bước vào.

— Anh muốn về cũng phải lúc nữa. — Hậu nói và đóng sập cửa lại, khóa tách. Anh sờ soạng trong bóng tối và nằm xuống cái giường xếp, cố căng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài nhưng không có gì, không vang vào anh tiếng động nào rõ rệt. Chỉ có tiếng kéo ghế rồi tiếng đóng cửa. Và rồi tiếng nhạc êm đềm. No, say, mệt mỏi... thần kinh anh căng lên rồi chùng ra. Anh ngủ thiếp đi và giật mình thức dậy khi một bàn tay lay vào anh. Ánh sáng hắt vào mắt anh. Rồi cả người anh đầy ắp một hương thơm dịu dàng ấm áp.

— Gì thế? — Anh giật mình, thẳng thốt.

— Em đây, ngủ đi!

— Ông già đâu? — Anh hỏi. (Mãi mãi sau này anh

cứ xấu hổ về câu hỏi ấy) Hậu ôm chặt anh: Ông già đây! — Hậu thì thầm.

Suốt cả thời gian dài sau đó, anh và Hậu thường gặp nhau. Lén lút vụng trộm càng thêm mặn mà và nồng nhiệt. Người đàn ông to béo đó thường đi vắng cả ngày, có hôm đến khuya mới về. Trong khoảng thời gian đó anh là chủ. Thực sự là chủ. Và cũng thực sự hạnh phúc mặc dù không bao giờ anh dám bàn về tương lai, một cái tương lai mà cả hai đều không thể biết chắc nó như thế nào. Sống được ngày nào hay ngày ấy. Hậu nói thế và anh cũng nghĩ thế. Cho đến ngày Hậu về nước cùng ông già. Nước mắt và những giờ chia tay bịn rịn. Anh tưởng rằng mọi thứ rồi cũng theo thời gian mà qua đi nhưng khi Hậu đi rồi anh mới thấy mọi thứ không đơn giản như thế. Cuộc đời anh sao bỗng dưng tẻ nhạt vô vị đến thế. Những gì Hậu đem đến cho anh hoàn toàn không thể tìm thấy ở người con gái nào khác mặc dù anh biết rằng Hậu hơn anh hai tuổi và đã có hai đời chồng. Một người chồng chưa cưới đã có con và ông già đó, một cán bộ chức quyền, người đã gỡ lại danh dự cho Hậu và đưa Hậu vào con đường sung sướng, bay nhảy với những chuyến du lịch mà cuộc đời Hậu không bao giờ mơ ước. Nhưng ở bên ông già, Hậu lại chán chường buồn rầu và luôn thèm khát tình yêu. Hậu nói rằng Hậu không tìm thấy ai tốt như anh, hợp

như anh. Hậu sẽ tìm cách từ bỏ cuộc sống này để đến với anh. Hậu mong anh về phép. Anh cũng mong như thế.

Suốt cả thời gian dài sau đó là thư từ, nhớ thương đến nỗi anh không còn tâm trí đâu để học hành mà chỉ nghĩ cách làm sao để được về phép. Làm sao để về phép đó là mục đích cao nhất của đời anh. Phải gặp lại người yêu, không có gì thôi thúc anh hơn tiếng gọi đó. Nhưng làm sao anh có tiền về. Bởi một lần về phép ngoài tiền vé đi về ra còn phải có một cái gì — nhất là khi đã có người yêu. “Em ơi, em muốn anh mang về cho em cái gì nào?” Anh viết thư cho Hậu như thế. Và nhận được thư trả lời: “Em chỉ mong muốn anh mang ANH về cho em thôi. Đối với em cái quý nhất là ANH ở trên đời này”. Trời ơi, còn gì sung sướng hơn khi được một lời như thế của người mình đang yêu! Thế là anh ráo riết tìm mọi cách để về phép. Những đứa bạn anh được gia đình thường xuyên giúp đỡ gửi cho đủ thứ để biến thành tiền, thành hàng mang về, còn anh thì ngược lại, chỉ có nỗi lo âu với những khó khăn đè nặng. Anh vay được người bạn thân ít tiền và cũng mò đi mua cái nồi, cái bếp, cái máy khâu, những thứ cơ bản, những thứ sẽ biến thành hàng mang sang, bạn bè mách bảo và anh răm rắp nghe theo như mệnh lệnh. Đây, cò con như thế không được đâu, phải làm ăn lớn! Làm ăn lớn là như thế nào?

Làm ăn bé còn chẳng xong nữa là làm ăn lớn! Anh chạy đi tìm bè bạn. Rồi anh được mách bảo phải có bằng có hội mới làm ăn được. Phải nhập một băng mạnh. Một băng mạnh là như thế nào? Cái khái niệm ấy anh phải học mãi mới quen. Người này giới thiệu anh với người khác. Rồi cứ thế anh lăn lê bò toài tới đích. Cho nó gặp anh Cả được đấy. Sau những thử thách về sự kín đáo, trung thành anh được người bạn tuyên bố như vậy. Anh Cả là ai, anh rất thắc mắc nhưng không dám hỏi. Tối ấy, anh hồi hộp theo người dẫn đi gặp Anh Cả, người sẽ giúp đỡ anh thoát khỏi những khó khăn nghèo khó. Buổi tối ấy, là một tối đặc biệt mà anh nhớ mãi. Sau buổi tối đó, cuộc đời anh đổi khác.

Chương tám

— Nào, đi đâu về, nói mau! — Hằng đứng chống nạnh trước mặt Ngân, mắt quắc, hỏi.

— Đi chơi với bạn. — Ngân đáp và nằm xuống giường.

— Bạn nào? Sao không báo để cả đêm qua hai người thức chờ?

— Gặp ở bưu điện, ra gửi cái thư định đi một tí rồi về ngay, không ngờ vui quên. — Ngân ấp úng nói và nhắm mắt lại để tránh cái nhìn soi mói của Hằng.

— Vui quên đến nỗi đi tuột đến tận Len rồi không gọi điện về? Thôi, chị đừng giấu quanh nữa. Tôi biết tông cái tổ con chuồn chuồn rồi! Thương chị thì nói thôi chứ không thì mặc chị sa xuống hố. Mặc xác! Hiếu chưa?

— Ừ, từ giờ mặc xác tôi! — Ngân đáp. Một cục tức ứ lên trước thái độ hách dịch giận dữ của Hằng. Thực ra, nếu như Hằng đừng tra hỏi mà chăm sóc

Ngân, trùu mển với Ngân chắc cô đã kể lại cho bạn nghe về việc đi vắng của mình ngay.

— Tất nhiên! Ai mà chịu trách nhiệm thay cho người khác được! Thật xấu hổ cho chị Vân vừa lên báo cáo có công nhân ốm thì nghe đáp biết rồi. Không phải ốm mà là đi chơi không về kịp. Thật là ngượng!

— Vâng, tôi xin lỗi. — Ngân đáp và quay mặt vào tường.

— Đợi chị Vân về mà xin lỗi. Còn tôi, tôi chẳng làm gì được cho cô đâu! Hôm qua, nghe nói có một bà công nhân quét tuyết thấy một đứa trẻ con mới đẻ bị ném từ trên tầng cao xuống đất. Đấy, hậu quả của những mối quan hệ lén lút vụng trộm là như thế đấy. — Hằng nói và nhún vai, trề môi.

— Tôi cấm chị không được xúc phạm đến tôi! — Ngân vùng lên. Một mõi của cả một đêm thức và những tình cảm mới lạ làm cô càng thêm giận dữ và cảm thấy không chịu đựng nổi.

— Tôi nói chung thế thôi chứ không xúc phạm đến ai. Chỉ sợ rằng bạn bè thương nói không nghe rồi bị người đời xúc phạm thật cũng nên! Tôi chẳng muốn liên quan đến chị đâu.

— Thế thì tránh ra. Đường ai nấy đi. Tôi cũng không thích ở với chị. Khó chịu lắm! — Ngân vùng

lên dọn đồ. Những hòm túi vali. Xin chuyển phòng.

— Ngân ơi, em bỏ chị sao? — Vân giữ tay Ngân lại khi cô xách vali ra ngoài hành lang.

— Nó không phải là mẹ em để mắng nhiếc em như thế. — Ngân giằng cái vali trong tay Vân. Nhưng Vân đã kéo lại được và bảo Hằng đi chơi chỗ khác để Vân nói chuyện với Ngân. Nhưng Vân chẳng khai thác được gì hơn những điều Vân đã biết về Ngân, Vân nói, Ngân nằm quay mặt vào tường, nghe hay ngủ? Vân cũng không hiểu được. Và khi Vân đi chợ lùng lọi các cửa hàng để mua được những thứ thức ăn mà Ngân và Hằng thích định về làm bữa tươi dần hòa hai đứa thì Ngân đã ngồi với một bát mì trứng nấu với cái đùi gà đang bốc hơi nghi ngút, còn Hằng thì ăn bánh mì với giò. Hai đứa xoay lưng lại nhau.

— Chị Vân vào ăn với em. — Cả hai đều mời và dọn thêm bát.

— Chúng mày trẻ con quá! Có thế mà cũng phải ăn riêng! — Vân nói và để thức ăn ra bàn — Thôi, xí xóa, đi làm cơm cùng ăn đi!

— Không ạ! — Hằng đáp.

— Em no rồi! — Ngân nói.

Vân lúi cúi đi xuống bếp. Vào nấu rồi ngồi ăn một mình.

— Tao ăn chẳng thấy ngon gì cả. Lại đây, ngồi cả lại đây, hai đứa. Đời sống đã khó khăn, xa nhà vất vả như thế này còn giận nhau làm gì? Mà chúng mày giận nhau chứ có giận tao đâu! Tao làm gì? Lại đây! — Vân gọi nhưng cả Ngân và Hằng đều không lại.

— Em đi mua dịch một lúc. — Hằng bỗng nói và đi ra ngoài. Ngân thì trằm chằm ngủ. Vân dọn mâm. Cơm gà cá rán mà ăn không thấy ngon, Vân phàn nàn. Rồi cầm quyển sách. Đọc cũng không vào. Đọc chữ nhưng không hiểu nghĩa. Vân muốn nói chuyện với Ngân nhưng đành chờ, Ngân còn đang giận Hằng. Nói chuyện ngay có thể dễ bức.

Hằng đi chừng một tiếng về đem theo một xấp vải hoa, mở máy khâu đập xè xè một lúc rồi căng dây treo cái ri-đô chắn ngang giữa giường Ngân và Hằng. Vân nhìn Hằng, trách móc. Kéo Hằng ra ngoài hành lang, Vân nói nhỏ:

— Em nóng nảy quá. Trong lúc bạn có những bối rối mình phải tâm lý tìm cách gỡ cho bạn. Em làm như thế là vô tình hắt hủi bạn, càng đẩy bạn vào chỗ sai.

— Em với nó từ nay không bạn bè gì hết nữa. Chị xem, có thương nó em mới nói chứ. Thế mà nó lại chửi em. — Hằng vùng vằng, vào nhà đã thấy Ngân đang xoay giường theo hướng khác. Trước đây hai

giường song song, có lúc thích chuyện trò hai đứa kéo giường xích lại gần và lăn qua nằm chung rúc rích như đôi chuột trong hũ nếp. Bây giờ cái giường của Ngân quay ngang, giường của Hằng quay dọc. Lối đi chật hẹp lại vướng cái ri-đô lung nhùng Hằng mới treo làm cản phòng vốn xinh xắn gọn gàng hóa thành bữa bộn ngổn ngang. Vân thử người khi nghe Ngân nói:

— Từ mai em xin chị cho em ăn riêng. Như thế tiện hơn.

— Chị xin em! Phòng ta từ trước đến nay được tiếng đoàn kết giờ như thế này. Chị buồn lắm. Chị em chín bỏ làm mười.

— Chị xem đấy, em đi vắng một ngày, tất nhiên là em cũng có lỗi vì không báo trước để mọi người chờ. Cũng vì có việc đột xuất, em đã nhận lỗi rồi nhưng Hằng xỉ vả em ghê quá. Thôi, cũng nhân dịp này ăn riêng cho nó tiện. Tự do bao giờ cũng tốt chị ạ. Thực ra, Hằng cũng tốt thôi nhưng tính Hằng nóng lắm. Lâu nay em nhịn nhiều. Bao lần, Hằng đi chơi qua đêm hoặc về muộn em có nói gì đâu. Người có nhiều bạn trai nhất *ốp* này là Hằng chứ có phải em đâu. Chị thấy đấy. Em chẳng có quan hệ với anh nào. Từ ngày sang đây em cũng không có điều tiếng gì.

— Chị hiểu rồi. Em lâu nay giữ gìn và đứng đắn.

Em giữ như thế là tốt vì người yêu của em là một người rất đáng quý. Thế em trả lời thư cậu Bằng chưa?

— Rồi. Em sẽ thu xếp về phép.

— Chị sẽ nhờ đại sứ quán giúp thủ tục để em được về phép. Cưới bég đi cho yên ổn.

Một nụ cười mỉm hiện trên môi Ngân.

— Bằng nó tốt thật đấy. Cứ xem cung cách nó viết thư cho em những việc nó làm ở nhà chị thương nó quá. Em khéo chọn đấy. Để chị nhờ mua cho em cái xe pút—nhích (Spút nhích) đem về làm quà cho nó. Hay em cứ ăn chung với chị, rồi dần dần chị kéo Hằng vào chứ ai lại trong một phòng mà ba bếp!

Nếu như không có những cuộc hò hẹn bí mật với Hoàng thì chắc hẳn chị Vân chẳng nói Ngân cũng cùng ăn với chị. Nhưng ăn chung làm sao đi đâu được và vắng bữa nào sẽ rất phiền. Cuộc cãi nhau với Hằng vừa là nguyên nhân vừa là nguyên cơ để Ngân tách ra. Tách ra, họ chỉ quản lý có những giờ đi làm. Làm xong, Ngân đi đâu tha hồ, ăn hay không ăn chẳng ai có quyền nói. Còn chung nhau cái chìa khóa thì dễ quá, đánh thêm chiếc nữa hoặc khóa cái khóa khác, là xong!

— Ngân này! — Vân gọi khẽ khi Hằng cấp chậu và

xà phòng đi tắm.

— Cái anh chàng hôm sinh nhật em đến tặng em cái nhẫn ấy, lâu nay em có gặp ở đâu không?

— Anh nào cơ? — Ngân vờ lơ đãng.

— Cái anh chàng để ria mép trông ngang tàng ấy. — Vân nói và quay nhìn Ngân, nhưng cô nằm xoay mặt vào tường nên Vân không nhìn thấy gì. — Cung cách của cậu ấy các cô gái dễ mê lắm.

— Em có gặp, hôm đi làm về, nói dăm ba câu chuyện, chẳng có gì. — Ngân trả lời qua quýt và nghe ngóng.

Cô không giấu hoàn toàn vì như thế chẳng ai tin, nhưng thú nhận sự thật thì không thể.

— Em phải cảnh giác với người ấy nhé. Chị rất quý em, nên chị muốn em không bao giờ gặp chuyện phức tạp rồi khổ sở. Em biết đấy, đêm qua em không về, cả đêm chị không ngủ. Chị nhớ lại lần đầu tiên gặp em ở sân bay. Em ngây thơ trong trắng và tội nghiệp. Chính vì thế mà chị đã từ chối ở với người khác để ở chung với em. Chị nghĩ rằng, ở trên đất lạ này, sự cô đơn là đáng sợ nhất. Em có gì băn khoăn khó nghĩ, em cứ nói chị sẽ giúp và cùng em giải quyết.

— Em chẳng có gì. Chỉ có điều Hằng nóng tính nói hơi quá, em không thích, nó cứ muốn mọi

người giống như nó, sao được? Trong khi nó cũng có nhiều cái dở mà mọi người phải chịu đựng, phải nhân nhượng. Thì sao? Em hết chịu được rồi chị ạ! Cùng lắm chị xếp buồng khác cho em.

Vân thở dài và Ngân cũng thở dài. Hằng đi đâu về dắt theo hai cậu bạn, kéo ghế ngồi và cười nói oang oang. Ôn ào một lúc rồi lại kéo nhau đi để lại một nền nhà đầy tàn thuốc và giấy kẹo.

— Chị xem đấy! Khó chịu quá! — Ngân quét nhà và ca cẩm.

— Trêu tức nhau đấy mà. Em cứ im để chị bảo nó!

Buổi tối nặng nề trong căn phòng. Ngân nằm nhắm mắt nửa thức nửa ngủ, đầu óc cô trôi dạt đi theo hình ảnh của Hoàng. Những bãi tuyết đóng băng. Cái xan-ki lẩn lóc. Những đứa trẻ lấy cái xe đẩy chơi rồi lại để chỗ cũ và khi hai người đi qua để trở về thì lại nhìn thấy nó dưới gốc cây dương. Có khi lần sau mình đến nó vẫn nằm đấy cũng nên. Ngân nghĩ. Bếp lửa và sự khao khát mơ hồ. Tại sao Hoàng lại lạnh lùng đứng đưng với cô khi chỉ có mình cô trong phòng. Thông thường ra thì... Kỳ lạ...

Hằng đọc sách và vừa đọc vừa vò nhàu cuốn sách vì thích thú. Một cuốn truyện ly kỳ cô đặt mua. "Con chó săn của dòng họ Baskerville" của Conan Doyle. Hằng đọc ngốn ngấu và quên hết. Vân thì cầm cúi đan một cái áo cho ai đó, theo một mẫu vẽ không

biết tự nghĩ ra hay ở đâu rất lạ, những đường hoa văn chạy ngang ngực và tay. Vân đan nhâm hay sao mà thỉnh thoảng lại tháo ra và ai hỏi thì vội vàng cất đi. Đang tập đan ấy mà. Vân nói vậy.

— Cộc cộc cộc! — Có tiếng gõ cửa.

Ngân chạy ra. Hai cô gái đội mũ len, mặc măng tô đẩy một chiếc xe trên đế cái túi to phồng. Nụ cười rất tươi và hai má đỏ rục như bị tuyết làm cho hồng lên hiện ra.

— Chào các chị! Các chị không nhận ra chúng em à? Chúng em đã đến đây mấy lần.

— Vâng. Trông các chị cũng quen quen. Có chuyện gì thế ạ?

— À không, không có gì. Chúng em ở dưới K nhân có việc đi qua, chúng em muốn đến xem các chị có hàng thì chúng em mua. Các chị cần gì chúng em sẽ trao đổi. Giá cả phải chăng. Mềm chứ không cứng như với người ta đâu. — Vừa nói, hai người vừa đẩy xe vào nhà. Gấp cái xe lại, dựng vào góc tường. Cái túi để lên bàn, hai người ngồi xuống ghế, cởi mũ cởi áo khoác lia ra giường. Những khuôn mặt trẻ năng. Những da thịt sức lực, những búp tóc lộn xoăn, những cái môi son đỏ, giọng nói ngọt xớt.

— Em không biết các chị có những cái gì để mà định giá. Chúng em cũng là công nhân như các

chị nhưng chúng em sang trước, người ta gọi là đi trước một bước. Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Chúng em có nhiệm vụ giúp các chị để đừng bị nhảm, bị gặt, thời buổi khó khăn, sến nhà ra thất nghiệp, đồng tiền liền với ruột, chúng em đi đâu mang tiền theo đây. Được giá là lấy liền. Ngược lại, những gì đặc sản ở dưới chúng em, chúng em cũng mang theo một ít như thế mới là có đi có lại, hàng hai chiều mà.

— Cụ thể là... — Vân ấp úng. Mắt đánh tia, ngơ ngác trước những tiếng nói líu ríu không thể hiểu được là gì.

— Cụ thể là các chị có hàng gì thì chúng em mua, ngược lại các chị cần gì thì chúng em bán cho. — Một cô giải thích.

Giá một áo càn mai là... Bút chì kẻ mắt... Áo phong...

— Chúng tôi chẳng có gì. Gửi hàng ở nhà sang bây giờ khó lắm. Có vài thứ bán cho người ta rồi. Các chị đến muộn quá!

— Tiếc thật! Thế cánh dơi, có không ạ? — Cô gái nói và liếc nhanh cái áo len hai màu để trên thành ghế. — Bán chúng em lấy cho. Hai mươi đồng được không?

— Sao mua đắt thế? Mười lăm thôi. Món này hết

thời rồi. — Một cô nói ngay. — Có son gió không? Nhũ mắt?

— Quái thật, nó cứ như trong ruột mình chui ra, mình có cái gì cũng biết! — Ngàn bỏ lỗ son để trong hòm ra. Cô gái vồ lấy, cầm lên xem.

— Hai mươi hai đây. — Một cô trả giá.

— Hai mươi thôi! — Một cô dìm xuống.

— Nhũ mắt các màu mới được. Nhũ này nhiều xanh quá. Mười đi. Trời ơi, khăn mùi xoa mỏng quá, cái này lại mất tem, ai mua? — Xem xét, chê bai, cầm lên, quăng xuống, nâng rồi hạ, người già, người dìm. Tối mắt, tím mù. Mớ vải bay, đặc sản của vùng hai cô lồi trong túi ra xanh biếc dưới ánh đèn.

— Vải chính phẩm loại một, màu này là màu độc hiện nay. Nào, cần bao nhiêu mét? Hai sáu là giá mậu nhưng đời nào các chị mua được nguyên đai nguyên kiện thế này. Tàu xe, chi phí chỉ lấy thêm sáu xu nữa thôi là ba hai, mềm lắm đấy, xong chưa nào? À, có đồ lót không? Được. Mười đồng một bộ dây, cái thứ này Tây nó chả mua đâu, nó phải loại to tướng như cái rổ kia. Chúng mình dùng với nhau thôi. Em cũng mua để chưng diện với người yêu thôi chứ chẳng buôn bán gì!

— Ai lại chưng diện đồ lót với người yêu? — Vân nhăn mặt.

— Quá đi chứ? — Cô gái cong cái môi lên.

Cuối cùng, quăng ra, ném vào, tăng lên, hạ xuống, nì nèo, người này xia tiền từ túi quần ra trả, người kia nhét hàng vào túi. Lấy vải không. Thước đầu đo nào. Chạy phòng khác hỏi. Lấy được đấy. Những bước chân rậm rịch, những tiếng thì thầm. Rồi đo đo, tính tính... Tiền xếp ra từng mớ, từng mớ và hàng nhét vào từng túi, từng túi, phồng phồng, lộn xộn. Không sao cả. Hàng về có phải bán ngay đâu, để đấy chờ đã. Mùa nào thức ấy. Có vùng ăn hàng này có vùng ăn hàng khác. Lương công nhân ăn tiêu hoang một tí là hết, lấy gì đóng hòm khi về. Không có hòm khi về thì đi làm gì?

— Thôi nhanh nhanh lên các bà chị ơi, chúng em phải về thôi không có tàu điện đóng cửa rồi. Hôm nay được nghỉ thì chạy đi như thế này, ngày mai lại phải đi làm rồi. Nhanh nhanh lên nào!

Họ lại đẩy xe đi ra. Ngân, Hằng. Vân, kiểm lại hàng. Đo lại vải. Trời ơi, sao thiếu thế này? Lại còn những cái vòng đôi mỗi nửa lẫn vào đâu. Thế là đổ tung ra, xếp lại, tính đếm. À, đúng rồi. Đây rồi. Tao đo nhầm. Tao tính nhầm. Cứ tít mất lại thì làm sao mà chính xác được. Tội nghiệp những đứa ấy nó ở đâu nhỉ? Đêm hôm rét mướt thế này. Vất vả lộn lộn, kiếm được đồng tiền khổ thế đấy! Ôi cái đồng tiền, nó làm khổ, làm hư con người! Biết thế mà

không thể tránh, biết thế mà vẫn lao vào...

— Em không thể đi làm như thế được. — Ngân nói.

— Mình cũng thế, đành nghèo thôi. Đành vậy. — Vân thở dài,

— Họ có nghệ thuật cả đấy. Các bạn không nghe cách chúng tung hứng à? Cứ một đĩa giả, một đĩa bót và cuối cùng giục về. — Hằng nói và cười — Em mà nhập bọn với chúng, em cũng có thể làm ăn được. Cái chính là làm sao có đường dây, biết được đường ra lối vào các ký túc xá và người đi, người đến qua mỗi chuyến bay.

Hằng mới mang về chất một đồng dưới chân giường những hộp giấy. Những người kéo xe đêm đêm vẫn đến gõ cửa các phòng. Hằng cũng có một cái xe đẩy hàng bốn bánh bằng cao su khi cần đẩy hàng mở ra, khi không cần xếp lại như thế. Đi đâu Hằng cũng mang theo. Tiền giấy to xếp một lượt để trong túi áo ngực, tiền nhỏ để trong ví và xu để ở cái ví mề gà.

— Chị Vân ơi, hay chị xếp Hằng ra buồng khác. — Ngân nói khi Hằng vừa đi khuất. — Chị xem, đồ đạc của nó quá nhiều để chật cả gái giường, cả tủ, nó lại quan hệ rộng quá, khách khứa nhiều, khó chịu lắm.

— Thôi để chị xem. Em đang bức thấy thế thôi chứ đây đứa nào chẳng thế. Mua bán, khách khứa là chuyện thường. Nói thật với em, cái chị lo là chuyện khác kia.

— Quan hệ nam nữ chứ gì?

— Quan hệ nam nữ bình thường cũng chẳng có gì. Chị sợ những hậu quả tai hại làm hỏng cả cuộc đời con người.

— Cái gì cũng có thể hậu quả tai hại, chị ạ. Đi đường không cẩn thận xe cũng chệt chệt. Rồi điện giật, rồi ngã... Em nghĩ cứ ngồi mà lo thì chẳng dám làm gì, chẳng dám đi đâu. — Ngân nói.

— Nhưng mọi thứ phải có giới hạn của nó. — Vân nghiêm mặt.

Ngân lặng thinh không đáp.

*

* *

Một ngôi nhà nhiều tầng, lối đi hẹp và tối. Bóng đèn bị vỡ nên cả hành lang tối om đã làm Hoàng phải đứng một lúc lâu mới nhìn rõ lối đi mặc dù mấy người đi trước đã vùn vụt bước và gọi: — Cứ đi đi, đi mạnh đi. Lại một điều nữa làm Hoàng ngập ngừng, cái chính cũng không phải vì anh không nhìn rõ đường mà vì có cái gì hồi hộp đang cuộn lên trong lòng anh. Hôm nay, buổi đầu tiên anh

ra mắt Anh Cả. Lên tầng thượng. Người đi trước nói. Cầu thang máy hỏng rồi. Lại thế nữa. Anh Cả ở trong một ngôi nhà ẩm và tối, cầu thang máy hỏng và tầng thượng nhìn thế này ư? Lại một điều nữa làm Hoàng bần khoản mỗi bước đi. Làm sao không bần khoản khi những bậc thang cao làm Hoàng thở hì hóp và đi một lúc lại dừng nghỉ. Đứng nghỉ phải giương mắt nhận đường. Những phiến gỗ lát sàn mòn sớ, cũ kỹ không trải thảm và cũng không cả lau chùi. Nhanh lên chứ, đi gì như bò ra thế. Tiếng giục Hoàng bước ào đi, hai bước một, chân va vấp. Anh Cả cũng đi lên đi xuống như thế này ư? Chợt Hoàng dừng lại. Một mùi thơm lừng lên của men, mùi ngọt của đường và say say hăng hăng đến lạ lùng làm trống ngực Hoàng đập rộn lên. Mùi rượu ư? Cái mùi đặc biệt mà anh có biết có thấy một vài lần trong những ngày về thăm quê. Chắc Anh Cả đang uống rượu, Hoàng thoáng nghĩ. Rồi bần khoản, cái mùi rượu mà mũi anh ngửi thấy cái thứ mùi nồng thơm tan loãng ra toàn bộ không khí hành lang anh đang đi tới chứ không phải là cái mùi rượu cay xè mà người ta đang uống tỏa ra. Hơn nữa, mùi rượu ở đây có gì thật ấm áp.

— Chưa chị đã say hay sao mà ngơ ngẩn thế?

— Rượu gì vậy? — Hoàng hỏi và nhận thấy mỗi bước chân anh đi tới mùi rượu một nồng và đầy

đặc hơn, bao phủ anh.

— Quốc lui chứ còn gì nữa. Nhất đấy. — Người dẫn đường nói. Và rồi, Hoàng thấy nhiều người đứng ngang trước mặt anh ở cầu thang cuối cùng. Đi đâu thế này. Vào chỗ Anh Cả. Đã được phép chưa. Tất nhiên. Cần thận đấy. Cần thận chứ. Hoàng nghe loáng thoáng những tiếng nói và anh bập bồng bước đi. Tiếng cười, nói ran rỉ từ một căn phòng cửa mở toang vọng ra. Người dẫn đường tiến lên và chào: Anh ạ! Rồi biến mất sau cánh cửa. Một lúc sau, khuôn mặt anh ta lộ ra và Hoàng nhìn thấy hai ngón tay giơ lên ngoắt ngoắt. Hoàng tiến lên. Và cúi chào “Anh ạ!” — “Đứa nào đấy?” Có tiếng hỏi. Người dẫn đường đáp:

— Xin giới thiệu với anh, đây là bạn em, nó muốn được trình diện anh, nhờ anh giúp đỡ. Em đã nói với anh hôm trước rồi.

— Ờ được, ngồi đó, cứ đợi đấy. Nào tiếp tục đi chứ. Qua cánh cửa khép hờ, Hoàng nhìn thấy bốn người ngồi trên giường và đang đánh bài. Cả bốn gương mặt đều còn trẻ, tóc dài cạo, bù xù. Những gương mặt xị ngấn, những gò má lồi lồi, những đôi mắt tối tăm. Bò mồm, bò mái, đầu xù. Những màu áo sặc sỡ. Đặc biệt người được tôn gọi là Anh Cả mặc quần áo ngủ, một bộ đồ ngủ màu đỏ sọc đen. Anh ta người thấp đậm, có nước da trắng, râu quai nón

xanh biếc, cánh tay bắp rất to xăm hình con rồng xanh đang cầm cúi rút bài, ngẩng lên nhìn Hoàng một cái rồi lại cúi xuống ngay. Hoàng ngồi xuống ghế và nhìn quanh. Ngoài bốn người đang đánh bài ra còn một cậu nhỏ bé đang cầm cúi là một đồng quần áo ướt, một cậu khác thì lồng dây giày. Họ làm cầm cúi. Hơi nước bốc lên từ đám quần áo ướt mù mịt.

— Tao thắng rồi! — Anh Cả bỗng kêu lên và ném cây bài xuống. — Thôi đẹp, quần áo đâu?

— Dạ, anh đợi em chút, sắp xong rồi! — Thành đang cong lưng là vội nói.

— Chúng mày chậm như rùa! Thôi, tao ăn trước vậy. Cho tao ăn.

— Vâng, có ngay! — Liên theo tiếng đáp chỉ mấy phút sau là một bát phở gà nóng hổi bốc từ bếp lên, cũng do một cậu trẻ choai nấu.

— Xin lỗi, ăn tí đã nhé. Anh Cả nói trống không, chẳng ra nói với Hoàng hay nói với những người đang xúm xít chung quanh. Rồi anh cầm đĩa, thìa và cúi đầu bù xù cầm cúi ăn soàn soạp, hất hơi ầm ỹ. Rồi, lau mặt, cầm tăm cắm vào mồm, hớp một ngụm nước chè và đứng lên lại trước mặt Hoàng, nhìn lướt từ đầu đến chân anh:

— Sao? Muốn nhập băng? Muốn làm việc à?

— Dạ, em muốn được anh giúp đỡ. Em nghe nói về anh rất nhiều.

— Nghe nói thế nào? — Đôi mắt Anh Cả hấp háy nhìn Hoàng.

— Nghe nói anh rất tốt. Giúp đỡ mọi người.

— Có nghe nói bằng mạnh không?

— Dạ, có ạ!

— Cậu làm gì? Học gì?

— Dạ, học về nghệ thuật. — Hoàng đáp. Anh tưởng ngành đó là sang và có giá, là được yêu mến, như anh vẫn nghĩ, nên nói đại.

— Thế thì vút! Nghệ thuật chỉ có vút! Nghệ thuật chỉ có ăn đất. — Anh Cả nói và xì một cái.

— Nó nói phách đấy, nó học kinh tế.

— Kinh tế thì được, nhưng ngành gì chứ?

— Kỹ thuật động cơ máy nổ. — Hoàng lí nhí đáp.

— Vút! Kinh tế phải tài chính, ngân hàng, nội thương, ngoại thương chứ động cơ máy nổ thì vút!

— Người đàn ông gạt tay, tiếp:

— Nào cần gì?

— Dạ, báo cáo anh. Nó sắp về phép. Vâng, đang muốn về phép mà không có điều kiện. — Người dẫn đường nói. Khuôn mặt Anh Cả vẫn dửng dưng. Bàn

tay anh ta giờ ra xỏ vào cái tay áo vừa là xong. — Nhanh lên, đứa nào pha cho anh cốc cà phê. Không đường nhé!

— Anh uống sành thật! Có ngay ạ!

Một cốc cà phê đặc sánh được bưng tới. Người đàn ông nhấp một ngụm rồi đặt xuống, mặc tiếp cái quần vừa là và cái áo khoác, bộ quần áo đỏ trút ra để thành đống dưới đất.

— Hai đồng, cậu nào giặt cho anh?

— Có em! — Chú nhỏ đang thắt dây đôi giày Adidas vội nói và đứng lên vợ bộ quần áo ngủ chạy ra ngoài. Anh Cả đi đi lại lại trước đường ngắm nghía và xem xét. Lấy trong túi ra hộp kem, phết lên mặt và bôi nước hoa vào cổ. Rồi châm điếu thuốc, đứng trước mặt Hoàng:

— Chú cần tiền hả? Bao nhiêu?

— Dạ, nó không có tiền mua vé về phép. Cũng chẳng có gì mang về. Anh tạm ứng cho nó một vé khứ hồi và chút gì đó. — Người dẫn đường nói — Nó tin được.

— Không sao. Anh tin chú, chú tin nó. Chúng ta tin nhau. Bây giờ, anh giúp chú, lúc cần chú giúp lại anh. Quả đất tròn...

— Dạ, em xin hứa sẽ...

— Thôi được rồi, bây giờ hai chú tính toán xem cụ thể cần bao nhiêu rồi bảo anh.

Người giới thiệu tính toán và xì xầm với Hoàng. Mà cứ vay nhiều vào, cần lắm. Nhưng tao lấy gì trả. Sẽ có cách, một khi mà đi với tao, mà chịu chơi thì nợ nào cũng trả được.

Anh Cả đi ra ngoài một lúc vào, nét mặt tươi lên:

— Nước tối nay nấu tốt lắm. Sao mãi bây giờ chúng nó chưa đến?

— Chắc sắp đến ngay đấy thôi ạ. Anh làm ván nữa nhé. — Một cậu nói và trang bài.

— Thôi, đẹp! À này, lúc lên đây chú có ngửi thấy mùi gì không?

— Dạ, ngửi thấy mùi rượu ạ.

— Từ tầng mấy?

— Tầng tư, tầng năm...

— Chúng mà ra bảo nó mở thêm van nước ngoài toa-lét cho bớt mùi đi.

Một đứa chạy đi. Tiếng chân dồn dập. Họ làm gì thế? Hoàng thì thầm. Có cái gì thật khác lạ, trong những căn phòng ở đây, người ta không chỉ sống bình thường như ở *ốp* sinh viên của anh hoặc những *ốp* thợ khác. Buổi tối đọc sách, nghe nhạc, dạo chơi hoặc làm gì đó nhẹ nhàng. Ở đây, họ lén

lút làm những việc trái phép. Và tiền, tiền từng nắm từng mớ nhét căng phồng trong các túi áo, túi quần và các hòm mang khóa. Và họ đánh bạc. Vơ tiền của nhau. Họ nấu rượu — Nghe nói, mỗi đêm mấy chục lít... Cà chua, đường vốn là những thứ rẻ rề.

— Các chị đến! Các chị đến! — Một chú nhỏ người lon ton chạy từ cầu thang vào kêu lên rồi rít.

Người giới thiệu đưa mắt nhìn Hoàng. — Rút hả? Hoàng hỏi. Cậu kia đưa mắt nhìn vào góc phòng. Hoàng ngồi nép vào đó, trên cái ghế.

Bốn người con gái xuất hiện với hai cái xe đẩy. Lại xe đẩy! Trên mỗi xe là túi vải và bao bì. Cô nào cũng son phấn và ăn diện ngất trời, mũ lông, áo da, quần bò. Có cô để đầu phớt, tóc nhuộm vàng.

— Chào các em! Đến muộn thế, làm anh chờ mãi!
— Anh Cả nói và mắt liếc ngang tình tứ.

— Tàu xe rắc rối, tối nay tưởng không lên được với anh. Hôm nay được bao nhiêu?

— Các em khát bao nhiêu?

— Bao nhiêu cũng xong!

— Sợ các em nặng!

— Năm mươi vậy nhé!

— Ừ, năm mươi... Trả bằng tờ xanh nhé.

— Sẵn sàng. Xanh đỏ được tuốt. — Máy chú vội mở túi kéo những bao ni lông ra và chạy tuốt đi. Bốn cô ngồi xúm quanh Anh Cả. Cô thì vuốt tóc, cô xoa má, có cô còn ngồi hẳn lên đùi bẻ kẹo sô-cô-la bỏ vào miệng anh ta.

— Tối nay có em nào ở lại với anh không? — Đôi mắt của Anh Cả tình tứ liếc ngang, bàn tay lần từ vai cô này đến cặp đùi tròn của cô khác. Rồi cầm nắm tiên, không đếm, bỏ vào túi quần.

— Bọn em đều sợ bà chị. Bóng vía bà chị em cao lắm.

— Chị hôm nay không đến.

— Thế ông anh ăn diện để đón ai vậy?

— Đón các em.

Tiếng cười giòn khanh khách. Bốn cô thi nhau cù và vò tóc Anh Cả. Có lúc tất cả ngã lăn ra đất. Cho đến lúc mấy chú đẩy hai cái xe đã buộc chặt hai cái túi to phồng, dưới lần vải bọc nhìn thấy nước sóng sánh, các cô mới thôi đùa.

— Đi ngay à?

— Đi chứ, họ đang đợi hàng. — Tất cả rời bỏ Anh Cả chạy ra. Anh Cả và bao hàng giống nhau trong tay những người con gái sờ nắn:

— Paka⁽¹⁾.

— Paka.

Anh Cả đặt tay lên môi, gửi theo những cái lưng đang cúi xuống đẩy xe những cái hôn gió. Rồi Anh Cả quay vào. Đi quanh nhà, mồm lẩm bẩm, nhìn thấy Hoàng ngồi đó chợt nhớ ra điều gì, Anh Cả thọc tay vào túi rút ra một cái ví to, quảng cho Hoàng:

— Đếm đủ đi rồi trả lại. — Anh Cả đưa mắt nhìn thằng đang dọn dẹp trong phòng — Giao cho cậu này.

— Tối nay anh có ngủ nhà không ạ?

— Không.

— Nếu có việc gì tìm anh thì tìm ở đâu ạ?

— Không tìm. Hiểu chưa.

— Còn công việc?

— Cứ thế mà làm. — Đưa mắt nhìn Hoàng, Anh Cả nói. — Xem có thể làm được gì thì bảo nó. Anh Cả bước đi chậm chạp và nặng nề. Hoàng chợt nhìn thấy một cái bướu nhỏ sau lưng làm Anh Cả giống như một con lạc đà.

---

(1) Thôi, tạm biệt.

Chương chín

Vân chạy đi các phòng, ghé mặt vào gọi:

— Cám ơn em, khẩn trương lên nhé. Xong chưa nào?

— Xong rồi đấy, chị ạ! Chị vào đây mà xem này!

Vân chạy vào. Chà, các cô mới khéo tay làm sao. Những bông hoa tết bằng đu đủ, cắt rất khéo. Những nộm, gà xé phay, gà ra-gu, thịt rán... Những đĩa thức ăn vừa có cái sang vừa có cái đẹp và màu sắc mùi vị dân tộc...

— Hoa có chưa? Bánh có chưa? Trái cây thế nào? Nước uống?

Vân đi kiểm tra tất cả và tất cả đều làm cô vừa lòng. Vấn đề bây giờ chỉ còn ở chỗ ngồi nữa thôi. Chỗ ngồi có rồi, không biết các cậu kê dọn thế nào. Nhiều khi chỗ ngồi, bát đĩa còn giá trị hơn cả thức ăn nữa. Vân chạy xuống dưới. Máy cô đang lau bàn và bày những cái đĩa bên cạnh những cái chén.

— Khăn bàn đâu? — Vân hỏi và bực bội khi thấy những cái khăn xếp một đống trên ghế không trái — Hoa nữa. Hơi ít nhưng thôi, thế cũng lại được. Khách ba chúa nhà bảy. Khách với chủ nhà ngồi chung hay ngồi riêng, hả chị? Ngồi chung chứ. Đời nào họ ngồi riêng. — Vân đáp và nhìn những cái ghế xô lệch. Cô kéo lại và xếp dọn những cái đĩa.

— Chị Vân hôm nay xinh đẹp cực kỳ. — Một cô nói.

— Chàng có đến không, mày? — Tiếng thì thầm.

— Chàng nào? — Tiếng hỏi lại.

— Tao nghe nói chị Vân có một chàng I-van nào đó thích.

— Suyt. Bé cái mồm chứ.

Vân theo thang máy về phòng. Nhìn vào gương.

— Hình như cái màu phấn hơi hồng làm da đen đi thì phải? — Vân hỏi Hằng.

— Đúng. Chị thay lại phấn đi. Em có hộp UE ở nhà mới gửi sang, chị dùng chắc hợp. — Hằng nói và mở hộp lấy lọ kem mới đưa cho Vân. Vân rửa mặt, bôi lót một lớp kem nước rồi nhẹ nhàng phết từng lớp UE mỏng lên trên. Rồi phớt qua một ít son gió.

— Trời. Trông da chị mịn quá! Đẹp hết sảy đấy.

Hôm nay chị có hát không? Em nghe nói trong chương trình liên hoan ca khúc chính trị sắp tới chị có đăng ký đơn ca phải không?

— Ờ, để xem.

— Giải thưởng lớn lắm phải không?

— Nào đã biết gì đâu. Ngân đi đâu mà vẫn chưa về, hả em?

— Nó đi mua ít rau sống, bảo đi một lúc mà hàng tiếng rồi. — Hằng nói, về khó chịu — Dạo này nó thế nào ấy. Nó tránh tất cả mọi người. Từ hôm nó với em cãi nhau, em chẳng nói chuyện gì với nó được.

— Mà cãi nhau với nó là dở quá!

— Tính em nóng một lúc xong thôi, từ trước đến nay nó lạ gì tính em, nhưng lần này thì nó bỏ em luôn. Chị thấy có vô lý không? Trước đây, bao lần hai đứa có chuyện với nhau nhưng chỉ giận nhau đến hai ba ngày là cùng. Em có cảm giác Ngân muốn nhân việc giận nhau với em tách ra vì một lý do nào đó.

— Có lúc tao cũng có cảm giác ấy vì với tao nó có gì để giận đâu. Mà nó cũng tránh, đi làm về nó lủi thủi, ít nói hẳn. Nói thật, tao rất lo.

— Rất thương nó nhưng em chẳng biết làm thế nào.

— Có lẽ mình phải thay đổi phương pháp đối với nó đi, em ạ! Để cho nó cởi mở ra. Làm sao cho nó nói ra cái sự gì bưng bít trong lòng nó.

— Khó lắm, chị ạ! — Hằng thở dài đánh sượt.

— Chẳng lẽ chịu à? — Vân băn khoăn.

— Để rồi xem. À này, cái Thịnh hình như bị ốm.

— Vân chợt hỏi — Nó hay đi với mày. Sao tao thấy mặt nó xanh quá. Gầy, võ vàng. Hôm nay báo mệt không liên hoan là vì sao?

— Em chịu. — Hằng đáp — Các bà cô lắm trò!

— Nó còn yêu cái thằng gì bên gỗ dán không?

— Hình như vẫn. Hai cô cậu ăn chung mấy tháng nay chị không biết à?

— Ăn riêng rồi ăn chung. Ở cách nhau mấy cây số, vợ chồng chưa phải đã ăn chung, có chuyện gì thì làm sao?

— Có chuyện gì thì lại ăn riêng! Xong ngay ấy mà. Hơi đầu mà chị lo cho nó bực mình.

— Chuyện trong tổ trong đội không lo sao được?

— Vân thở dài. Không phải một lần Vân gặp những chuyện rắc rối. Một cô công nhân có mang không nói với tổ đội để nhờ phiên dịch đưa đi bệnh viện mà giấu giếm mua thuốc cho ra thai, bị ngộ độc suýt chết, phải đưa đi bệnh viện cấp cứu. Sau lần bị

phê bình ấy, Vân luôn theo dõi và trước mỗi biểu hiện gì khác lạ của các cô gái đều làm Vân lo nghĩ.

— Hôm nọ, bạn em nói gặp Ngân đi với một người lạ, để râu để ria, trông chẳng hiểu Tây hay ta. Nó đoán nếu là tây thì là người Trung Á, nếu là ta cũng là một tay quái dị. Nó xông ra định bắt chuyện nhưng Ngân lơ đi và né tránh. Con bạn em cũng là đứa lì, cái Ngân tránh nhưng nó cứ đi tới người đàn ông và hỏi: “Chẳng mấy khi gặp anh ở đây, mời anh bớt chút thì giờ ghé chơi chúng em”. Nó vừa nói xong nghe anh ta thốt ra một tràng những tiếng gì nghe không rõ đại khái nó hao hao như tiếng Lào, tiếng Campuchia, cũng có thể là tiếng dân tộc nào đó. Thế là con bạn em vội vã chạy té đi. Em hỏi cái Ngân về chuyện đó thì nó ngơ ngác: “Ô, thế thì có lẽ bạn cậu nhầm với ai rồi chứ làm gì có chuyện ấy. Mình chẳng quen ai là người nước ngoài cả”. Nó nói thế, lúc đầu em cũng tin nhưng sau lại gặp một người bạn khác cũng nói giống như bạn kia, thế là em biết Ngân có chuyện phức tạp giấu giếm rồi.

— Tao thương thằng Bằng quá! — Vân thở dài.

Từ ngày Hằng cãi nhau với Ngân và cô dọn sang chung buồng với Thịnh, Hằng và Ngân ít chuyện trò với nhau nhưng Hằng vẫn chú ý đến bạn và cô nhận thấy Ngân thay đổi rất nhiều. Lầm lì, ít nói và luôn nghĩ ngợi. Không chăm mua bán hoặc hỏi

han giá cả như trước nhưng lại hay đi vắng. Đi làm xong, thường ít về *ốp*, có hôm đi luôn nếu như hôm sau là ngày nghỉ.

— Nếu chốc nữa Ngân không về thì làm thế nào?

— Chịu thôi chứ biết sao, chị?

Vân đi xuống bếp rồi lại vào bàn. Những cái nồi sôi sùng sục. Món ta, món tây. Món nóng, món nguội. Vân xem xét từng thứ và sắp xếp thật đẹp mắt. Khi đã đứng từ xa ngắm nghía thấy tạm ổn rồi, Vân ra cửa.. Rồi Vân chạy vào:

— Các bạn ơi, khách đến rồi! Nhanh lên, đứng cả lại đón họ nào!

Tất cả đứng quanh bàn. Một vài cô còn hí húi trong bếp cũng bỏ đấy chạy lại. Người ta thấy nhô ra từ cầu thang mấy một bó hoa to. Không, nhiều bó hoa. Thứ hoa cắm chướng màu đỏ, màu hồng, cứ ba bông một bó trong giấy bóng, thứ giấy bóng kính mỏng, trong suốt, những bông hoa bùng lên một vẻ đẹp trang nghiêm và sang trọng. Vành mũ nhung đen quen thuộc của cô giáo dạy nghề Anna. Chiếc váy len màu vàng cô mặc và chiếc áo măng tô màu thẫm làm cô trẻ trung và tươi tắn. Cô ôm hôn từng cô gái Việt Nam nhỏ bé trong vòng tay. Đi sau cô là mấy chàng thanh niên khệ nệ ôm những bó giấy lớn.

— Cái gì thế? — Các cô gái hỏi nhau. Chẳng ai biết đó là những bó gì. Chúng vuông vuông và có vẻ nặng.

Cửa đóng vào rồi lại mở ra. An-tô-nốp xuất hiện với cái cặp da màu đen căng phồng. Đôi mắt màu tro của anh nhìn quanh rồi dừng lại chỗ Vân.

— Kìa chị Vân, — có tiếng gọi, thầy giáo dạy tiếng Nga muốn hỏi gì. Vân chạy tới. Hai người nói gì đó rất lâu rồi vẫn cười nói với các bạn:

— Cô An-na rất quan tâm đến chúng ta, đã dành thì giờ đi lên Mát mua sách tiếng Việt tặng cho chúng ta đọc. Cô ấy muốn chúng ta có một thư viện nhỏ ở tại *ốp*. Còn thầy An-tô-nốp thì tặng ta những thứ thiết thực hàng ngày nhân hôm nay, kỷ niệm đúng một năm chúng ta bắt đầu làm việc và là một năm rưỡi chúng ta đến nước Nga. Thành tích chúng ta đạt được vượt mức kế hoạch và được khen thưởng. Phần thưởng chung sẽ bằng hiện vật, còn hai phần thưởng đặc biệt là đi nhà nghỉ tự chọn thành phố sẽ tổ chức vào cuối năm nay. Việc này chúng ta sẽ bình bầu và xem xét.

Cái gói An-tô-nốp mang đến được mở ra. Mỗi cô gái có một cái khăn bông lớn và mảnh vải tuyết rất đẹp. Còn sách thì để từng chồng trên bàn. Những bông hoa cắm vào lọ.

— Các bạn ở đâu? — Cô An-na hỏi và ngo ngác

nhìn suốt mấy bàn chỉ có những cô thợ dệt. Vân hiểu và trả lời, có thể họ đến muộn. Nhưng thực ra, Vân không dám nói là mình mời rất ít. Vân quay sang Hằng thì thầm. Hằng chạy ra ngoài và quay điện thoại. Lúc lâu sau, khi tất cả mọi người đã ngồi vào bàn thì cửa mở. Mấy cậu nhà máy gỗ dán, nhà máy sơn, máy nổ mới bước vào với dáng hốt hải ngơ ngác như bị bắt cóc. Những cái ghế kéo sẵn cho họ, thức ăn phần sẵn cho họ và không khí ấm áp thêm lên.

An-tô-nốp ngồi đối diện với Vân. Anh ăn rất ít và gần như bối rối mỗi khi có ai đó gấp chút thức ăn vào bát mình. Còn cô An-na thì nói liên tục và ăn hết món này sang món khác. Cô khen ngợi những món ăn Việt Nam và kể câu chuyện ngày đầu tiên cô tham gia phụ trách một nhà máy có đông công nhân Việt Nam: Tôi cứ thấy họ buồn rầu và không phấn khởi sản xuất lắm. Tôi hỏi họ nói nhớ nhà, nhớ quê hương. Xa nhà, xa quê nhớ là tất nhiên. Nhưng cụ thể nhớ quê hương thường bạn nhớ cái gì mà mỗi khi nghĩ đến nhà thì nghĩ đến những cái gì. Nghe hỏi, nhiều cô gái không giải thích được. Có cô nói:

— Em cứ nhớ mỗi buổi chiều bố mẹ em đi làm về, các em đi học về quây quần lại chung quanh cái bếp lò, nhà em nấu lò than, có hôm cũng có khói

nhưng cũng có hôm than đồ rừng rục, mẹ em nấu cơm và em làm thức ăn chung quanh bếp lò, chẳng có thức ăn gì nhưng rất ngon. Sang đây thịt cá nhiều, thức ăn sẵn, thiếu cái bếp, mất hẳn không khí gia đình, ngồi ăn không vui.

Thế là, về tôi nghiên cứu tổ chức những cái bếp nấu ăn cho các em. Tôi cho mua thêm bếp ga, nồi xoong và dụng cụ gia đình. Bố trí từng nhóm các em ăn chung nhau. Không khí vui hẳn lên. Nhưng rồi, buổi tôi đến thăm các em thấy sau bữa cơm, công nhân sinh hoạt còn nghèo quá. Bàn cờ, bộ bài, bàn cá ngựa. Nhiều em mắc màn đi ngủ sớm. Tivi chỉ xem vài chương trình vui vì tiếng không biết. Tôi hỏi các em muốn gì. Các em nói cần tổ chức văn nghệ, có đàn, có nhạc, có em nói thích đọc sách mà người trong nước ít khi gửi sách sang, sách tiếng Việt ở đây hiếm. Thế là tôi đi mua sách đem đến như tối nay mang đến đây, cũng mong rằng các em có thêm niềm vui trong những năm tháng xa nhà.

Vân dịch lại xong thì tiếng vỗ tay vang lên. Những cô gái nâng cốc chúc mừng cô giáo Nga hiền hậu và tâm lý.

— Có ai phát biểu gì thì nói đi. — Vân nhắc và tiếp thức ăn vào bát An-tô-nốp.

— Bếp ăn sách đọc, cô quan tâm được là tốt nhưng vẫn còn thiếu cái chính là tình yêu. Hàng

trăm đứa con gái ở với nhau buồn lắm. Chị Vân dịch hộ em đi. — Hằng nói. Vân bảo:

— Nói khác đi tớ mới dịch, ở đây có ai cấm các cậu yêu đâu! Còn công việc của nhà máy dệt chủ yếu là nữ, sao ở chung với nam giới được?

— Thế thì tùy.

— Tổ chức bữa ăn, mua cho sách đọc và tạo điều kiện để đi tham quan và ca vũ nhạc là những món tinh thần giúp đỡ chị em công nhân rất nhiều. Thay mặt chị em cô gái này nói lên sự cảm ơn chân thành. — Vân dịch.

Hằng buồn và bất lực vì cô không thể tự nói ra những tiếng nói của mình. Cô chúi vào những đĩa thức ăn và thèm thuồng nhìn Vân đang riu rít nói chuyện với An-tô-nốp, cô biết chắc đó là những chuyện riêng của Vân. Có chí thì nên, khởi đầu, Vân cũng đi làm công nhân như mình, nhưng ngoài giờ chúi vào học. Biết tiếng, được giữ lại làm phiên dịch, sung sướng thế đấy! Cô chăm chỉ quan sát thái độ của Vân và cảm thấy rõ ràng đằng sau sự quý mến thông thường của một công nhân với người thầy còn có một cái gì đó thật triu mến đặc biệt Vân dành cho An-tô-nốp. Từ ánh mắt, cách nói và cử chỉ dạy anh ta cầm đũa đến lúc gấp thức ăn vào bát anh ta. Hằng gờm gờm khó chịu.

— Ngân về. Ngân về kìa! — Có tiếng một người

reo lên.

— Vào đây, vào đây! — Vân giới thiệu Ngân với hai người nước ngoài — Đây là bạn Ngân, một trong mười bốn công nhân có năng suất cao của nhà máy, có chút việc nên đến muộn.

— Và nhà máy có năng suất cao trong toàn vùng.
— An-tô-nốp thêm vào rồi cầm bó hoa nhỏ đưa cho Ngân và chỉ cái ghế bên cạnh. Nhưng Ngân ngồi xuống một chỗ khác ngại ngần nhìn mọi người với vẻ mặt xa lạ, đứng đứng.

— Ăn và chuyện trò với mọi người cho vui đi em!
— Vân nói và gấp thức ăn vào đĩa cho Ngân — Đừng có tách mình ra thế.

— Em đi mua mấy thứ không có, đi loanh quanh, đợi tàu xe nên về muộn. — Ngân nói và cảm thấy bình tâm hơn khi các bạn nhìn cô nhoẽn miệng cười thông cảm và cả Hằng, gấp vào bát Ngân một cái đùi gà to tướng:

— Chén đi! Chả mấy khi làm được bữa ngon như thế này! Còn việc này đi đâu thì đó là quyền mày, chẳng cần phải nói gì!

*

* *

Vân bưng một đĩa lớn trên đế năm cái nem, mấy miếng thịt gà, cái bánh vào buồng Thịnh. Cô gái

nằm trùm chăn, hai mắt nhìn lên trần nhà, khuôn mặt gầy và xanh, hốc hác.

— Em mệt không đến dự ngày vui được, chị đem phần cho em đây, dậy ăn cho đỡ mệt. — Vân nói và đặt tay lên trán Thịnh. Một vầng trán nhỏ lạnh băng.

— Em không sốt, chỉ nhức đầu và mệt thôi. — Thịnh nói và nhắm mắt lại, tránh nhìn Vân.

— Đạo này em có vẻ yếu, sức khỏe sút đi. Hay em có chuyện gì lo buồn, em cứ nói với chị, chị xem có giúp em giải quyết được không? — Vân nói và ngồi sát vào người Thịnh. — Em biết đấy, chị rất quý các em. Hơn thế nữa, chị hiểu cái cảnh xa gia đình, thiếu thốn tình cảm nên cuộc sống khó khăn lắm. Bây giờ là người thợ, mình phải bảo đảm làm tốt. Em nghĩ thế nào? Thực ra em ốm thì cứ nghỉ thôi nhưng ở đây đi khám bệnh phải sốt mới được coi là ốm. Họ đâu có hiểu cái sự đau đớn khó chịu trong con người mình.

Một giọt nước mắt rớt ra từ đôi mắt nhắm nghiền của Thịnh.

— Em mà biết như thế này em không sang đây làm gì. Ở nhà đi quét rác, thông cống còn sướng hơn.

— Em đừng nói thế vì không phải như thế. Theo

chị, ta phải nhìn thẳng vào những vướng mắc của mình mà tìm cách giải quyết thì hơn.

— Chị ơi, chị bí mật cho em nhé. Chị thể đi. Thế rằng không nói chuyện này với ai. — Thịnh chột vùng lên đóng chặt cửa và ghé vào Vân, thì thầm.

— Nếu không có lợi cho em thì chị nói làm gì.
— Vân đáp — Chẳng nhẽ ở với nhau hơn một năm trời em không hiểu tính chị sao?

— Em hiểu chứ, nhưng mà, cái chuyện này, khó nói lắm. Nhưng một khi, nếu chị thật bụng thương em chị sẽ có cách. — Đôi mắt Thịnh lơ đãng, nhợt nhạt
— Nếu chị không giúp em lúc này, không thương em thì em tìm cách chết. Em chán sống lắm. Sống như thế này thì sống làm gì. — Lại một giọt nước mắt nữa rỉ ra trong khóe mắt.

— Em yên tâm, nếu khả năng chị làm được, chị sẽ làm giúp em.

Khuôn mặt gầy của Thịnh choắt lại, da sạm đen. Bàn tay nổi gân xanh, run rẩy nắm tay Vân.

— Ước gì em được sống thanh thản bình yên như chị. Cuộc đời em bão táp quá.

— Mọi việc rồi sẽ qua đi, em sẽ lại thanh thản và bình yên như chị, như mọi người, em phải bình tĩnh, đừng có rối lên.

— Vâng, thôi em cũng chẳng giấu chị làm gì.

Chúng em yêu nhau, nếu như ở nhà thì cũng cưới xin rồi. Nhưng bên này, chị biết đấy, em đã lên đại sứ quán hỏi thủ tục đăng ký. Người ta chỉ cho đăng ký kết hôn trước khi về nước 6 tháng mà bọn em thì còn ở đây lâu, làm thế nào? Vì thế cho nên chúng em đã quá là chủ quan tưởng rằng...

— Thôi được rồi. Chị biết. Bây giờ em định thế nào? — Vân ngắt lời. Thực ra, Vân đã hiểu, đã cảm thấy từ lâu cái tâm trạng lo lắng của Thịnh, cứ nhìn cái cổ họng phập phồng như cổ cóc trời mưa, hàng lông mày dựng đứng cứng như vuốt sáp, da mặt nhợt nhạt tái xanh, da mặt người chữa kia, ai có kinh nghiệm là biết ngay thôi.

— Em định nhờ chị tìm giúp em xem có thuốc gì, đắng mấy em cũng uống, đau mấy em cũng chịu, miễn rằng đừng ai biết.

— Theo chị biết, uống thuốc nguy hiểm lắm mà không kết quả đâu. Tốt nhất là đi bệnh viện. Chị sẽ đưa em đi. Nghỉ vài ngày rồi lại đi làm.

— Ôi, thế thì mọi người biết hết. Em xấu hổ lắm.
— Thịnh bật khóc nức nở — Em chết mất!

— Có gì mà xấu hổ? Thực ra, chuyện ấy ở đất nước này người ta không quan niệm nặng nề lắm đâu. Quan hệ nam nữ đối với họ bình thường. Còn bạn bè, thương em là chính chứ ai lại cười. Cái chính là cậu bạn của em phải có trách nhiệm về chuyện

này. Sao, cậu ta thế nào?

— Em bảo nó đến gặp chị, chị bảo nó nhé.

— Thôi, chuyện nội bộ của em. Chuyện của em, chị không muốn can thiệp. — Vân nói, từ đáy lòng cô dâng lên một cảm giác buồn rầu. Đấy, người ta nhìn bề ngoài lại bảo cô sung sướng, không phải trực tiếp lao động. Họ biết đâu được những khó khăn rắc rối như thế này còn làm cô mệt hơn đi lao động.

— Chị, làm thế nào? Hay là em đi trốn đâu?

— Đung. Đừng, em! Em không thể nào làm như thế được đâu. Chị sẽ lo cho em. Chỉ có điều sau đó đừng mắc nữa... Người đàn bà khổ như thế đấy. Khổ thế đấy nên phải giữ gìn! — Vân nói và ngạc nhiên khi nước mắt mình rơi xuống.

Chương mười

Ngược lại với ý tưởng là sung sướng khi được về nước để gặp người yêu, Hoàng cảm thấy nặng nề khi cầm vé và một hòm hàng chuẩn bị nghỉ phép. Đó là tâm trạng của người mắc nợ. Món tiền của Anh Cả đưa cho là món tiền lớn mà anh biết rằng anh sẽ phải trả dứt khoát như thế chứ không phải là món tiền anh đổ mồ hôi nước mắt làm ra hay anh được cho không hoặc giúp đỡ một cách bình thường. Phải trả, bằng cách này hay cách khác, đó là điều anh biết rõ. Hơn thế nữa, anh biết rằng cuộc sống không còn đơn giản như anh vẫn nghĩ và có những gì đó mà anh chưa hình dung ra đằng sau cuộc sống và hoạt động bình thường hàng ngày anh vẫn thấy. Suốt hơn mười tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, đầu óc anh nặng nề vì khi đặt chân xuống sân bay, chưa làm xong thủ tục ra cửa anh đã nhìn thấy mấy bàn tay nhỏ của những đứa em và khuôn mặt khô khô của mẹ mừng vui rúm ró cười sau những ô kính và cái dây thừng chằng ngang. Rồi khuôn mặt mẹ rạng rỡ khi nhìn thấy

những vali và hòm giấy, những túi và những bọc to bọc nhỏ anh mang theo. Những đứa em sung sướng kêu lên khi thấy con búp bê, con lật đật. Trong những gương mặt rạng rỡ, những ánh mắt mừng vui anh đọc được những thỏa mãn. Phải, cái thằng đù đờ này cũng biết mua bán mang vác như người khác, rằng như thế anh cũng chẳng kém ai. Đấy chứ! Dù chưa biết là có gì bên trong những vali thùng hàng hay không nhưng chỉ bằng dáng bên ngoài và sức nặng của nó cũng đã thấy kha khá. Cũng thấy được lắm chứ, không phải đến nỗi như ai đó, tong tả cái túi nhẹ bồng, cái vali lịch sự như nhà ngoại giao!

— Mẹ và cả nhà mong con về. Mấy hôm nay, từ khi nhận được điện của con, chẳng ai ngủ được. — Người mẹ nói và chỉ ra ngoài — Xe đón con đấy. Bố các em mượn xe cơ quan đi đón con!

Hoàng cười cười, không nói gì, chìa bao thuốc lá cho người đàn ông tóc đã bạc gần hết mặc bộ complee màu ghi nhàu nhò giờ tay bắt tay anh và đỡ cái vali trên tay anh.

Có cái gì đấy làm anh cảm thấy như mình đã làm khi trèo lên ngồi giữa cái xe to tướng mười chỗ ngồi, cạnh người đàn ông lom khom tóc bạc và những đứa trẻ con. Anh nhìn những khuôn mặt và cố nhớ tên chúng nó. Đứa nào là con của

mẹ anh đẻ với người chồng sau, đứa nào là con của riêng ông ta với vợ ông ta, khi ly dị chia đôi. Tất cả bốn đứa. Chẳng nhìn hơn nhau mấy. Và tất cả bây giờ đều là em của anh. Mẹ của anh và bố dượng của anh. Ông ta lúng túng không biết xưng hô là gì. Rõ ràng là ông ta miễn cưỡng khi gặp anh. Một người đàn ông hiền lành và yếu ớt, cứ xem cái bắt tay của ông ta cũng đủ biết. Nó lỏng lẻo, hồ hững và cái bàn tay sao cứ lạnh lạnh. Có những người như thế. Họ sống thật mà cứ như giả vờ, họ làm đấy mà cứ như chơi. Ông ấy chỉ được cái hiền, mẹ nói thế. Đó là lời khen, có lúc cứ như là lý do để người ta quý nhau hoặc lấy nhau. Nhưng hiền cụ thể là như thế nào. Và để làm gì. Sao có lúc cứ như mục đích sống, như chuẩn mực của sự đánh giá. Hiền, nghĩa là không ác. Phải thế không? Nhưng hiền không có nghĩa là tốt.

— Con nghĩ gì thế? — Người mẹ nói.

— Không. Con mệt thôi. — Anh trả lời.

— Tình hình sinh hoạt bên đó thế nào, chắc khó khăn lắm phải không? Hình như thiếu rau. — Ông bố dượng hiền lành hỏi. Rõ ràng là ông ta không biết nói chuyện như thế nào với người con riêng của vợ đã lớn khôn và nhìn gồ ghề gai góc. Ông cảm thấy trong đôi mắt đen nâu và hàng lông mày rậm của anh ta những tia nhìn không dễ gần.

— Vâng. Thiếu rau. — Anh đáp và găm gừ trong cổ họng.

— Mẹ sẽ mua nhiều rau cho con ăn. Bây giờ đang mùa rau đậu. — Người mẹ nói. Bà cảm thấy vui vì mọi người đã nói chuyện với nhau. Tiếng nói sẽ làm cho quan hệ trở nên bình thường. Nhưng rồi, sau câu nói đó tất cả lại rơi vào im lặng. Con bé con út của người mẹ ngồi trong góc ô tô ôm con búp bê vào lòng mà hôn hít, chợt nhìn thấy nét mặt cau có của anh vội buông ra và để nó vào chỗ cũ.

— Của người ta gửi đấy. — Giọng Hoàng khô khan.

Niềm vui của con bé sụp đổ.

Gói kẹo đặt vào tay các đứa bé vốn ít được ăn của ngọt hết veo ngay. Chúng nhai rôm rốc và khen ngon âm ỉ làm người mẹ phải suýt suýt mấy lần.

— Nhà ta có rộng thêm ra được tí nào không?

— Làm sao mà rộng được? Nhà người ta ở tầng một còn có phía trước, phía sau mà coi nới, nhà mình tầng thai nới vào khoảng không ư?

— Lao sắt vào khoảng không cũng nói được, nhưng đắt lắm, tiền đâu ra? — Người đàn ông tiếp lời — Cơ quan tôi bảo rồi sẽ giải quyết. Chính sách mà.

— Đợi đến lúc ông về hưu mới giải quyết chứ gì?

— Người vợ giọng đay nghiến.

— Làm cái gác xếp cũng đỡ rồi còn gì. — Ông ta nói và ngưỡng nghệu nhìn Hoàng — Tình hình nhà ở Liên Xô có căng thẳng như ở ta không anh?

— Cũng thế cả. — Hoàng đáp lững chững và hút thuốc lá liên tục. Sao bỗng dưng anh cảm thấy chán nản và như nhảm lẫn một cái gì trong việc làm mọi cách để trở về như thế này.

— Mẹ ạ, con phải xuống ngang đường một chút. — Anh nói khi mắt anh nhìn thấy hồ nước loang loáng dưới nắng, như bắt gặp những gì mà anh ao ước nhất. Một gương mặt, một dáng người và tình yêu đầu tiên, có thể gọi như thế, cứ hiện ra cùng những vũng nước xanh thắm của đại dương. Cái tiếng gọi của nó vô hình mà lại có sức mạnh vô cùng đã đưa anh về đây.

— Sao con lại xuống đây? Con về nhà đã rồi đi đâu hẵng đi. — Người mẹ hoảng hốt.

— Con phải xuống nhà người bạn đã. — Hoàng nói và nhấp nhồm đứng lên, tay cầm cái cặp và con búp bê.

Cái xe dừng lại. Những đứa trẻ ngơ ngác. Người đàn ông cũng hơi sững còn bà mẹ cảm thấy như mình có lỗi. Rồi bà tự an ủi rằng chỉ lát nữa nó lại về chứ không phải xuống hẳn đây. Ôi, lúc đầu bà

tướng Hoàng xuống hẳn đây, bà như người chết ngất.

— Về nhanh mà nghỉ ngơi con nhé. À, mà con sẽ về bằng gì, có cần đi đón không? — Bà hỏi giống theo.

— Thôi, không cần, mẹ ạ! — Hoàng nói và bước đi.

Anh ngơ ngác tìm cái số nhà và hồi hộp. Giờ này, những người đi làm chưa về. Giờ này, có thể Hậu ở nhà. Dù sao, cũng biết được chỗ ở và nếu Hậu chưa về anh sẽ đứng ở đường chờ. Anh phải gặp Hậu, và từ Hậu anh sẽ quyết định nhiều việc khác.

Ngôi nhà kiểu biệt thự, có giàn hoa giấy, có cổng sắt, trong là sân, có cây và mảnh vườn con. Nhà hai tầng. Hậu ở tầng trên. Tầng trên càng dễ nhìn thấy dưới đường. Anh nhìn vào cái sân nhỏ trước cửa thấy mấy đứa trẻ con đang chơi. Toàn con trai. Những bộ quần áo sang trọng. Những khuôn mặt quen mà lạ. Có đứa con của Hậu trong số đó không? Thành bé giống bố hay mẹ? Làm sao mà biết được. Hậu không hề nói điều này. Mà điều đó phỏng có ích gì. Hoàng nghĩ ngợi và đi quanh. Rồi vòng lại. Ngôi nhà này, ngày trước mình đã từng đi qua.

Chợt cánh cổng mở. Một đứa con trai lớn chạy ra đường, đứa con lớn này chắc chắn không phải là con của Hậu, Hoàng nghĩ.

— Cháu ơi, cho chú hỏi cô Hậu có nhà không?

— Anh níu đứa bé lại, hỏi. — Cô Hậu nào cơ, ở đây không có ai là cô Hậu cả.

— Cô Hậu ở tầng hai, có đứa con bé, ông chồng già già ấy mà. — Anh nói và hai tai nóng lên. Anh vẫn chưa biết tên thật của người anh yêu.

— À, cháu biết rồi, cô ấy chưa về.

— Bao giờ về cháu có biết không?

— Cháu chịu.

— Thế chồng cô ấy có nhà không?

— Hình như có. Chú lên gác bấm chuông mà hỏi.

Đứa bé vội vã chạy đi và anh đứng ở đầu đường chờ. Chẳng bao lâu nữa sẽ đến giờ mọi người đi làm về và anh sẽ gặp cô, nhất định thế. Cô đi từ phía nào lại nhỉ? Điều đó không thể biết. Tốt nhất là anh chọn chỗ đứng để đi từ phía nào cô cũng phải nhìn thấy anh. Đó là ngôi nhà đối diện bên kia đường. Chỗ đó, may cho anh là có một cây sấu, tán che rộng và kín đáo, lại có bà cụ bán táo và ô mai, mía và sấu dầm. Lại cũng có cả một chị với mẹt thuốc lá. Như thế đỡ trợ và ai cũng có thể nghĩ anh mua thuốc hút hoặc thích ăn vặt gì đó. Nhưng Hoàng cũng chỉ đứng được chừng một tiếng là cảm thấy hai đầu gối muốn khuỵu xuống và rời ra. Rồi thì khát. Khát như cháy cổ. Anh muốn

mua tấm mía nhưng chợt nhớ ra trong túi không có một đồng tiền nào. Thế là, anh đành đi quanh và nhai mãi những thanh kẹo cao su trong túi áo và càng khát.

Chiều muộn dần rồi tối xuống. Khuôn mặt những người đi qua rõ nét trước mắt Hoàng và có lúc, anh giật mình chạy bổ sang bên kia đường nhưng lại chững hững, chạy trở lại. Không phải người anh định tìm. Hay là thôi, hôm khác. Hôm khác rồi cũng lại cái cảnh này. Ý nghĩ bung lung. Anh cố nhắc nhủ mình chịu đựng, chịu đựng một lần cho xong đi, cho xong đi, một lần còn hơn ngày mai lại đến và ngày kia... Anh cứ đứng đó cho đến lúc đầu anh tê cứng vì mệt mỏi, chân tay rã rời, anh ngồi thụp xuống gốc cây không còn mong muốn gì hơn là được trở về nhà, nằm xuống chỗ nào đó rồi uống nước, uống thật nhiều nước thì một cái xe máy lao vút từ xa tới đèn quét vào mắt anh sáng lóa. Anh phải tránh vào gốc cây và cảm thấy lướt đến trước mắt mình một cặp trai gái trên cái Cúp màu xanh cánh chả. Cái xe để dưới lòng đường còn hai người đứng trong bóng tối dưới gốc sấu. Từ chập tối, anh đã nhìn thấy bao nhiêu cặp như thế và anh chẳng buồn chú ý. Lần này, anh cũng phớt qua họ. Đôi mắt anh quá mỏi vì mãi nhìn phía trước mặt, ngôi nhà có giàn hoa giấy ở bên kia đường. Nhưng rồi, tai anh nghe thấy:

— Ông già giờ này có khi ngủ rồi đấy nhỉ? — Tiếng người con trai.

— Ngủ hay thức đó là việc của ông ta, việc gì đến anh?

— Đứng từ trên kia, ông già có nhìn thấy chúng ta không nhỉ?

— Ông già mà nhìn thấy thì không còn là ông già nữa.

Trời ơi, cái giọng nói, cái cách nói ấy hình như anh đã nghe ở đâu. Anh giật thót mình, bừng tỉnh và giơ tay giụi đôi mắt cay sè vì thiếu ngủ và vì bụi (như bao nhiêu bụi của đường phố đổ vào mắt anh). Anh giương mắt nhìn, Hậu đấy ư? Hậu, đúng thế! Hậu của anh đang đứng trước mắt anh, vai đeo túi da, mặc áo choàng mỏng màu đỏ thẫm, quần loe màu tím. Sang trọng và rực rỡ. Người đàn ông còn trẻ trung và cũng sang trọng như thế. Họ hình như vừa đi ăn về, hôm cả hai đang phúng phính kẹo cao su.

— Thuốc lá của anh đâu? — Người đàn ông bỗng hỏi.

— Hết tiêu chuẩn hôm nay rồi. — Đôi mắt loáng dài như ánh sao. — Từ tối đến giờ năm điếu rồi.

— Cho anh thêm điếu nữa.

— Thôi đi!

— Không cho anh, anh lên xin ông già vậy.

— Cứ việc! — Tiếng cười rúc rích. Rồi người con gái lấy bao thuốc trong túi rút một điếu đưa ra.

— Muốn đi Văn Điển sớm phải không?

— Đi Văn Điển cũng được, còn hơn không. — Hai mắt Hoàng mờ cảm trong bóng tối, tai Hoàng lùng bùng, điếc đặc khi cả hai bỗng sáp lại gần nhau, giống như có bàn tay nào xô mạnh từ hai phía và họ đâm bổ vào nhau. Một tiếng hôn kêu lên trong gió. Mình đã nhìn thấy gì? Đã nghe thấy gì? Và phải làm gì bây giờ? Một cái tát ư? Một tiếng hét lên cho tất cả mọi người biết ư? Để làm gì và mình có quyền gì? Cái ông già trên kia, biết hay không? Hay là lên mách ông ta? Hai chân Hoàng dậm trên đất khi cái xe máy vụt lao đi và người con gái, Hậu của anh quày quả bước sang đường.

— Hậu! — Anh hét lên. Hậu không ngoảnh lại — Này, này! — Anh lao tới. Một cái xe chạy ngang đường đã giữ Hậu lại và tiếng hét thất thanh của anh đã làm Hậu quay đầu lại. Khuôn mặt Hậu phút chốc đỏ ra và trắng bệch.

— Cái gì thế này? Ai thế này? — Hậu thảng thốt.

— Tôi đây! Tôi đã vì cô mà về đây, cô nữ đối xử với tôi như thế này ư?

— Trời ơi! Ai thế này? Ở đâu ra như thế này? Tôi

tỉnh hay mơ đây? — Hậu kêu lên thảng thốt và nắm chặt tay Hoàng kéo sang bên kia đường giống như bị ma đuổi.

— Cô vừa đứng với ai đấy? Đứng với ai? Nói thật đi! — Giọng Hoàng lạc đi. Mặt anh chắc trông dữ tợn và đáng sợ đến nỗi Hậu lùi lại, lười lười lại, mãi mới nói được:

— Anh trai em đấy mà. Anh cùng cha khác mẹ.

— Còn tôi, tôi cũng cùng mẹ khác cha với cô phải không?

— Không. Anh là người yêu, người yêu khốn khổ của em. — Hậu nói và giờ tay ôm chặt lấy Hoàng — Anh đã về đây, anh không được đi đâu nữa. Em sẽ ly dị lão già và chúng ta sẽ lấy nhau. Anh có lấy em không?

Hậu nói rất nhiều. Nói rất hay và chuyển sự bức tức của Hoàng dần sang sự sung sướng và thanh thản. Không sung sướng và thanh thản sao được khi mà một người đẹp như thế lại sẵn sàng có thể từ bỏ tất cả để đi cùng anh và chịu chung với anh mọi đắng cay. Họ hứa hẹn và thể thốt. Hoàng đưa con búp bê và những thứ anh chất chiu mang về cho cô.

Hôm ấy, người mẹ thức chờ con đến quá nửa đêm mới thấy con về nhà, người mệt mỏi, đầy bụi,

lao vào ấm nước và uống một hơi dài hết nửa ấm như một thằng ở sa mạc về. Rồi, chẳng nói chẳng rằng, lăn xuống tắm phả, trườn chần lên người và ngủ thiếp đi trong tiếng muỗi o o, ngủ cho đến tận trưa hôm sau. Khi vừa choàng tỉnh dậy, Hoàng nhìn đồng hồ và kêu lên “Thôi chết rồi, muộn quá!” Anh vội rửa mặt, chải tóc và vợ cái xe đạp, lao ra cửa. Ra đến cửa, chợt nhớ ra điều gì anh quay báo mẹ đưa cho ít tiền. Rồi anh lại biến mất cho đến tối mịt mới lữ khừ về nhà với nét nhật mệt mỗi phờ phạc, mồm đầy hơi bia.

— Con làm sao thế? Ở nước ngoài về, mẹ thấy nhà người ta cũng có người ở nước ngoài về, không ai vất vả như con. Mẹ tưởng con về phải được nghỉ chứ? — Người mẹ rón rén nói. Anh hậm hừ không trả lời, sục vào mâm cơm ăn như một người sắp chết đói. Ăn rồi lăn ra ngủ. Ngủ dậy lại đi. Một hôm như sức nhớ ra điều gì, anh đẩy cái vali ra cho mẹ.

— Mẹ xem các thứ này, cái gì cần để dùng thì giữ lại, còn không thì bán đi lấy tiền tiêu và mua cho con một số thứ hàng sang trả nợ. — Anh chỉ nói có thế và rồi lại ngày ngày quay cuồng điên đảo theo một công việc hoặc tiếng gọi gì đó lôi anh đi mãi miết bí mật không một lời giải thích.

Nỗi lo ngại bắt đầu từ người mẹ. Người chú dượng cũng cảm thấy mình có trách nhiệm đến

nổi buồn, sự bức bối của đứa con riêng của vợ. Mấy lần ông tìm cách nói chuyện với anh mà không được. Người mẹ buồn rầu cảm thấy như con trai đã hoàn toàn đổi khác. Sinh hoạt ở nước ngoài đã làm con người thay đổi. Cuối cùng, bà đành an ủi rằng chỉ về nước một thời gian Hoàng sẽ đổi khác. Nhưng, người đàn ông dù hiền lành nhưng giải quyết cũng triệt để hơn, cương quyết hơn. Qua mình, ông hiểu người con riêng của vợ đang mất thăng bằng vì một mối quan hệ phức tạp nào đó. Một tình yêu, tất nhiên rồi, nhưng không thể là một tình yêu bình thường. Vậy thì sự ngang trái ở chỗ nào. Ông để ra một buổi đi theo Hoàng và ông đã bắt gặp người con gái xinh đẹp ấy. Rồi ông lại theo cô ta về nhà và từ địa chỉ ngôi nhà ông nhanh chóng biết cô gái đó là ai.

— Bà ơi, nguy cho con chúng ta rồi! Tội nghiệp nó! Nó dính vào một ca phức tạp quá. Phức tạp quá. Phải cứu nó! Phải cứu nó!

Ông trình bày cho vợ nghe tất cả những gì mà bằng tấm lòng của người có trách nhiệm, ông đã tìm biết. Bà nghe và nước mắt rơi lã chã.

— Bây giờ làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? — Bà cuống quýt. Bà chạy ra, chạy vào, hai tay xoắn vào nhau, cào đầu, bứt tai.

— Phải cho nó biết sự thật, khắc tụt nó tránh ra,

khắc tự nó rời bỏ, thế là xong! — Người đàn ông nói.

— Tôi lại nghĩ mình cứ tìm cho nó một người con gái hơn con kia khắc tự nó bỏ con kia, một đứa có chồng con và không ra gì như thế.

— Làm sao có thể tìm được đứa xinh đẹp và làm cho nó yêu mê ngay?

— Thế thì làm sao cho nó nhìn được sự thật nguy hiểm là đi yêu một đứa đã có chồng có chức, có quyền.

Làm thế nào, làm thế nào để cứu vãn một con người đang đau khổ, đang tự đẩy dọa mình để hiến dâng cho một mối tình giả dối và tội lỗi. Họ bàn bạc tối ngày mà chẳng nghĩ ra cách. Người con trai vẫn quay cuồng trong những cuộc hẹn hò vụng trộm và tất cả những gì anh mang về được thiêu cháy trong phút chốc vào những bữa ăn thịnh soạn, những cuộc đi chơi xa và quà tặng.

— Số kiếp nhà mình đến ngày mặt rồi! — Người mẹ than thở một mình. Người bố dượng thì cho rằng đứa đàn bà vừa hơn tuổi lại vừa đã có con có chồng như vậy mà được một người trẻ trung như Hoàng yêu mê hẳn có bùa phép. Và một khi đã có bùa phép tà ma thì chỉ có phù thủy cao tay mới giải được. Rồi ông lại nghĩ đến yếu tố thời gian. Thời gian sẽ làm con người dù có u mê cũng phải tỉnh táo ra.

*

* *

Còn lại Ngân và Vân trong phòng. Đêm đã khuya. Bên ngoài, đường phố vẫn sáng đèn và ô tô vẫn lác đác từng chiếc chạy vun vút vào trong đêm. Vân đi quanh Ngân một hồi, nghĩ. Do dự rồi ngồi xuống bên cạnh giường:

— Em đã buồn ngủ chưa? Chị em mình nói chuyện một lúc được không? — Vân nói rồi dè dặt nhìn Ngân.

— Được chứ, có sao đâu ạ! — Ngân sốt sắng.

— Chị cảm thấy dạo này em có nhiều cái mới, em muốn giấu chị, từ sau lễ sinh nhật của em ấy. Em thay đổi nhiều. Chị chẳng muốn tò mò vào việc riêng của em, nhưng vì chị rất quý mến em, muốn em cho chị biết, có chuyện gì để chị yên tâm.

— Chẳng có gì quan trọng đâu, chị ạ. — Ngân đáp và nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên ngực. Đó là cách tránh chuyện của cô.

— Em với Bằng thế nào?

— Vẫn thế.

— Em vẫn có ý định xin về phép chứ?

— Em còn xem đã. Sợ không có tiền.

— Cái chính không phải ở tiền. Tiền dễ lo thôi,

cái chính em nên về thu xếp việc nhà. Thăm mẹ.

— Mẹ em khỏe rồi. Em mới nhận được thư của mẹ em.

Ngân nói, rồi lặng thinh. Vân cũng ngồi im rồi nghĩ sao, Vân đứng lên, lại giường nằm. Hai cái đầu châu lại nhau và sát nhau.

Có tiếng gõ cửa. Hằng chạy vào. Quần áo và tóc tai rối bời. Rõ ràng, cô vừa ở trong chăn chui ra.

— Có chuyện gì thế? — Vân hỏi và nhìn hai má bừng đỏ của Hằng.

— Cái Thịnh... — Hằng nghẹn trong cổ.

— Thịnh làm sao? — Vân giật mình vùng dậy.

— Nó đưa trai vào ngủ trong giường. Nó tưởng em ngủ. Con đi! Thế mà thấy nó không dự liên hoan tưởng nó ốm đau em đã thương nó. — Hằng ồn ào. — Bây giờ chị và em kéo sang bắt nó làm kiểm điểm cho nó nhục...

— Thôi, đừng làm thế. Mà sao, nó vừa đến à?

— Em mệt ngủ thiếp đi, chợt thức dậy vì tiếng chuyện rì rầm. Tiếng con trai. Có điên không cơ chứ?

— Thôi, ở lại đây ngủ với chị — Vân kéo Hằng lên giường. — Thôi, tha cho nó một lần, đừng làm âm. Với lại... — Vân ngáp ngừng, chị không muốn nói

ngày mai Thịnh sẽ phải đi bệnh viện. Ngày mai Thịnh sẽ phải chịu bao nhiêu đau đớn. Hãy thương nó và cho nó được vui vẻ hôm nay.

— Chị Vân ạ, em thấy chị tốt đến nhu nhược. Em mà như chị em không để tình trạng như thế này.

— Có thể như thế lắm. — Vân nói và thở dài.

Hằng ngồi chờ một lúc lâu rồi lên giường nằm chung với Vân. Một lát đã nghe thấy tiếng thở đều đều. Vân nhìn khuôn mặt tròn, hai má phính hồng thanh thản trong giấc ngủ của Hằng rồi lại nhìn nét mặt nhăn buồn nhúu lại trong giấc ngủ của Ngân. Vân hình dung ra Thịnh và lo âu. Cô biết rằng đêm nay chắc chắn Thịnh cũng không ngủ. Không ngủ và thao thức lo sợ. Còn những ai nữa? Vân mở cửa đi ra ngoài. Hành lang tối mờ, những ngọn đèn tắt hết, chỉ còn chút ánh sáng từ phía nhà bếp chiếu ra. Các cửa phòng đóng kín. Đâu đó mơ hồ tiếng nhạc. Phòng nào còn thức nhỉ? Vân đi dọc hành lang. Không khí dịu và thoáng. Gió lạnh, một chút lọt qua tấm kính rạn ở đâu đó thoảng vào. Khuôn mặt của An-tô-nốp hiện ra với đôi mắt buồn. Tôi sẽ đệm đàn cho Vân hát hôm nay chứ. Tôi sợ rằng tôi sẽ không hát được. Gãy mất. Tôi tin rằng bài hát mà Vân hát sẽ thành công. Anh ta có cái nhìn thật sâu và thật trong. Cô dạy An-tô-nốp nói tiếng Việt. Anh ta nói lơ lớ. Họ đã có

lần đi chơi trên đường phố vào một ngày ẩm áp. Một ngày nghỉ của mùa hè đầu tiên. Lúc đó, lòng cô thật thanh thản không chút vướng bận và đôi mắt An-tô-nốp cũng trong trẻo hơn.

Vân hỏi:

— An-tô-nốp được mấy nhóc rồi?

— Mấy nhóc là cái gì? — An-tô-nốp hỏi lại, ngo ngác.

— Mấy nhóc là mấy con?

— À, à được một. — An-tô-nốp cười vui và giơ một ngón tay lên trời.

— Ông bà bà còn không? — Vân lại tiếp tục.

— Hừ? Ông bà bà là gì?

— Là ông bố, bà mẹ.

— Rồi. Không còn ai.

— Thế bà xã làm gì? — Vân tiếp tục.

— Bà xã là bà gì? — An-tô-nốp ngo ngác.

— Là bà vợ. — Vân nói và rũ ra cười khi thấy anh ta mở sổ con trong túi ra hí húi ghi chép.

— Tôi sẽ tấn công lại Vân cho xem. — An-tô-nốp nói nhưng Vân chẳng bị bất ngờ và đối phó được tất cả những từ ngữ rắc rối mà anh ta tung ra.

Ngôi nhà nhỏ chật hiện ra với cái trần thấp dán

giấy màu. Cái bếp lớn và nhiều đồ đạc, cánh cửa lúc nào cũng mở toang. Một lần, cũng những ngày hè trong sáng ấy, Vân cùng mấy cô bạn đi chơi gặp An-tô-nốp, và anh ta mời các cô về nhà. Chuyện trò vui vẻ thân mật, An-tô-nốp khoe đứa con gái bụ bẫm của mình. Một cô hỏi đến vợ. Anh ta bảo cô ấy làm cái nghề mà sẽ giúp được các bạn nhiều đấy. Nghề gì vậy? Mọi người càng tò mò. Cô ấy bán ở cửa hàng đồ điện. Bàn là, bếp điện, ấm, các loại tủ lạnh và tủ đá. Làm thế nào mà tìm được chị ấy ở cửa hàng? Một cô tinh nghịch nói. Rất dễ thôi, cô ấy đứng bán chỗ những cái đèn, chỗ ấy chỉ có một người. Những cái đèn chùm. Nhưng cô ấy có thể mua hộ các bạn tất cả. Cửa hàng nào mới được chứ? Cửa hàng gần chỗ các bạn nhất. Đi xe số 27, qua bốn bến... Được, thế thì chúng tôi sẽ đến ngay và mua tất cả cửa hàng mang về. Xin mời! Họ còn trêu nhau và hứa hẹn đủ thứ nhưng rồi sau buổi ấy người ta lại quên đi. Chỉ có mình Vân nhớ. Nhớ những mãi sau này, những ngày gần đây, cô mới cảm thấy có ý muốn tìm đến đó. Và cô tìm đến đó vào một buổi trưa, sau giờ nghỉ với cái túi da nhỏ đeo vai, cái túi thật sang và cái măng—tô màu vàng cô mượn của bạn, với đôi giày cao gót và son phấn. Ai gặp cô, nếu quen biết sẽ nhận ra ngay cô đến cửa hàng đồ điện này không nhằm mục đích mua bán. Nếu là đến để mua bán cô sẽ đem theo túi to, túi bé,

và mặc bộ quần áo bình thường, nếu như không muốn nói là xấu xí để có thể ôm vác, tha lời, để có thể vừa đi vừa chạy. Còn bây giờ, cô đi chậm chạp, đôi giày gót cao làm người cô đã thon càng thon và uyển chuyển. Mỗi bước đi cô như ngập ngừng và giống một người đi chơi xem ngắm nghía. Cô đi từ chỗ bán những bóng điện đến dây điện, bàn là, quạt máy. Cô xem xét, ngắm nghía và rồi cô đã đến chỗ những chiếc tủ lạnh, còn để nguyên trong đai sắt, cạnh những chiếc tủ lạnh, cô nghiêng mắt nhìn về phía quầy bán đèn chùm. Những chùm đèn thật đẹp. Mắt cô chạy từ trên cao xuống dưới thấp và dừng lại, mở tròn khi đụng vào cái quầy gỗ và người đàn bà đứng sau đó với cái bút bi và quyển sổ trong tay đang nói líu ríu gì đó với khách hàng, không hề biết có người nhìn mình chăm chú. Đó là một cái thùng hay một cái tủ di động thì đúng hơn một con người và cái đầu trở nên bé tí và mặc dù trên đó, những bím tóc uốn thật công phu và cái áo len màu trắng dệt hình hoa văn cũng thật đẹp. Chị ta không già nhưng cái cổ đã chảy xuống những ngấn lớn và làm nó sệ bự. Môi son. Má hồng, mắt xanh lúng liếng. Vợ An-tô-nốp đấy ư? Vân giụi mắt. Chẳng có gì để có thể nghĩ đây không phải vợ An-tô-nốp, một khi anh ta tự giới thiệu như thế. Chỉ có điều anh ta sẽ như thế nào khi sống bên cạnh một cái thùng di động to lớn như vậy? Một

cái thùng không hơn không kém. Hơn thế nữa, chị ta còn nói nhiều. Nói không ngớt. Và khi nói hai bàn tay múp míp luôn vung lên. Vân ra về và hình ảnh người đàn bà lừng lững ám ảnh cô và làm cô giật mình thon thót mỗi khi An-tô-nốp nhìn cô và bắt gặp cô nhìn lại, anh ta lại vội vã quay đi. Chắc rằng khi yêu nhau chị ta không to béo như thế. Nhiều người đàn bà biến dạng đi sau lần sinh đẻ. Và lại to béo đâu phải là thói xấu, là tội lỗi. Vân băn khoăn suốt trên đường về và những lần gặp An-tô-nốp sau đó, Vân hoàn toàn mất tự nhiên. Có cái gì băn khoăn, áy ngại trong lòng cô mỗi khi nghĩ đến anh và người đàn bà to lớn. Số phận nào đưa dất và xếp đặt cuộc sống con người?

— Hình như Vân có điều gì băn khoăn về tôi?

— Một lần An-tô-nốp hỏi như vậy và sau đó anh ta xóa đi ngay bằng những tiếng cười và các câu chuyện vu vơ. Rồi ít lâu sau, Vân nghe tin hai vợ chồng An-tô-nốp lục đục và người vợ dọn về ở nhà bố mẹ. Vân hốt hoảng, sợ hãi khi nghĩ rằng, nếu như mình là nguyên nhân. Cô xấu hổ và tránh gặp anh ta. Một lần khác, cô lại tìm đến cái cửa hàng ấy giống như một ám ảnh. Và rồi cô lại đứng từ xa lấp ló sau những cái tủ lạnh mà nhìn về phía những chùm đèn và người đứng bán. Hình như chị ta có gầy đi. Gầy đi chút ít, nhưng cái dáng đồ sộ ấy thì vẫn nguyên. Nhưng rồi Vân nhận thấy chị ta cũng

xinh đẹp. Đôi mắt mi dài xanh biếc và đôi môi nhỏ xinh, Chị ta vừa bán hàng vừa nói chuyện với một người đàn ông thấp và đậm người, tóc lốm đốm. Rồi sau đó, chị ta đi ra. Hai người đi trên hè phố. Đi chậm và chuyện trò vui vẻ. Vân bước đi phía sau. Vân không nghe được họ nói gì, chỉ có cảm giác đó là một chuyện vui vì hai người luôn vừa nói vừa cười và tay khoác tay. Rồi họ lên một chiếc xe buýt. Không thể cũng lên theo. Và để làm gì? Về nhà, Vân cảm thấy trong lòng có gì như thanh thản. Rằng, chẳng có ai trên đời này vì cô mà phải khổ.

Rồi, một hôm khác, cô nhìn thấy An-tô-nốp đứng vắn vợ trước cửa ố*p*, như đợi ai. Vừa thấy cô, mặt anh ta tươi lên, anh ta chạy tới cô và đưa cô một bó hoa nhỏ ba bông hồng bọc trong giấy bóng. Vân run lên. — Nhân ngày gì đây? — Ngày tôi được tự do. — Tự do? Vân ngơ ngác. — Vợ tôi, à quên bà xã của tôi đã cho tôi ra tòa. Bà đòi tự do. Trước đó, tôi đã phải ký vào đơn ly dị, với lý do không hợp. Tôi cũng không hiểu bà xã nghĩ như thế nào là không hợp và hợp. Bằng cái giọng lớ lớ, An-tô-nốp nói và nói rất nhiều nhưng tai Vân đâu còn nghe rõ. Cứ lung bung, mắt Vân mờ đi. Tự nhiên, Vân cảm thấy luống cuống và hổ thẹn. Vân đi nhanh sang đường phố khác và mãi sau mới ấp úng “Tôi chẳng biết phải chia buồn hay chúc mừng anh. Tùy anh thôi, nếu anh thấy như thế nào thì tôi xin chúc anh như

thế". — "Vui mừng chứ. Vì cô ấy, bà xã, đâu có thích tôi, bà ấy xem tôi như người thuê nhà chung, bà xã nói thế..."

Liên sau những ngày đó, Vân tránh mặt anh. Tránh mặt anh nhưng luôn luôn nghĩ đến anh và day dứt. Sự cách trở, những ngăn cản của đời thường và... quê hương. Cô yêu quê hương của mình. Ở đó có gì? Các em và mảnh đất cần khô trung du. Những cây sắn, đá ong và chè tươi. Những cốc chè tươi xanh óng trưa hè. Mít mật, mít dai, mười hai thứ mít. Những ngày mới sang Vân mất ngủ nhiều đêm vì nhớ làng và cái vườn xanh rờn những cây chè, cây mít.

Vân đã tìm đến cái làng mang tên Việt Nam. Làng Việt Nam trên nước Nga. Cái tên thật tượng trưng, chẳng biết có từ bao giờ và do ai đặt cho nó. Nghĩ đến An-tô-nốp là nghĩ đến việc ở lại đây và làng này trở nên như một đối tượng mà cô cần xem xét. Nó đấy, chẳng khác gì những khu nhà tập thể khác, có điều là những người Việt Nam quây quần ở với nhau. Họ sống và làm việc ở đó, họ sinh con đẻ cái và quê hương hiện lên trong những ngày tết, những cái bánh chưng xanh và bài hát. Những bài hát dân ca.

...Quê hương là cầu tre nhỏ

Mẹ về nón lá nghiêng che

*Quê hương là đêm trăng tỏ
Hoa cau rụng trắng ngoài thềm
Quê hương mỗi người chỉ một
Như là chỉ một mẹ thôi
Quê hương nếu ai không nhớ
Sẽ không lớn nổi thành người...*

Nước mắt Vân ứa ra. Mẹ Vân không còn nhưng cô còn quê hương. Cái làng trung du. Những lá cọ xanh mượt. Những cái giếng nước trong nhìn suốt đáy. Ở đó có cái nghĩa trang. Nghĩa trang trên một quả đồi. Đi từ xa đã nhìn thấy nó. Trắng xóa những hàng bia. Những ngôi mộ rải cát từng ô vuông nhỏ đều nhau trong những ô xi măng và những cây gai hoa đỏ nhỏ li ti. Mộ bố nằm bên cạnh mộ mẹ. Mưa nắng làm những ngôi mộ giống nhau. Nhưng thực ra nó hoàn toàn khác nhau. Nó khác nhau ở chỗ nào. Chỉ có Vân biết. Vân biết không phải vì hàng chữ ghi trên bia. Vẫn biết bằng cả sự thương xót của mình. Mẹ đã nuôi Vân và chờ bố suốt cả tuổi trẻ. Nuôi con và nuôi bố mẹ chồng. Rồi, đến cái ngày khủng khiếp. Giấy báo tử gửi về làng. Người ta đốt đuốc và mít tinh đưa bố lên nghĩa trang, ấy là đưa linh hồn bố thôi chứ bố nằm xuống tận đâu xa tít phía rừng Lào, ai mà đền được? Lại đang chiến tranh. Ấy thế mà cuối cùng mẹ đã đến. Mẹ

đi một mình. Mẹ đi bằng xe đạp. Nhưng chắc rằng chẳng thể đạp xe tất cả. Mẹ đi rất lâu. Vân ở nhà với dì Lua. Dì Lua bảo: Ông trăng tròn mẹ con sẽ về. Rồi dì lại bảo ông trăng liềm mẹ con sẽ về. Cuối cùng, mẹ về vào một đêm không có trăng. Mẹ về với một cái hộp giấy bọc trong ni lông để ở ngoài Ủy ban. Vân được chít một vòng khăn trắng và trong nhà nhiều người đến. Thắp hương và làm cỗ. Ngôi mộ của bố được đào lên và để một cái tiểu sành vào đó. Mẹ bỏ vào đó nhiều thứ lặt vặt: những tờ giấy vàng, cái kính và cái bút. Ai cũng bảo không nên nhưng mẹ bảo kệ tôi. Rồi mẹ bảo con lạy bố đi. Vân đã lạy bố, lạy mãi cho đến lúc dì Lua bảo thôi. Đêm ấy, mẹ kể chuyện cho mọi người nghe mẹ đã đi tìm bố và đưa bố về đây vất vả như thế nào. Vân ngồi trong lòng dì Lua nghe mẹ kể chuyện. Đến đoạn mẹ đèo bố sau xe đạp để qua cầu, đến giữa cầu thì máy bay đến ném bom, may mà không trúng cầu chứ không mẹ cũng không về thì Vân ngủ thiếp đi mất. Mẹ cháu khổ như thế, lớn lên, cháu phải đền đáp công ơn của mẹ. Dì nói và nhiều người khác đều nói như thế. Nhưng Vân lớn lên thì mẹ không còn nữa. Mẹ bị bệnh tim. Một cơn đau đột ngột vào một hôm trời trở gió, mẹ đi ngủ và không dậy nữa. Mộ mẹ đặt ở ngoài đồng. Ba năm sau, mộ mẹ chuyển lên ở cạnh mộ bố. Để tiện hương khói. Dì Lua bảo thế. Dì Lua còn bảo là có thể thôi, một

mảnh đất con, ở đâu cũng là đất mà cũng có người thắc mắc nhưng dì quen thuộc nhiều. Dì đấu tranh cho mẹ ở bên cạnh bố và dì còn đấu tranh cả việc Vân được đi học ở huyện rồi ở tỉnh và đi nước ngoài. Sẻnh cha còn chủ, sẻnh mẹ bú dì, người ta nói đúng. Mà làm sao dì lại không đi lấy chồng? Dì ở vậy vì ai? Một người xinh đẹp và khôn ngoan như dì, bao người ngấp nghé. Người gần, người xa...

— Sao Vân lại thức khuya thế, Vân? — Có tiếng hỏi, Vân giật mình, quay lại, thẳng thốt:

— An-tô-nốp! Sao anh lại đến đây? Vào giờ này?

— Tôi đến để gặp Vân. Để nói với Vân tôi đã được tự do.

— Tự do. Tự do! — Vân lăm bắm và mặt bỗng nhợt đi — Tự do để làm gì?

— Để tôi có thể đến Vân và Vân đến với tôi mà không có gì phải sợ. — An-tô-nốp lấp bắp nói — Nếu không có tự do thì tôi cảm thấy, lúc nào cũng cảm thấy như mình là người có tội, như mình là người giả dối. Ta ra ngoài, đi dạo một lúc đi Vân.

— Đi dạo vào lúc nửa đêm này? — Mắt Vân mở tròn.

— Đi đến sáng. — An-tô-nốp đáp một cách đắc thắng và chờ đợi.

— Anh về đi. Về đi! Tôi không thể đi đâu được! —

Vân nói và đẩy An-tô-nốp về phía cầu thang — Anh nên về đi. Anh về với những gì mà anh thích. Tự do của anh, những người thân của anh. Đừng hiểu lầm sự quý mến của tôi. Tôi quý mến anh cũng như quý mến bà An-na và anh Véc-gây, chị I-ri-na... và tất cả các bạn Nga tốt bụng...

— Thật thế ư? Thật thế ư? — Anh hỏi, mặt trắng nhợt.

— Vâng. Đó là sự thật. Anh về đi. — Vân nói và quay mặt, đi nhanh về phòng. Bàn tay giơ lên đóng cửa cũng là bàn tay gạt nước mắt.

— Chị Vân, sao chị làm như thế? — Hàng giờ tay ôm lấy lưng Vân. — Chị làm như thế để làm gì?

Vân không trả lời, lặng lẽ lại giường nằm và trùm chăn lên mặt.

Chương mười một

Anh đứng ở góc phố, chỗ đầu cầu, chờ.

Trời trở gió. Lạnh và lất phất giọt mưa. Anh kéo cao cổ áo và ngoái nhìn phía sau rồi lại nhìn tới trước. Lại nhìn ngang và nhìn dọc. Một cái xe. Người đi. Quen rồi lạ. Những cái dáng giống nhau đánh lừa anh. Những điều thuốc làm anh càng thêm bồn chồn, sốt ruột. Giống như là đói. Lại giống như say. Chẳng có gì để say. Còn đói thì cũng không đói. Khát còn có lý. Chờ đợi lâu, máu trong người như sôi lên. Tại sao lại có sự trề tràng đến như thế? Vì sao? Mình lại sắp đi. Bao nhiêu việc để bàn, bao nhiêu thứ phải chuẩn bị. Vậy mà cứ đứng chôn chân ở đây. Hay là về? Về rồi tìm Hậu ở đâu, hẹn vào lúc nào? Đâu phải dễ tìm, đâu phải dễ hẹn? Hay Hậu làm sao? Ốm chẳng hạn? Hay tai nạn? Hoàng thấy khát. Cái kim đồng hồ sao chạy chậm. Chạy chậm mà lại nhanh. Bỗng tiếng phanh kít. Một cái xe con sơn màu sữa lượn sát vỉa hè và đỗ lại chỗ anh đứng. Anh nhảy dựng lên, tránh.

— Đi như thế à? — Anh quát. Quát với cái ô tô thì nghĩa lý gì. Vả lại, nó cũng đâu đã đâm vào mình. Hoàng đứng lùi vào phía trong.

— Này anh bạn trẻ. — Có tiếng gọi. Và, kia, một người đàn ông bước xuống xe và đứng trước mặt anh. Ông ta! Anh nhận ra ngay ông ta — cái dáng bệ vệ và cái bụng vươn tới trước. Quả bí ngô đích thực! Bộ đồ tẩm thay bằng bộ comple màu sẫm, ca-vát đen. Sang trọng nhưng Hoàng vẫn nhận ra ngay ông ta. Sao lại có sự gặp gỡ ngẫu nhiên như thế này? Sao ông ta lại đến đây? Hay mình nhầm? Người ta có thể nhầm chứ? Nhầm rất nhiều. Những người đàn ông lớn tuổi thường giống nhau, Hoàng giương mắt lên, nhìn.

— Anh nên về đi. Tôi khuyên thật anh. Đừng chờ ở đây nữa. Cô ấy bảo tôi ra nói với anh thế.

— Cái gì? Ông nói gì? — Anh đi đến gần người đàn ông, giọng lạc đi, hỏi.

— Cô ấy nhờ tôi ra bảo anh về đi. Đừng gặp cô ấy nữa, vợ tôi ấy mà. Không ăn thua gì đâu. Cô ta chẳng yêu gì anh đâu! Còn tôi, thằng con trai đầu của tôi còn hơn tuổi anh kia! Tôi thương anh chứ không tôi chỉ cần bảo cần vụ của tôi tóm gáy anh, đưa anh ra tòa và vào tù vì tội quyến rũ vợ người khác. Tôi có đủ tang chứng và anh bị tù ít nhất 6 tháng, anh hiểu chưa? — Người đàn ông bình tĩnh

nói và nhìn Hoàng một cách ái ngại.

Hình như anh đã hiểu. Anh giương mắt lên nhìn người đàn ông, nghĩ ngợi hồi lâu rồi hỏi nhỏ:

— Vì sao ông biết tôi ở đây?

— Vợ tôi nói tất cả rồi. Nói chung, đồ trẻ con, tôi không chấp. — Một nụ cười mỉa mai nhếch trên đôi môi của ông ta — Anh có cần tiền không, tôi cho anh một ít.

— Ông đi đi! — Hoàng gào lên và ném nắm tiền (mà ông ta vừa giúi vào tay anh) vào cửa xe mà người đàn ông bước lên.

Cái xe vụt đi. Mưa nhòa mặt anh và mắt anh. Hai ngày sau, anh ra đi...

— Tại sao người ấy lại đối với anh như thế? — Ngân hỏi và ngơ ngác. Ngơ ngác như vừa đánh mất một cái gì.

— Anh không hiểu. Mà cũng không muốn hiểu.

— Em mà như anh em sẽ tìm hiểu cho ra nhẽ là tại sao.

— Bây giờ thì anh sẽ như thế nhưng ngày ấy anh không đủ sức... Hơn nữa, chẳng để làm gì, em ạ!

— Ông ta chắc là một cán bộ cao cấp.

— Hình như thế. — Hoàng đáp lơ mơ. — Thực ra ông ta có là vua hay thằng ăn mày nữa thì anh

cũng không quan tâm. Cái anh quan tâm lúc ấy là chuyện khác.

— Lại còn một chuyện gì nữa có thể cần quan tâm hơn thế?

— Món nợ.

— Ừ nhỉ, món nợ. — Ngân kêu lên và chạy lại ôm lấy mái đầu tóc đen của Hoàng áp vào ngực mình.

— Khổ thân anh quá ! Sao anh lại khổ thế?

*

* *

...Anh lại dò dẫm đến trước ngôi nhà đó — cái ngôi nhà nhiều tầng cũ kỹ và cầu thang máy hỏng — cái ngôi nhà mà mỗi lần nghĩ đến anh lại thấy nó vừa hừ vừa thực vừa lạ lùng vừa kỳ quặc với mùi men thơm lừng. Với những con người tốt đến thế và cũng kỳ quặc đến không hiểu nổi. Những con người lù lù quay cuồng trước mắt anh mà lại mặt mờ như không có thực. Anh đến đó như một sự thôi thúc không thể tránh khỏi của món nợ lương tâm, của món nợ đời, của tấm lòng ơn nghĩa bản khoăn, thắc thỏm, canh cánh.

Lần này, anh đến vào ban ngày, đến một mình và lòng dạn dĩ sau chuyến về thăm nhà, sau những ngày lang thang nhìn tận mắt tất cả, xem xét tất cả. Lần này anh là người mang nợ, anh mắc nợ

một người nhưng anh lại không chút run sợ hay ngần ngại như lần trước. Anh đến mới là lần thứ hai nhưng đã cảm thấy quen thuộc, bình thản và như đã hiểu những góc ngách và uẩn khúc, sẵn sàng đón chờ tất cả, đứng đưng với tất cả. Một chút rượu làm ấm bụng và vững tin, một liều thuốc lá thơm đốt cháy thời gian chờ đợi. Anh đứng bên cửa. Không vội vàng, không hấp tấp nôn nóng, không hỏi thăm, không rụt rè, sợ hãi. Như đã quen lại như còn lạ, anh nhìn người ra vào, nghe những câu chuyện họ nói với nhau và quan sát. Anh Cả đang bận. Họ nói và cười, nụ cười có vẻ bí hiểm, vẻ hài hước. Chắc hẳn cái việc bận ấy không phải là việc thường. Rồi lại thấy họ bàn nhau một cách vội vã đi tìm ai đó. Mình có nên gặp không và gặp có lợi không, lúc này. Mục đích của cuộc gặp gỡ, phải xác định cho rõ thì sẽ không băn khoăn ân hận nếu không đạt ý. Gặp cái xấu càng nhớ người tốt. Gặp kẻ phụ bạc càng thương người ân nghĩa. Người chưa quen biết đã tin, người chưa nhờ vả đã giúp đỡ, cứ mang nhau lúc gian khó, của một đồng, công một nén, giữa xã hội tiền bạc như thế này mà có tấm lòng trắc ẩn quý quá. Quý quá. Ngọn lửa ấm trong đêm lạnh. Chén cơm lúc đói lòng. Một người có thể đang tay cứu giúp người khác lúc hoạn nạn không một chút băn khoăn tính toán thì sao lại có thể từ chối một chút lòng thành để tỏ rõ sự biết

ơn? Anh mạnh dạn bước lên thang gác. Ý nghĩ trần trở từng bước và từng bước biến để làm bàn chân anh mạnh dạn hơn.

— Cộc cộc cộc. — Anh gõ vào cánh cửa.

— Vào đi! — Tiếng gằn mạnh.

Hoàng đẩy cánh cửa. Vẫn căn phòng hôm trước đông đúc, nhốn nháo người, chỗ ván bài đang đánh dở, chỗ là quần áo, chỗ đánh giày... Giờ, chỉ có hai người. Anh Cả và... Chị Cả, đúng không nhỉ? Anh bình tĩnh đến thế, lì đến thế mà cũng phải lúng túng trong một giây. Không biết cất lời chào thế nào cho đúng. Anh cúi đầu, hơi nghiêng người và đặt tay lên ngực. Kiểu chào quá cầu kỳ và quá cổ, nhưng không biết sao, tự dung, trong một phút lúng túng anh lại chào như thế.

— Cái gì đấy chú? — Anh Cả đang ngồi ngả người trên cái ghế tựa, hơi nhòm lên và người con gái đang ngồi bên cạnh anh ta trên ghế cũng đứng lên. Cái váy mỏng và ngắn để lộ cặp chân thon, đi tất màu trắng viền ren. Hàng mi cong vút, xanh biếc, cô gái thật đẹp và trẻ, chỉ hai mươi là cùng, còn anh Cả, ít nhất là ba năm. Trai ba mươi tuổi đang xoan. Đầu óc Hoàng dạt trôi như cụm bèo trong một phút.

— Dạ thưa anh, em vừa ở Hà Nội sang đến thăm anh. — Hoàng đáp và nhìn chằm chằm vào mặt

Anh Cả. Đôi mắt Anh Cả thoáng chút vui và khuôn mặt hơi nhếch lên, không biểu lộ gì rõ rệt.

— Có gì mới không? — Anh Cả hỏi và lại ngả người trên ghế. Người con gái đem tới cốc cà phê. Anh Cả đưa mắt nhìn Hoàng. Cô ta bưng tới Hoàng. Hoàng bưng đưa lại anh Cả. Cô gái đem tới một cốc khác.

— Cà phê Brazil đấy. — Anh Cả nói và đưa bao Dunhill — Hút tạm.

— Em có chút quà biếu anh. — Hoàng nói, nhấp ngụm cà phê và bật lửa châm thuốc. Anh không dám đưa bao thuốc ba số anh đã chuẩn bị đem đến đấy.

— Gì thế? — Đôi mắt Anh Cả nhấp nháy.

— Ít mực khô để anh nhắm rượu.

— Được lắm. Chú mày khá. Anh đang nghĩ đến mực nướng. Chà! — Miệng Anh Cả chíp chíp. Rồi quay sang cô gái — Em nướng cho anh hai con và mở chai Na-pô-lê-ông ra. Chú về nhà có vui không? Có đạt mục đích không?

— Về một phương diện nào đó thì cũng đạt anh ạ! — Hoàng đáp và mỉm cười — Nhiều khi em nghĩ mọi thứ cứ phải dồn vào chân tường mới thấy hết được thực chất, anh ạ!

— Đúng. — Anh Cả nói và vươn người lên, mắt lim dim, nhìn cái gì đó ở phía sau lưng — Thế chú

đã dồn cái gì vào chân tường đấy? Chuyện làm ăn hay chuyện tình tang?

— Em chưa biết làm ăn, thú thật với anh, em về nhà vì một việc riêng.

— Yêu đương chứ gì? Sao rồi?

— Xong rồi. — Hoàng đáp.

— Tốt. Người ở đâu tình yêu đấy! Xa mặt, cách lòng. Ở đây, thiếu gì, nếu chú cần anh sẽ giới thiệu cho vài em mà chọn.

— Bây giờ, em chưa nghĩ tới chuyện yêu đương, lo học, lo làm ăn đã, anh ạ! — Hoàng đáp.

— Chú đừng có tách vấn đề riêng ra như thế. Học, làm, yêu đương là những thứ liên nhau chứ không phải là cái nọ xong mới làm cái kia. Cũng như anh đây, những lúc anh căng thẳng nhất là lúc anh cần yêu nhất. Tình yêu giúp cho anh đỡ mệt mỏi, làm cho anh quên, làm cho anh thêm quyết tâm, hăm hở.

Mùi mực nướng thơm lừng. Cô gái quả là người sành việc bếp núc. Con mực được nướng vừa chín tới và giòn mềm. Tương ớt chấm có rắc tiêu cay thơm lịm người.

Cô gái cười rúc rích khi Anh Cả quét tương ớt vào miếng mực rồi để vào miệng cô ta. Họ quàng vai nhau ăn và uống chung từng ngụm rượu nhỏ

trong cốc. Từng mảnh mực nhỏ trong tay. Anh — Em — Chú mày...

— Món tiền anh cho em vay hôm trước, đến nay em vẫn chưa có trả được, mong anh thông cảm cho em lo dần. — Hoàng nói và ngược nhìn Anh Cả.

— Bỏ chuyện ấy đi. Bây giờ anh có điều kiện giúp chú, khi khác chú lại giúp anh. Cũng có thể chú giúp anh một việc gì đó chứ không phải giống như việc anh giúp chú. Chú có giúp anh không, giả dụ như anh có việc cần đến sự giúp đỡ của chú chẳng hạn? — Anh Cả nói và ngồi thẳng lên, nhìn vào giữa mắt Hoàng.

— Em xin sẵn sàng ạ! — Hoàng đáp và tiếp tục uống rượu.

— Sẵn sàng nhé! — Anh Cả đáp lại, giọng gần xuống giống như một lời cam kết.

— Sẵn sàng! — Hoàng đáp lại, người trôi đi trong một cảm giác lạ và bồn khoăn. Sẵn sàng cái gì chính anh cũng không hiểu. Chỉ biết rằng giờ đây anh sẽ làm và cố làm bất cứ việc gì mà Anh Cả cần, Anh Cả muốn.

— Việc gì thế anh? — Hoàng hỏi sau một lúc đắn đo.

— Cứ uống đi đã. Đợi chúng nó về.

Chúng nó là ai, Hoàng cũng không biết và càng

không biết đó là việc gì. Nhưng đã bảo uống thì cứ uống và mực nướng sao mà được rượu? Cô gái xinh đẹp tuy cặp kè bên cạnh Anh Cả nhưng đôi mắt xanh sáng ngời thỉnh thoảng vẫn cứ liếc chéo sang Hoàng với nụ cười mòng ướn.

Uống và uống. Khi đầu Anh Cả ngoẹo vào vai cô gái, mắt nhắm lại trong giấc ngủ lim dim và Hoàng lại ở giường ngồi thì nghe tiếng nhiều bước chân đi mạnh. Rồi, tiếng gõ cửa.

— Cứ vào! — Anh Cả bỗng quát lên. Giọng tỉnh khô. Cô gái đứng dậy đi ra cửa.

Hai người thanh niên bước vào. Trông quen quen. Hình như lần trước Hoàng đã gặp họ ở đây. Hai người ngồi xuống ghế, rót rượu uống và nhấm nháp mấy miếng mực còn sót lại trên đĩa. Rồi nhìn Hoàng và hỏi:

— Ai đấy ạ?

— Người anh em. Có chuyện gì cứ nói. — Anh Cả trả lời.

— Tin chính thức rồi. Người của ta bị rồi!

— Sao bị? — Anh Cả ngồi bật dậy rồi đứng lên đi đi lại lại trong nhà.

— Người của mình ra chậm. Hàng về không kịp đón, thế là lộ, bị giữ lại.

— Bọn *hải* đâu không giúp? — Mắt Anh Cả vằn lên, dữ dội.

— Không có người nhận, giúp sao được ạ? — Người mới đến nói.

— Con Yến láo thật! Tại sao lại ra muộn? Tại sao? — Giọng Anh Cả rít lên giận dữ — Bây giờ làm thế nào?

Mấy người nhìn nhau, cúi đầu, lặng im.

— Thế nào? Đồ ăn hại, không nghĩ ra cách gì sao?

— Dạ, khó quá, vụ này lộ quá. — Một trong hai cậu mới đến nói.

— Đường dây đại sứ quán thế nào?

— Chạy tốt ạ!

— Họ bảo sao?

— Họ né né, sợ liên quan...

Anh Cả đứng dậy, châm thuốc hút thùn thụt, rồi lại đi đi lại lại, khói thuốc tung từng cụm xanh đặc trong phòng.

— Thế nào, nghệ sĩ rờm, có sáng tác ra cách gì không? — Bỗng đôi mắt hơi lồi của Anh Cả lia tới Hoàng, dữ dần hỏi.

— Phải giải tỏa! — Hoàng bỗng bật nói sau những phút căng thẳng nhất.

— Cụ thể là thế nào? — Đôi mắt Anh Cả vểnh lên, nghe ngóng.

— Tức là phải có một số người nhận, như bọn em chẳng hạn, bọn em nhận là gửi anh số hàng đó và anh chuyển về cho người ta.

— Thôi đi, ai tin? — Anh Cả lo lắng.

— Không tin cũng không được. Cái chính là cái lý, một mặt ta chạy thêm bọn *hải*.

Anh Cả nhìn Hoàng chăm chú.

— Phải bao nhiêu đứa nhận?

— Chừng mười lăm, hai mươi...

— Mười lăm đứa. Cũng có lý, để xem... — Anh Cả vẫn tiếp tục đi lại trong phòng. Chợt dừng lại, trước Hoàng. — Chú giúp anh việc này nhé! Được chứ?

— Vâng.

— Việc cũng không khó lắm nhưng khá rắc rối đòi hỏi sự thông minh và óc tổ chức. Chú thừa sức làm, nếu chú muốn, anh nghĩ thế. — Anh Cả nói rồi quay sang hai cậu vừa mới tới — Hai đứa dẫn chú này sang phòng bên kia bàn cụ thể rồi tiến hành. Anh cần nghỉ một chút. Mệt quá!

Việc Anh Cả giao cho Hoàng làm là giải tỏa một vụ chuyển hàng trái phép qua biên giới do đường dây bị lộ, hàng đã bị tịch thu. Hoàng đã giải tỏa

hàng bằng cách tổ chức cả một màn lưới người nhận với những giấy tờ hợp lý. Số hàng đó được trả lại và tất nhiên có hao hụt, tổn kém chút ít nhưng bảo toàn được danh dự và tiền của cho Anh Cả. Sau trận ấy, Anh Cả không những xóa nợ cho Hoàng mà còn tin dùng Hoàng hơn cả những người mà anh ta đang tin cậy nhất.

— Mà là một thằng có học nên làm việc được lắm. Tao cũng làm việc với nhiều thằng có học khác nhưng không được bằng mày vì mày làm với tất cả tâm hồn nên mày vượt lên trên những đứa khác. Mày còn có thể đi xa. — Anh Cả nhận xét và vỗ vai Hoàng — Cố lên, em ạ!

Hoàng cúi đầu lặng thinh, hai tai nóng lên.

— Anh nói thật, nếu mày muốn làm được việc phải dứt bỏ hẳn cái chất nghệ trong người. Phải có đầu óc lạnh. Phải cương quyết, tỉnh táo. Sao, thế nào em đã quyết định chưa hay còn có gì phải suy nghĩ? — Anh Cả nhìn xoáy vào Hoàng.

— Vâng. Em cũng cần suy nghĩ thêm một chút.

Hoàng đáp và đứng lên cáo từ, ra về. Dù sao anh cũng còn yêu mến và muốn thành đạt trong việc học hành mà anh đã miệt mài theo đuổi bao năm nay, giờ chỉ còn ít thời gian nữa, có thể nói là anh đã đến đích. Hơn nữa, giảng đường và những bài học vẫn còn hấp dẫn anh. Tuy ơn huệ ràng buộc

nhưng anh vẫn nhận biết những khuôn mặt kia tối tăm, cách sống và việc làm của họ anh không thích. Nghĩa là trong ý thức sâu thẳm của con người, anh vẫn nhận thức được đúng sai, tốt xấu, và hướng thiện. Nếu như ở chỗ Anh Cả về, anh gặp bè bạn và những người tốt nâng đỡ, chắc anh sẽ thành người khác. Nhưng hôm ấy anh đã gặp những gì? Một cơn mưa thủy tinh dữ dội bao trùm lên anh, biến đổi đời anh.

Đó là một ổ nhỏ của thợ sơn sửa ô tô, có cả lái xe các loại. Anh đến đó để đưa hộ mấy lá thư tay anh mang từ Hà Nội sang. Vì họ nhiệt tình giữ anh ở lại chơi và ăn cơm — một việc bình thường, anh có ngờ đâu tai họa đang nấp rình bên cạnh.

Chưa ăn xong bát cơm anh chợt nghe tiếng chân chạy thình thịch vội vã và tiếng đóng cửa rầm rầm.

— Có chuyện gì thế?

— Chúng nó vây ráp.

— Ai?

— Bọn pô-lít...

Hoàng vội đứng lên tìm cách chuồn nhưng cửa ổ đã đóng. Từ sau một cửa sổ hé mở trên cao, anh nhìn thấy dưới đường lối nhố nhăng xe, những người mang vũ khí đang vây kín khu nhà.

— Các ông mắc tội gì mà để bị bao vây như thế

này? — Anh hỏi. Không ai trả lời ngoài những ánh mắt nãy lửa nhìn anh.

— Ông đừng có động vào họ! Họ buôn hàng cấm bị lộ, họ chống đối lại! Ông chỉ là người qua đường việc gì mà sợ! — Người nhận thư Hoàng cầm hộ nói vậy và Hoàng thấy yên tâm hơn. Nhưng kìa, tiếng đập cửa mỗi lúc một lớn hơn. Có những người trèo lên sân thượng, chạy chuyển trên đó. Một số người khác túm tụm nhau bàn cách đối phó khi một vòi nước lớn từ dưới phun lên cửa sổ.

— Bọn họ khủng bố anh em rồi! — Tiếng kêu lên phần no.

— Phải cảnh cáo lại! — Một tiếng nói.

— Bằng cách nào? Cũng đổ nước xuống à?

Nước từ trên cao tung tóe bay. Những giọt nhỏ bé chẳng thấm tháp gì so với những dòng nước lớn xối xả từ vòi phun quét lên.

— Thằng Thái đâu, mở kho chai ra! — Có tiếng hét lên.

— Bao nhiêu tiền, của tao, ai trả?

— Tính sau!

Người ta mở khóa một căn phòng. Loáng trước mắt Hoàng một đồng vỏ chai các loại.

— Chai để làm gì mà nhiều thế? — Hoàng ngờ

ngác.

— Nó mua vỏ chai của anh em giá 5 xu, tích lại bán cho cửa hàng giá 10 xu.

Bỗng một cái gì đó ném vào cửa kính, vỡ tan. Những mảnh thủy tinh rào rào rơi xuống. Một cái chai! Rồi hai cái chai. Chai xanh, chai trắng... Những mảnh thủy tinh từ trên cao bay xuống rào rào như mưa — một cơn mưa thủy tinh. Những giọt mưa sắc nhọn rơi mau.

— Không nên phản kháng cái lỗi ấy, các ông ơi!
— Hoàng kêu lên.

— Câm đi! Đó không phải là việc của mày! — Một tiếng quát lên — Cút!

— Mở cửa cho tôi ra! — Hoàng gào lên — Tôi không muốn liên quan đến các người!

— Bước lên xác chúng tao mà đi! — Tiếng quát lại dữ dội từ phía trong.

Hoàng bất lực, ngồi thụp xuống, mắt nhắm nghiền, hai tay bịt chặt lấy tai. Anh không muốn nghe, không muốn nhìn, không muốn liên quan. Ấy thế mà anh lại là người đầu tiên bị bắt khi công an phá được cửa vào nhà. Anh bị giam giữ một thời gian trong khi vụ án tiến hành. Người ta gửi giấy về trường của anh như anh liên quan đến vụ buôn lậu ấy, mặc dù anh chẳng hay biết một tí gì.

Buồn bực, chán chường, Hoàng tìm niềm an ủi ở nơi Anh Cả.

— Em chán lắm rồi, em muốn sống lương thiện mà họ không tin!

— Ôi chao! Bây giờ mà chú còn nói về lòng tin à? Làm gì có lòng tin? Làm gì có! Đây này, chỉ nên tin vào cái này này! — Anh Cả nói và chìa bàn tay múp míp trắng như tay đàn bà nắm tay Hoàng — Chỉ nên tin vào mình thôi, cứ đi với anh, em sẽ hiểu rõ. Nào đâu, đem rượu ra đây uống mừng chú Hoàng.

— Em có gì vui để anh mừng?

— Thức tỉnh, đó là điều đáng mừng lắm chú!

Tuy còn nhiều do dự và ngờ vực nhưng Hoàng đã ngã về phía Anh Cả. Dấu hiệu đầu tiên của sự chinh phục đó là Hoàng cảm thấy Anh Cả sống có lý.

Đó là một bước ngoặt lớn, một cuộc sống khác thường, khác hẳn cuộc sống phẳng lặng mà anh vẫn sống. Đó là một cuộc sống đỏ đen luôn thăng trầm với những việc làm ngoắt ngoéo và những tính toán cơ mưu, có lúc ly kỳ. Anh từ một thằng em, một chú em mới bỡ ngỡ bước vào nghề — gọi là làm ăn với món nợ chưa trả được, với tấm lòng buồn bã của một người bị lừa gạt, thất tình đã nhanh chóng trở thành một cánh tay đắc lực của

Anh Cả với những việc làm phiêu lưu mạo hiểm. Những vụ buôn lớn, vượt ra ngoài những khuôn khổ bình thường có tầm cỡ quốc tế. Đến nỗi vai trò của Anh Cả trở nên lu mờ vì những vụ buôn bán nhỏ bé không thích hợp với thời đại. Rồi Anh Cả bị công an Nga bắt và trục xuất về nước. Hoàng thay thế. Người ta không gọi anh bằng tên, không bằng biệt hiệu Anh Cả mà gọi là Vua. Vua. Vua, ở một phía nào đó còn có nghĩa tên anh là Hoàng.

Chương mười hai

[..... Thiếu một đoạn .....]

— Anh cảm thấy luôn luôn có cái gì đó đe dọa nấp rình đằng sau chúng ta. Nếu chẳng may anh làm sao, em sống thế nào?

— Em cũng cảm thấy như vậy. Tại sao thế, anh? Tại sao anh có vẻ bí mật thế nào đó chứ không giống những người khác, là sao? — Ngân hỏi và đi đến gần Hoàng.

Anh giơ tay kéo cô lại gần và ôm chặt cô vào lòng. Đó là những phút gần gũi đầu tiên của hai người. Ngân run lên và nép vào anh. Cô giơ tay ôm chặt người anh như sợ anh sắp chạy đi đâu mất. Cô cảm thấy hôm nay Hoàng thật đáng yêu và đáng thương quá. Có cái gì đó anh muốn nói mà không thể nói ra. Cái vẻ rần rần càng lúc càng khiêu khích và thách đố, bất cần bỏ đi đâu không thấy. Chỉ còn lại đây một con người đang cô đơn, buồn phiền và yếu

đuổi cần ở cô sự nâng đỡ, sự an ủi, sự yêu thương triu mến. Khuôn mặt Hoàng cúi xuống ghé sát vào Ngân. Cô run lên khi một đôi môi ấm siết mạnh trên môi cô bỏng rát. Cô thấy như biến mất trong tay Hoàng ôm siết dần dần.

— Bỏ em ra đi anh! Em chết ngạt mất! — Ngân rên rỉ. Hoàng không bỏ tay mà ngược lại, anh ôm cô chặt hơn. Rồi, anh bế cô lên. Cô cảm thấy như thế. Người cô như bay bổng.

— Đừng làm thế. Em van anh.

— Anh yêu em. Anh muốn em là vợ của anh. — Hoàng nói như trong cơn mê — Anh van em, anh xin em đừng từ chối anh. Anh buồn lắm, anh khổ lắm.

— Nhưng chúng ta chưa cưới nhau. — Ngân thảng thốt — Chúng ta phải đi đăng ký. Phải tổ chức một đám cưới. — Ngân lẩm bẩm nhưng bàn tay cô vẫn không rời Hoàng.

— Anh sẽ tổ chức một đám cưới thật lớn và làm tất cả những gì mà em muốn nhưng không phải là bây giờ. Em hiểu cho anh. Hôm nay là ngày anh ra đời, hôm nay là ngày anh buồn. Anh muốn có em.

— Nhưng mà... — Một dòng nước mắt chảy dài trên má Ngân. Hoàng thấy mặt trên môi. Anh bật dậy, cuống quýt:

— Anh xin lỗi em. Anh đã làm em buồn. Thôi, thế thì em ở đây với anh, làm cơm ăn, rồi anh đưa em về. Hoặc giả, như thế này nhé. Đêm nay em cứ ngủ lại đây. Em nằm trên giường còn anh nằm dưới đất. Như thế này! — Hoàng nói và nằm dài xuống dưới chân Ngân, trên tấm thảm, bàn tay anh giơ lên nắm tay Ngân — Miễn sao, khi tỉnh dậy anh cảm thấy có em bên cạnh anh. Có bàn tay em trong tay anh như thế này là đủ.

Đã có ai chân thành tha thiết yêu cô như thế này chưa? Chân thành và tha thiết. Ngày mai, anh ấy lại đi xa. Trước mỗi chuyến đi có cái gì thắc thỏm, lo âu. Một đám cưới lớn là như thế nào nhỉ? Và cần cái gì nhỉ cho một tình yêu? Ngân lẫn người một cái và cô cũng ngã xuống đất. Họ nằm bên cạnh nhau, trên đất. Từ dưới thấp, bầu trời ngoài cửa sổ mở ra trước mắt họ thăm thẳm và mênh mông.

Ngân nâng đầu Hoàng trên hai tay, nhìn sâu vào mắt anh và ghé sát môi anh. Một ý định lạ lùng, điên dại chợt bùng lên.

— Anh ơi! — Cô gọi.

Hoàng như đang đuổi theo một ý định khác, anh đưa mắt nhìn Ngân ra hiệu là anh đang nghe.

— Hay là ta tổ chức cưới ngay tối nay! — Ngân nói, mắt sáng rực lên trong một ý tưởng chân thành.

— Hở? Em nói cái gì, anh không hiểu. — Hoàng ngơ ngác nhìn Ngân.

— Em muốn nói rằng, hay là ta tổ chức cưới ngay tối nay. — Ngân nói và cô cảm thấy lòng bùng lên những cảm giác lạ lùng, giống trước cuộc phiêu lưu của tuổi thơ.

— Thế ư? Em mà cũng có thể nghĩ được một chuyện vui như thế ư? — Hoàng giơ tay kéo Ngân nằm xuống cạnh mình — Em thật là một người kỳ lạ! — Hoàng kêu lên — Nhưng, một đám cưới cần bao nhiêu thủ tục làm sao có thể tổ chức ngay đêm nay?

— Ta sẽ chuẩn bị thật nhanh, anh nhé! — Đôi mắt Ngân trong veo nhìn Hoàng — Cần gì đâu anh. Cốt rằng chúng ta trước khi đến với nhau phải có một cái gì, phải nghĩ đến một cái gì, phải tôn trọng một cái gì chứ không phải chúng ta nhắm mắt bước qua tất cả. Đúng không nào? — Ngân nói và hôn vào mắt Hoàng.

— Nhưng cụ thể, theo em, ta phải làm những gì? — Hoàng chăm chú nhìn Ngân, lạ lùng, bối ngỡ. Đùa hay thật?

— Anh đã dự đám cưới ai chưa?

— Có một vài lần nhưng anh không chú ý lắm. Hình như đầu tiên phải đăng ký kết hôn. Sau đó

là ăn hỏi rồi tổ chức đón dâu, xin dâu thế nào đó. Pháo đốt, phù dâu, phù rể. Ta làm sao được tất cả các thủ tục đó trong một buổi chiều nay, hả em?

— Những gì thiếu ta ghi nhận lại, làm sau, còn những gì có thể được ta cố gắng khẩn trương lo. Ví dụ như đăng ký, thôi để sau. Nhưng phải viết một đơn xin đăng ký và chúng ta ký vào. Sau đó cần có phù dâu, phù rể. Anh có người bạn thật thân đến dự không?

Hoàng từ từ lắc đầu:

— Còn em? Em có muốn có phù dâu không?

— Có. Nhưng em sợ chúng nó không bằng lòng ta cưới nhau như thế này và phải giải thích cho chúng hiểu cũng mệt. Nó đâu hiểu hoàn cảnh chúng mình, rồi nói linh tinh, rách việc. Có lẽ cũng thôi vậy, anh ạ.

— Vậy tức là ta bỏ phù dâu, phù rể?

— Ừ, để sau. Nhưng ta phải ghi vào trong đăng ký kết hôn. Anh định ai phù rể?

— Mạnh, hoặc Hải cũng được. Đó là hai người thân với anh. Còn em? Em muốn ai phù dâu cho em?

— Chị Vân hoặc là Hằng. Hằng thì vui hơn nhưng chắc chắn thì phải là chị Vân. Chị Vân tốt lắm, anh ạ.

— Thôi được rồi. Chị Vân phù dâu. Xong. Còn các thứ khác như quần áo cưới chẳng hạn, mua ở đâu?

— Cửa hàng đồ cưới, em biết chỗ. Giờ này chắc còn mở cửa. Còn anh, anh không thể đi đón dâu bằng những quần áo như thế này.

— Đúng. Và một bộ comple cũng không phải khó mua. Em thích màu gì? Hoa cưới và...

— Và gì? — Ngân chồm dậy và kéo Hoàng ngồi lên theo. Họ lại bàn và lấy giấy ra hí hí viết. "Đơn xin đăng ký kết hôn..." Khuôn mặt Hoàng nghiêm trang. Còn Ngân thì nhí nhảnh ríu rít. Cô xếp dọn các thứ trong phòng và nhìn Hoàng. — Anh có tiền không? Em sợ tốn nhiều tiền đấy.

— Việc ấy thì em không phải lo. — Hoàng đáp và mở túi áo đưa cho Ngân một cái ví to phồng — Của em.

Ngân mở ví. Những ngăn đầy ắp tiền. Toàn tiền lớn. Ngân đẩy ví lại, đưa trả cho Hoàng:

— Anh cầm lấy ví, mua gì thì đưa ra. Em không quen tiêu tiền, sợ nhầm.

Đó là ý tứ của Ngân, Hoàng hiểu, anh cầm ví bỏ vào túi. Họ ký dưới đơn xin đăng ký kết hôn rồi đi ra đường. Trời chiều màu vàng nhạt. Mặt trời bây giờ là chút ánh sáng màu hồng sau những mái nhà cao hất lên những đường chân mây.

Họ đi đến cửa hàng bán quần áo cô dâu. Ngân say mê thử những kiểu váy kiểu áo đẹp nhất. Trong gương cô xinh đẹp cực kỳ. Nhưng rồi, cô lại để đó không mua.

— Sao em?

— Những thứ đó đắt lắm. Chả lẽ chỉ mặc một lúc rồi để đó, nhất là lại mặc một mình? Ta mua một cái áo sơ mi đẹp, quần và áo choàng tốt như thế sử dụng được lâu. Anh nhỉ?

— Mua cả hai loại. — Hoàng đáp — Cái để mặc thường, cái để mặc một lần, hôm nay.

— Chao ôi, như thế thì tốn tiền quá! Tốn tiền quá! — Ngân kêu lên.

— Tốn bao nhiêu cũng được! — Hoàng đáp. Ngân chọn một bộ áo cưới bằng voan trắng mỏng, mũ ren và đôi giày nhọn cùng những bông hoa cài ngực. Hoàng mua một bộ comple màu sẫm. Sơ mi và cả giày. Hoàng còn chọn mua cho Ngân một bộ đồ thường mặc. Cuối cùng, sau khi đi mãi đến gần ga họ mới mua được một bó hoa và những cây nến, một hộp bánh lớn.

— Em xem các thứ đủ chưa? — Hoàng hỏi.

Khuôn mặt Ngân lừ đừ. Như say. Cô đang say. Ngây ngất trước thứ hạnh phúc bất ngờ, tưởng như đùa lại hóa thật, đơn giản mà lạ lùng. Vội vã

mà đầy đủ. Sơ sài giản dị mà trang nghiêm, trân trọng. Sự bí mật đặc biệt hóa thiêng liêng, kỳ lạ.

— Anh ơi, còn thiếu... — Ngân ngập ngừng, cô muốn nói đến cái nhẫn, ôi cái nhẫn thiêng liêng mà mỗi cô dâu đều có, thường cái nhẫn đó người mẹ trao cho con gái mình trước lúc về nhà chồng. Rồi cái nhẫn người chồng đeo cho vợ trước lúc hợp cẩn. Chẳng lẽ lại nói đến cái đó? Trong đêm này mua ở đâu? So với số tiền Hoàng có trong túi thì những thứ đã mua chẳng đáng là bao.

— Thiếu gì, hả em? Nói đi, để anh kiểm. — Hoàng năn nỉ và ghé gần Ngân — Nhanh lên không muộn mất rồi, các cửa hàng đóng cửa thì mua làm sao?

— Thức ăn và chai rượu. — Ngân nói lảng đi.

— Thế thì không lo, trong phòng đã có đủ. — Hoàng giơ tay choàng qua vai Ngân — Về đi em!

Họ trở về nhà rất nhanh mặc dù mang vác khá công kênh. Và cũng rất nhanh, hoa cắm vào lọ, những ngọn nến để lên bàn cạnh cái bánh và chai rượu. Khăn bàn trắng làm tất cả trở nên sang trọng và thiêng liêng. Ngân lấy con gà trong tủ lạnh bỏ vào lò quay. Hoàng mở nhạc. Bàn son-nát êm đềm.

Khi mâm tiệc đã bày lên trong ánh nến lung linh, Hoàng và Ngân ngồi đối diện trong bộ quần áo mới đặc biệt vừa mua về. Họ trở nên trang trọng

khác thường.

— Em. Ta bắt đầu nhé. — Hoàng nói và nhìn Ngân.

— Vâng, bắt đầu đi. — Ngân đáp và cúi đầu xuống. Một nỗi ngượng ngùng kỳ lạ dâng lên trong lòng cô. Trời ơi, như thế này là thế nào? Thật hay là đùa đây? Cô ngước lên nhìn Hoàng với nỗi e lệ vô cùng. Trong ánh nến khuôn mặt Hoàng đẹp và nghiêm trang chứng tỏ tất cả những điều anh đang làm là những gì thiêng liêng thật sự.

— Hòn nay là ngày... Chúng tôi tên là... Chúng tôi đã yêu nhau chân thành, tự nguyện. Và hôm nay là ngày chúng tôi làm lễ thành hôn. Vì hoàn cảnh xa tổ quốc và xa gia đình chúng tôi không thể tổ chức lễ thành hôn theo đúng nghi thức thông thường. Gọi là có chút lòng chân thành, mong trời đất, với tất cả sự linh thiêng huyền diệu và linh hồn của những người thân đã qua đời hãy chứng giám cho tình cảm chân thành của chúng tôi. Chúng tôi xin hứa với tất cả những ai nhẽ ra có mặt hôm nay mà phải vắng mặt, chúng tôi sẽ yêu thương nhau, vì nhau đến hơi thở cuối cùng. Không bao giờ lừa dối phụ bạc nhau. — Hoàng lẩm bẩm nói và cầm tay Ngân đặt vào tay mình.

— Em có thể như anh đã thế không?

— Xin thế.

Bàn tay Hoàng nắm chặt tay Ngân. Rồi như chợt nhớ ra điều gì anh kêu lên và chạy lại cái áo anh vẫn mặc hàng ngày, rút ví lấy ra một cái hộp nhỏ. Anh mở hộp và cầm tay Ngân lên, nhẹ nhàng lồng vào ngón tay cô một cái nhẫn vàng.

— Mong em nhận cho vật này. Giá trị của nó đối với anh không phải vì nó là vàng. Nó là cái nhẫn cưới của mẹ và bố. Mẹ vẫn đeo cho đến ngày anh về phép. Trước khi anh trở lại đây, mẹ đã đưa cho anh. Không hiểu sao, mẹ lại trao nhẫn cho anh và khóc. Linh tính gì đó làm cho bà cảm thấy anh sẽ đi rất lâu chẳng biết đến bao giờ về. Anh nghĩ, anh có thể mua cho em một cái nhẫn khác, nhưng có lẽ em đeo cái này đúng hơn.

Nước mắt chảy trên gò má Ngân. Bàn tay Hoàng cầm cốc rượu đặt vào môi Ngân.

— Đừng bao giờ bỏ em, anh nhé! — Ngân kêu lên, thảng thốt trong hạnh phúc, cô vùng chạy tới Hoàng.

— Không bao giờ! — Hoàng đáp. Cả hai lặng đi trong một niềm xúc động mãnh liệt. Họ ôm chặt lấy nhau và cùng tin rằng dù trái đất này có vỡ tan ra thì họ cũng chẳng rời nhau, họ cũng chẳng xa nhau.

Chương mười ba

Vân đi đi lại lại dọc hành lang vắng gắt. Những cửa phòng vẫn đóng im ỉm. Trên lối đi, cạnh lò sưởi giấy kẹo, tàn thuốc lá, vỏ trái cây vương đầy, dấu vết của những cuộc gặp gỡ, vui chơi ngày chủ nhật còn lại chưa dọn dẹp. Đâu đây như còn vang vọng lại tiếng nhạc nhảy, những bước chân dìu dặt hay cuồng điên dậm tướng nhu võ sàn gỗ. Bụi từ những đế giày để lại và vỏ hạt hướng dương làm thành những đám rác màu đen. Ngân đi đâu? Mảnh giấy nguệch ngoạc mấy chữ chẳng nói lên điều gì. Ngân đi đâu? Ngân đi với ai? Những gì đã xảy ra trong hai đêm qua? Trời ơi, hai đêm chứ có phải ít đâu. Những gì đã xảy ra? Thời gian vừa qua, chị đã tìm mọi cách để gần Ngân, để cái tâm hồn đóng kín ấy cởi mở sau những câu chuyện vui vẻ và lang bang đủ thứ. Nhưng nó cứ như cái hũ chìm sâu dưới đáy vực, chẳng lộ ra chút làn hơi nào. Bình thường, Ngân có phải là người kín đáo lắm đâu. Những ngày mới sang sao nó cởi mở thân thiết đến

thế. Chuyện gì cũng chị Vân ơi, em bảo. Một cái thư từ trong nước gửi sang cũng chị Vân ơi, xem này. Những đêm thức đến sáng. Đến sáng vẫn chưa hết chuyện. Vậy mà bây giờ hỏi gì cũng chỉ gật hoặc lắc. Vâng hoặc không biết. Tại sao? Tại sao? Biết bao nhiêu câu hỏi chồng chất. Biết bao nhiêu lo âu. Những cô gái khác cũng yêu đương hẹn hò và có cô còn đưa trai vào ngủ cùng giường, hoặc ăn chung, tối đến ngồi trùm chung chăn xem vô tuyến và có đứa còn đưa nhau vào buồng tắm tắm chung. Tất cả những chuyện đó, dù biết nhưng Vân cũng không thấy có gì phải lo lắng nghĩ ngợi sâu xa như đối với Ngân. Phải, chúng nó yêu nhau, chúng nó nhắng nhít một chút, quá đáng một chút nhưng tất cả những cái quá đáng ấy đều phơi trần, đều lộ rõ. Còn những gì ẩn náu trong tâm tư và những gì âm thầm bí mật trong những giờ Ngân đi biệt biệt ai biết? Người lâu nay cuốn Ngân đi vào cơn lốc ấy là ai, ở đâu? Như có những hiểm họa nấp rình đâu trong khoảng tối biệt vắng của Ngân, như trong những phút im lặng nín thính của Ngân. Làm sao cho Ngân có thể hé răng một điều gì, tâm sự một điều gì.

Hai lá thư của Ngân, vút lăn lóc dưới quây báo phòng thường trực từ hôm qua Vân cầm lên đây. Một lá thư của em Ngân và một lá thư của Bằng. Hai lá thư dày cộm. Vân cầm nó trong tay, bao lần định

bóc ra rồi lại để nguyên trong ngăn kéo bàn. Ngày xưa, có bao giờ thư đến mà Ngân không đón nhận ngay từ giờ phút đầu tiên. Vậy mà bây giờ nó nằm lẩn lóc đó hàng hai ngày trời. Nó lẩn lóc đó như vô thừa nhận. Ngân đi đâu? Niềm vui nào, niềm say mê nào đã cuốn cô đi và cô có thể quên tất cả bè bạn, tình yêu? Ôi, phải chi, Ngân cứ đưa ra một thằng con trai đến đây, hàng ngày luẩn quẩn bên cạnh nhau, ăn chung và tối đến lén lút căng ri-đô và đợi khuya mọi người ngủ cả đưa nhau vào thì thâm rúc rích trong đó như một vài cô gái khác thì cũng dễ hiểu, cũng là chuyện bình thường. Có lần, Vân cũng xa xôi khéo léo gợi ý Ngân rằng nếu như em và Bằng chẳng hợp nhau lắm, chẳng còn yêu nhau nữa thì em có quyền yêu người khác, rằng em yêu người khác, thì cũng chẳng ai có thể chê trách em, chỉ cần em viết thư cho Bằng biết. Rằng nhiều người sang đây thay đổi là chuyện thường. Có người có vợ con hoặc chồng con, sang đây cũng yêu đương bồ bịch, cũng là chuyện thường. Ngân chỉ lặng thinh. Mặc cho Vân nói thế nào thì nói. Có nghĩa là tất cả những điều ấy chẳng làm cô bận lòng hoặc chẳng liên quan dính dáng gì đến cô. Em định thế nào? Mãi sau, Vân mới dám hỏi. Em vẫn như thế thôi chẳng có ý định gì đâu chị ạ! Tức là em vẫn yêu Bằng? Vâng. Thế là hết. Cánh cửa tâm hồn Ngân chẳng hé ra tí nào, kín như bưng và cứ đóng

lại mãi. Thế lâu nay em đi đâu? Hỏi đến thế cũng hơi quá đáng. Tự do cơ mà. Đi đâu chả được. Ngân có thể phản ứng lắm. Nhưng rồi Ngân chỉ nói khẽ bạn bè chị ạ! Thế là hết. Hết nhần. Vân thôi không nói gì nữa và vì không nói được nữa nên Vân càng bồn khoăn, càng lo âu. Luôn cảm thấy có những điều gì đó sắp bùng nổ. Nhất là những lúc Ngân đi biệt như thế này. Như có những khoảng tối mênh mông đang nhận chìm cô gái trong sáng và xinh đẹp, cái cô gái mà không hiểu sao Vân dành cho cô ta biết bao nhiêu tình cảm và sự quan tâm đặc biệt ngay từ phút gặp đầu tiên.

Cánh cửa một căn phòng xịch mở. Một cái đầu tóc quăn bù rối và khuôn mặt tròn ló ra. Nhìn quanh. Đôi mắt không lướt đến chỗ Vân, bởi lẽ Vân đứng nép mình vào cửa sổ. Chút ánh sáng bên ngoài hắt vào tấm kính làm xóa đi cái màu trắng của bộ áo quần Vân đang mặc.

— Ra đi! Ra đi! — Cái đầu tóc xoăn nói và mở rộng cánh cửa phòng. Một thanh niên lao vụt ra, người loắt choắt, có mái tóc dựng đứng, đôi bốt bỏ ra ngoài ống quần. Cô gái lia mắt nhìn theo và lúc ấy mới nhìn thấy Vân.

Cô giả vờ không thấy, quay vào và đóng cửa lại. Đợi cho tiếng chân ngoài cầu thang đi khuất cô lại mở cửa quay ra và đến phía Vân:

— Chị ra đây làm gì sớm thế?

— Đợi cái Ngân, sao mãi đến bây giờ nó không về?

— Ờ. Bây giờ thì em chịu không thể nào hiểu được cái tổ con tò vò. — Hằng nói và nhún vai — Trước đây em cứ tưởng nó hiền lành, hóa ra nó ghê gớm nhất.

— Cậu nào thế? — Vân hỏi và chỉ về phía người con trai vừa chạy đi.

— Bồ của em. — Hằng đáp.

— Thế còn cậu Kiên hôm nọ đâu?

— Kiên với chẳng trì! Em cho ao rồi.

— Ngủ lại đây à?

— Đâu! — Hằng cãi nhưng má đỏ lên — Mới đến rồi lại về ngay, ai lại làm trò mèo thế.

— Ừ, nói chung nên giữ một tí. Cái Thịnh thế nào?

— Nó vẫn vậy. Mới đi bệnh viện về mà đã lại lú lú quá. Em bảo nó không nghe. Cứ làm như đứt tay không bằng.

Vân thở dài.

— Lại còn cái Ái nữa, chị có biết chuyện gì không?

— Chuyện gì?

— Cô ta, chúng nó gặp mấy lần đi với một cậu da nâu, nghe nói đón đưa rồi nhé.

— Cậu ta ở đâu? — Vân giật mình.

— Người Ả Rập, sang học ngành mỏ, địa chất gì đó, nghe nói giàu lắm.

Người Vân lạnh giá đi. Ái thật là cô gái đáng thương. Nó tốt nết, chăm chỉ nhưng xấu xí và từ ngày sang đây chẳng có một người thanh niên nào để ý (trong khi cô nào cũng ít nhất dăm anh đeo). Những ngày nghỉ, ngày hội, Ái thường thờ thẩn nhìn các bạn đi chơi hoặc từng cặp chuyện trò riu rần. Vân vẫn thường bảo Ái: Em cứ yên tâm rồi sẽ có một người thanh niên tử tế yêu em. Còn những cậu chỉ chạy theo hình thức bề ngoài cũng chẳng bền lâu. Người đến với em sẽ là người tốt. Nghe Vân nói như thế, Ái chỉ cười: “Bây giờ ít người tốt lắm, chị ạ!”, hoặc “Bây giờ làm gì có người tốt”.

— Nó kể một lần đi làm về thấy có ai đi đằng sau như cái đuôi. Nó hồi hộp lắm liền rẽ vào một cửa hàng rau để cắt cái đuôi. Mua vài quả cà chua rồi ra, người đó đứng ngoài cửa chờ. Rồi đi theo. Về đến tận gần đây. Cũng tưởng vô tình hoặc tiện đường thì đi theo thế thôi nhưng không ngờ, sáng hôm sau ngủ dậy nhìn xuống đường lại thấy anh ta vợ vẫn đứng ở đầu phố, mắt ngược nhìn lên cửa kính phía trên. Nó bảo cái Thư đi xuống thử xem anh ta

có theo không thì vẫn thấy anh ta đứng đó. Đứng đó cho đến lúc cái Ái đi xuống, lại đi theo liền. Sau đó, anh ta tiến đến làm quen.

— Anh ta nói được tiếng Việt à?

— Không. Anh ta nói tiếng Nga. Cái Ái cũng bập bõm ít chữ còn thì ra hiệu. Ấy thế mà nó bảo anh ta hiểu. Anh ta còn mẹ và bà. Anh ta còn học ở đây hai năm. Anh ta rất thích Ái và muốn trở thành bạn thân của Ái, họ đã đi chơi và đi ăn với nhau. Ái bảo rằng anh ta rất lịch sự, tử tế.

— Hằng gặp anh ta bao giờ chưa?

— Em chưa gặp nhưng bạn em gặp rồi.

— Có đen lắm không?

— Đen kịt. Nhưng được cái người cao ráo và hiền lành.

— Làm thế nào nhỉ? — Vân thờ thẩn.

— Làm gì? — Hằng ngơ ngác nhìn Vân.

— Làm sao để Ái đừng quan hệ với anh ta nữa.

— Chỉ có một cậu nào yêu cô ấy thật tha thiết thì may ra, chứ chẳng khuyên được đâu. Nó buồn lắm, nó cần có bạn...

— Tại sao bây giờ em mới nói với chị chuyện đó?

— Vân gay gắt.

— Nói để làm gì? Chị tưởng rằng chị là bà tiên

vạn năng đấy chắc? Tiện thì em nói chuyện cho vui đấy thôi chứ còn khối chuyện lạ hơn thế nữa. Chị chẳng làm gì thay đổi được họ đâu. Chị mang lại cho họ được gì nào? Chị làm sao đáp ứng được tất cả những mong chờ, hy vọng và sự khao khát của tất cả những người con gái đang tuổi dậy thì? Chị tưởng lời ca tiếng hát, những cuốn sách và tờ báo, những lớp học ngoại ngữ là làm họ thấy hết cô đơn thiếu hụt đấy ư? Một cái *ốp* hơn một trăm người đàn bà sống với nhau! Suốt ngày va chạm vào nhau, những người đàn bà, toàn đàn bà là đàn bà, chị tưởng họ thích sống như thế lắm ư? Chán kinh lên được. Phát điên lên được! — Hằng nói xối xả và giận dữ. Một nỗi giận dữ không biết từ đâu ào ào xô đến làm má cô đỏ lên.

— Em nói theo ý nghĩ của em hay của ai đấy? — Vân nhìn Hằng chăm chú.

— Của tất cả mọi người trong đó có em. Chị là cán bộ chị phải hiểu. Em nói như thế để chị đừng ngạc nhiên trước tất cả những gì xảy ra. Chẳng có gì là lạ lắm đâu. Con người mà.

— Con người. Hai cái tiếng ấy cũng nhiều nghĩa lắm. — Vân thở dài ngao ngán — Nhiều lúc, người ta phải cố gắng, cố gắng lắm để làm người chứ chẳng phải là con.

— Chị nói cái giọng ở đâu đấy? — Hằng lườm Vân.

— Chị nói những ý nghĩ ở trong đầu chứ chẳng phải vay mượn của ai cả.

— Ở trong đầu chị nhưng không ở trong đầu người khác. — Hằng nhếch mép cười — Vì thế cho nên chị cũng không nên bắt người khác phải giống mình.

— Chị chưa bao giờ bắt người khác giống mình.
— Vân đáp.

— Có đấy! — Hằng gần giọng. — Có mà chị không biết đấy thôi.

— Ví dụ?

— Ví dụ à? — Mắt Hằng lóe lên những tia sáng ranh mãnh — Chị thích em phải nói cụ thể à?

— Vì chị chưa rõ nên muốn biết cụ thể.

Hằng ngoẹo đầu ngó nhìn khuôn mặt thuần dài hiền hậu và xinh xắn của Vân một lát rồi nói:

— Em nói thật, chị đừng giận nhé. Cũng đừng cho em là tò mò quá đáng. Chuyện riêng của chị với người ta ấy.

— Với ai? — Vân giật mình, thảng thốt,

— An-tô-nốp chứ còn ai? Việc gì chị phải hoảng hốt lên thế? — Hằng cười, môi nhếch lên như hiểu biết tất cả, lại như coi thường tất cả.

— Thế thì, em hiểu lắm chị rồi. Chị với

An-tô-nốp chỉ là bạn.

— Bố mẹ trước khi lấy nhau cũng chỉ là bạn. —
Hằng cười.

— An-tô-nốp rất quý mến chúng ta, luôn cảm thông với hoàn cảnh nghèo khó của chúng ta. Chắc em còn nhớ buổi tối hôm nào, đốc công Ni-cô-lai đến kiểm tra tài chính không?

— Nửa đêm, lúc mọi người sắp đi ngủ đến bắt đem các thứ ra xem chứ gì? Tất cả mỗi thứ chỉ là 5 còn thì phải bán đấu giá chứ gì?

— Ừ. Trên con số 5 là đấu giá hoặc thu mua. Cái Hồng có 7 nồi áp suất đang chưa biết nói sao thì An-tô-nốp đã bảo “Tôi gửi cô này hai chiếc nồi áp suất mua hộ bạn”. Còn nhiều việc khác nữa mà chị không nhớ hết. Có lần An-tô-nốp đã dịch khác đi. Nói chung, anh ấy bảo vệ và che chở chúng ta.

— Đồng ý. Nhưng đây là cái chung, còn cái riêng, chị nói thật đi.

— Chị không thích nói dối.

— Em nói hộ chị nhé. — Mắt Hằng nhấp nháy.

— Ừ. Em cứ nói đi.

— Theo em, An-tô-nốp rất yêu chị và chị cũng có yêu anh ấy. Nhưng chị đã vì một cái gì đó mà cố gắng xóa đi, cố gắng hy sinh. Và chịu khổ sở vì

việc đó. Đây là một việc làm có người cho là hay, là giỏi nhưng cũng có người cho là không hay. Như thế nào là tùy quan niệm của mỗi người. Nhưng có điều không thể bắt người khác phải như chị.

— Chị không bao giờ nghĩ mình là cái mẫu. Chỉ có điều mọi thứ đều có chuẩn của nó. Chị chỉ muốn mọi người đến gần cái chuẩn được chừng nào thì hay chừng ấy.

— Hết cái mẫu lại cái chuẩn! Sao đời mệt thế, chị? Quan niệm của em không như thế. Em nghĩ người ta ai cũng có quyền được sống như mình nghĩ và làm như mình muốn. Trước khi soi nó với cái lý lẽ ở đời thì hãy đo nó với lòng mình. Mình sống thật hay mình sống giả rồi hãy phán xét nó đúng hay sai. — Hằng nói mạnh mẽ hùng hồn.

— Chị không ngờ em lý luận giỏi thế đấy! Trước đây chị nghĩ em sống đơn giản và cũng ngây thơ... — Vân nói và nhìn Hằng, mỗi lúc như một phát hiện thêm những điều gì đó ở người con gái sôi nổi này.

— Em nhận thấy, sống như chị là rất khó vì chị luôn muốn mình đúng. Đúng theo lẽ chung nhưng còn phải đúng với lòng chị nữa chứ? Nếu em như chị em sẽ sống khác.

— Em sẽ sống như thế nào? Nếu em là chị.

— Em sẽ sống như em muốn. Em sẽ làm như em nghĩ. Còn việc làm của em có thể đúng, có thể sai, hậu xét.

— Cũng là một cách.

— Và là một cách đúng. Vì cuộc đời em là của em chứ không phải là cuộc đời người khác. Chị sống vì người khác. Bây giờ chị có thể chưa bằng lòng cách ấy nhưng rồi, chị sẽ thấy em có lý. Thôi, em đi vào đây. Em sắp phải đi có tí việc. Rồi em đến luôn nhà máy thôi. Sáng rồi kìa! — Hằng nói rồi chạy vụt đi. Mùi nước hoa thơm thoảng lại phía sau và Vân bỗng cảm thấy người như ngộp thở. Phải chăng Hằng nghĩ đúng? Mình phải xem lại. Mình phải nghĩ lại... Lâu nay, sao mình cứ cảm thấy có điều gì buồn bã quá, bức bối quá. Vân nghĩ và thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nắng vàng nuột nà đang dâng lên trong vườn cây nhú lá xanh và những đám mây như sà thấp bỗng bênh như sương như khói. Những cánh chim vi vút qua ngang bầu trời. — Có lẽ Hằng nói đúng. Chúng nó có niềm vui, có nỗi lo của chúng, còn ta có gì nào? Ta chẳng có gì cả. Người tốt cũng chẳng cần ta để tốt hơn, cái xấu thì ta cũng chẳng hạn chế được, ta luôn thu mình lại để sống đúng, nhưng thực ra là sống đúng theo chuẩn nào? Ôi có phải vì thế mà lâu nay lòng ta chẳng lúc nào thanh thản, chẳng lúc nào cảm thấy

vừa lòng với mình và tất nhiên là cả với người khác. Ta luôn luôn lo sợ cái xấu sắp xảy ra ở đâu đó với ai đó. Để làm gì và có ích gì? Cái ta lo ta sợ hãi nó xảy ra có khi lại là lẽ sống là hạnh phúc của người khác thì sao? Ôi thôi thôi, ta phải xem lại đi, phải sống lại đi, nếu không ta sẽ bị mọi người xa lánh vì chính lòng tốt của ta sẽ làm ta trở thành một con người đáng ghét đáng thương trong mắt mọi người. Một cô gái bông bột như Hằng còn có thể nói với ta những lời như thế thì chắc rằng những người khác còn có thể hiểu nhiều điều hơn nữa.

Có tiếng chân rụt rè bước tới gần.

Vân ngẩng lên, sửng sốt thấy Ngân đang đi đến trước mặt mình.

— Trời ơi, Ngân, em sao thế? Quần áo em ướt hết rồi!

— Em vừa tắm, chưa thay. — Ngân trả lời và mỉm cười. Trong bộ quần áo ướt đầm và cả tóc cũng ướt đầm người Ngân như trong suốt và mảnh dẻ lạ lùng. Gương mặt xanh xao nhưng vô cùng bình thản, đôi mắt thâm quầng với cái nhìn bình tĩnh và tự tin. Đôi môi nhỏ tươi cười, đi lướt qua trước mặt Vân, về phòng.

Một lúc sau, Vân thấy đứng trước mặt mình một người con gái gầy và mảnh, sạch sẽ và thơm nức mùi nước hoa đất tiền.

— Em vừa đi đâu về đã tắm ngay thế, không lạnh à?

— Em rất muốn tắm chị ạ. Nước rất mát, em đã ngâm mình trong nước hàng tiếng đồng hồ. Chị biết không, em đã uống mấy ngụm nước nữa đấy. Nước ngọt quá. — Ngân nói và vuốt nước từng sợi tóc rồi chải trước gương. Khuôn mặt xanh gầy nhưng sao thanh thản lạ lùng. Cô ta đi vắng hai ngày liền, vừa về là nháy ngay vào buồng tắm và ngâm nước rồi chạy về phòng với bộ quần áo ướt đầm mà cứ như thường không một lời giải thích, coi như không có chuyện gì xảy ra, coi như vừa ở trong phòng và ra đi tắm. Sau giấc ngủ, vì sao phải tắm vào buổi sáng còn lạnh như thế này? Trời ơi, tuổi trẻ là như thế chẳng? Chẳng ai tự nhiên lại nháy bổ vào nước để nguyên cả quần áo như thế khi vừa đi xa về. Nhẽ ra phải về nhà đã rồi hẵng tắm gội chứ. Ấy lại là mình. Mình chắc sẽ không làm thế, trước tiên mình sẽ không đi biệt như thế. Nhưng điều đó chứng tỏ gì? Mình sống vì người khác, cho người khác...

— Em có mệt không, hôm nay có đi làm được không? — Vân hỏi và nhìn vào khuôn mặt bình thản của Ngân.

— Em mệt lắm nhưng em sẽ đi làm. Chính vì nghĩ đến công việc mà em về đây.

Vân cố ghì lại không hỏi là Ngân vừa đi đâu. Bởi Vân biết, có hỏi cũng chẳng biết thêm điều gì. Và hỏi để làm gì. Đó là việc của Ngân, việc của Ngân... Có cái gì rạng rỡ tự tin trên khuôn mặt ấy — Và, kìa trên ngón tay Ngân, một cái nhẫn vàng nguyên thủy. Và nữa, một bộ quần áo bằng voan trắng tinh, những bông hoa trắng và thơm vừa được nâng niu để vào tủ. Mùi thơm tỏa đến tận chỗ Vân. Vân nhìn tất cả và lặng thinh. Lặng thinh khi những ý nghĩ những ngờ vực bắn khoả cuộn cuộn trong lòng. Cái gì? Cái gì đã đến với em thế hả Ngân?

Chương cuối

Có lẽ có một việc gì đó Hoàng phải đi. Anh ấy không thể đi lâu được trong một đêm lạnh như thế này, nhất là mình lại đang mong anh ấy từng giờ từng phút, ở nơi lạ. — Ngân nghĩ và đứng nép vào cánh cửa tránh gió nơi phòng đợi. Có mấy tờ báo trên bàn, cô cầm lên xem vài cái ảnh và đọc vài chữ rồi để xuống. Cánh cửa gỗ nặng nề đóng mạnh mỗi khi có người ra vào làm Ngân giật mình. Những tiếng nói chuyện mà cô không hiểu. Những đôi mắt tò mò và đứng đưng. Đây là đâu? Vì sao Hoàng không có một chỗ ở nhất định nào? Mỗi lần lại đến một nơi khác nhau. Hoàng giải thích chỗ anh chung chạ không tiện cho sinh hoạt của chúng mình. Có thể như thế và cũng có thể không phải như thế. Ở Hoàng có nhiều điều mà Ngân chưa giải thích được, nhiều điều vẫn còn chìm trong bí mật. Nhưng có điều dù không muốn cô cũng phải thấy là Hoàng đang phải trốn tránh một cái gì đó, một ai đó. Nguyên nhân vì sao Ngân

không thể đoán biết. Có lần cô đã nói điều đó với Hoàng trong lúc thật gần gũi thăm thiết và được nghe anh trả lời: “Em ơi, đó là những việc riêng của mỗi người, và vì những cái riêng đó mà người này khác người kia, em chẳng nên và không thể làm em giống anh được vì nếu giống nhau thì làm gì còn tình yêu. Theo anh, em chỉ cần biết rằng anh đối với em thế nào, anh đối với em như thế đã được chưa thôi”. Thế là từ đấy, Ngân cố gắng ghìm giữ những thắc mắc về Hoàng hoặc cố tìm hiểu bằng cách này hay cách khác chứ không nói ra lời. Và vì thế, Hoàng đối với cô càng nhiều điều bí ẩn, nhiều điều không giải thích được. Đó là những chuyến đi từ vùng này sang vùng khác không cần hộ chiếu, những sự cải trang thành người khác khéo đến nỗi nhiều lúc chính Ngân cũng phải nhầm. Rồi những điểm hẹn, những nơi đến không bao giờ lặp lại và Ngân hầu như rất ít được tiếp xúc với những người quen của Hoàng và ngược lại, Hoàng cũng như không có yêu cầu gặp gỡ bè bạn của Ngân. Đó là những điều hoàn toàn khác với người ta khi yêu nhau. Mai đây, làm thế nào? Ý nghĩ buồn phiền và lo âu vụt đến, Ngân liếc nhanh xuống bụng mình và đi vào cầu thang máy, mặc cho người trôi lên cao. Rồi, cô cầm cúi tìm đến căn phòng mà Hoàng dẫn cô đến ban nãy. Nhớ lời dặn, cô vào nhà không khóa cửa. Để cho Hoàng có thể cứ việc vào không

cần gõ cửa. Ngồi thờ một lúc trước căn phòng bữa bọn: giường, ghế, thảm và những bộ quần áo thay ra chưa giặt. Tàn thuốc lá, chai nước ngọt... Không khí của Hoàng, những dấu vết của Hoàng... Cô ôm chiếc áo dạ của anh vào lòng và lim dim mắt, cô tưởng tượng ra anh đang ngồi bên cô, khuôn mặt lặng lặng. Anh ơi, bây giờ anh ở đâu, bao giờ anh về? Tại sao anh cứ phải đi như thế? Tại sao anh không cùng về với em? Lúc này có anh ở bên em sẽ sung sướng biết bao.

“Em lên trước rồi cứ mở cửa để đấy, đừng khóa nhé, anh sẽ vào sau một tí”, cô nhớ lời Hoàng dặn và vùng dậy, vào bếp mở túi thức ăn xếp các thứ ra bàn. Rồi thái xào, nấu ninh. Lửa bếp ga xanh reo vù vù. Lửa reo như thế này là điềm tốt đấy. Lửa xanh reo... Bàn tay Ngân chạm vào lửa. Chỉ rát chứ không bỏng. Ngân áp tay lên má. Má nóng rực. Mùi thơm của thức ăn và gia vị sực nức trong căn phòng nhỏ. Ngân dọn bàn, bày thức ăn lên các đĩa bát. Màu sắc. Và hơi nóng bốc nghi ngút, ngon lành. Ngân nuốt nước bọt, cảm thấy cồn cào. Cô ra đứng cửa sổ. Những bông tuyết rơi nghiêng.

Cô bật tivi. Có tiếng hát ở đâu văng vẳng. Trời ơi mình quên mất rồi, tối nay mở đầu liên hoan ca nhạc không chuyên nghiệp. Sẽ có tiết mục của chị Vân. Ngân nghe trong lòng cồn lên một cảm giác

nuối tiếc, nỗi buồn ứ lên trong lòng. Từ ngày có Hoàng cô như một dòng nước riêng rẽ tách ra khỏi nguồn chung. Nhẽ ra cô cũng lên hát trong một tổp ca nào đó hay ít nhất cũng ngồi dự nghe nhưng cô vắng mặt. Vắng mặt để ngồi đây một mình ư? Lại đói nữa chứ. Cô bốc một miếng thịt gà xé cho vào miệng. Ngọt thế. Cô nhai và nuốt. Một cảm giác nôn nao dâng lên trong người liền sau đó. Cô chạy vội vào bếp và nhổ đi, rồi nôn thốc tháo. Xong, cô chạy ra nằm xuống giường, thở dốc. Có cái gì trôi lên ở cổ, dâng lên và cứ dâng lên mãi. Ngân giờ tay vuốt ngực, một dòng nước mắt chảy xuống. Cay sè. “Thế này thì chịu sao được, chịu sao được cơ chứ?” Ngân lại ngồi dậy cắt một lát chanh ngâm. Cổ họng dịu đi một chút. Cô nhìn đồng hồ. Rồi lại nhìn ra ngoài trời. Sao đi lâu như thế? Hơn một tiếng rồi. Cô nằm xuống giường. Hay là cứ ngủ đi một lát rồi thức dậy. Ngủ một lát. Ngân nghĩ và nằm nhắm mắt lại. Người Ngân trôi đi bỗng bênh như đi trong sương. Hụt hẫng và choáng váng. Ngân bừng tỉnh dậy. Nhìn đồng hồ. Lại một giờ nữa trôi qua. Ngân nghe đói. Đói cồn cào. Và cứ lạnh. Sao ở trong phòng mà lại lạnh thế này? Nhìn quanh. Một cánh cửa kính bật tung. Gió đang xối xả ủa vào phòng mang theo cả hơi lạnh của tuyết, những bông tuyết làm ẩm cả bức rèm che.

Ngân vội đứng lên đóng chặt cánh cửa lại. Vẫn

thấy rét. Ngân mặc thêm áo len vào người. Những đĩa thức ăn nguội ngắt. Ngân múc một thìa súp đưa lên miệng. Miệng đắng ngắt. Ngân xếp tất cả lại và đứng lên. Một cơn giận dữ. Một nỗi lo lắng buồn tủi lẫn lộn. Chờ đến bao giờ? Hoàng có về không? Trời ơi, nếu vì lý do gì đó Hoàng không về thì mình biết đi tìm Hoàng ở đâu? Cơn giận lúc đầu bùng lên mạnh mẽ với ghen tuông nhưng rồi lại sụp xuống nhanh chóng và tan đi cho nỗi lo âu sợ hãi dâng đầy. Cái gì đã xảy ra với Hoàng? Nỗi lo ngại bí mật, sự ẩn náu vô hình nào đã chiếm giữ Hoàng? Làm sao tìm được Hoàng? Làm sao biết được Hoàng đang ở đâu? Nếu biết Hoàng đang ở đâu và ở với ai chẳng nữa Ngân cũng thấy yên tâm. Ngân ngồi thừ trên giường, Ngân xếp dọn tất cả thật gọn gàng rồi lại bối tung ra. Mặc thêm áo ấm, đi giày và trùm khăn. Mặc thêm cái áo của Hoàng nữa. Người to sù ra nhưng ấm sức. Rồi Ngân đứng lên, mở cửa đi ra đường. Đi đâu? Để làm gì? Chỉ biết không thể ngồi mãi trong cái phòng lạ và chờ mãi một người đi không về. Đi ra ngoài. Biết đâu Hoàng không đứng chờ Ngân ở đâu đó. Ôi ước gì ra đến cửa lại thấy Hoàng đi vào. Ngân xuống thang máy và căng mắt ra nhìn những người đi lên. Nhìn rất kỹ. Nhỡ Hoàng lại hóa trang thành người khác thì sao. Ai mà biết được, Hoàng không hóa trang? Đó là một trò chơi thích thú thay vì những lý do gì

khác. Đó cũng là một điều phải nghĩ. Ngân đứng lại ở đầu đường chỗ chia tay với Hoàng. Trời lạnh buốt. Chỉ có gió và vĩa hè đầy tuyết. Tuyết đã đóng thành băng và tuyết đang tiếp tục rơi xuống. Nhìn quanh. Không một dấu vết, không một hình dáng của Hoàng ở nơi đây giống như anh chưa từng đến đây. Ngân bước đi. Đi vài bước rồi vòng lại. Rồi đi xa hơn và tới vùng ánh sáng đèn cao áp. Rồi lẫn vào đám người đang xuống một đường mê-trô, Ngân bước đi, nhập vào đám người và thấy ấm lại. Trong đám đông, cô thấy bình tĩnh hơn. Cô đi, mắt nhìn chằm chằm vào những mặt người. Cô chợt thấy những khuôn mặt quen quen. Những cái áo lông màu cỏ úa lù xù, thấp và to ngang bước đi cắm cúi như trôi trên những đường băng đang chạy xoay tròn chia vào các tàu điện.

— Này, ấy ơi, đi đường này cơ mà. — Một cái đầu mũ bông tròn gọi Ngân, một bàn tay kéo áo Ngân.

— Đi đâu? — Ngân ngơ ngác nhìn gương mặt tròn xoe lấm tấm tàn nhang. Chẳng nhận ra là ai, có quen hay không, quen ở đâu.

— Đi đến chỗ liên hoan ca khúc chứ gì. Đi đường này! — Bàn tay vẫn nắm áo Ngân kéo đi.

— Không, tôi đi tìm...

— Tìm ai? Tìm ai thì đến đây cũng gặp, người Việt mình không ai không đến đây tối nay! — Khuôn

mặt tròn xoe nói và tiếp tục trôi đi trên đường băng.

Có khi đó là sự thật. Một sự thật hết sức bình thường mà sao mình không nghĩ ra là đêm nay Hoàng cũng có thể đến đó, đến đó để gặp ai đó hoặc giải quyết một vấn đề gì đó. Trời ơi, nếu thế thì may mắn quá. Ngân bước đi băng băng, người như trôi giữa dòng người đang trôi.

— Này ấy ơi, làm khuya thế à?

— Ờ, làm đến nửa đêm, xong ở lại liên hoan. Thế ấy ở đâu, có tiết mục gì không?

— Nhà máy tổ có đấy, còn tổ ấy à, tổ chỉ là đưa phụ thôi. — Ngân đáp và chạy theo những cái áo lông — Sao các ấy đi muộn thế?

— À, tổ có việc, giải lao phải đi một lúc giờ mới trở lại.

— Tổ cũng thế. — Ngân đáp và mắt vẫn nhìn quanh.

Hay là Hoàng có tiết mục gì đó mà không muốn nói với mình? Trời ơi, thế thì may mắn quá! Dù Hoàng có làm trò nhố nhăng gì cũng là may mắn qua. May mắn quá. Ngân chạy lên trước, đi sát những cái áo lông và nói vài câu chuyện vu vơ rồi cả bọn tiến vào một ngôi nhà lớn mà từ xa đã nghe thấy tiếng đàn tiếng hát tưng bừng. Từ xa đã nhìn thấy những áo dài tha thướt. Những bộ đồ thêu

công, thêu rồng. Những chiếc áo màu đen huyền bí và những mái tóc dài tha thướt. Ngân hơi sững người trong một phút trước những gương mặt trong sáng, xinh đẹp của những cô gái trẻ trung và tươi cười. Họ đang cười nói mới vui về làm sao. Gương mặt họ thanh thoát làm sao! Ngân nhìn vào một tấm gương dọc lối đi. Cô giật mình thấy vẻ mặt vô vàng xanh tái của mình. Lại còn ngơ ngác nữa chứ. Ngơ ngác thất thần như vừa bị mất cấp. Ngân đang mất cái gì? Ngân đang có cái gì? Một tình yêu kỳ lạ và một hạnh phúc bất thường? Hay tất cả chỉ là ảo ảnh? Sự thật, Hoàng có thể bỏ đi bất cứ lúc nào và tất cả mọi điều có thể nói với ai, có thể giải bày cùng ai khi mà bình thường cô giấu kín tất cả? Nếu có chuyện gì cô biết ăn làm sao nói làm sao bây giờ?

— Chương trình hôm nay hay lắm. Nhiều tiết mục chắc được giải thưởng cao. Có cái gì hát mà ở dưới khóc như mưa. Có khi sẽ hát lại... — Những tiếng nói ào ào chung quanh Ngân. Ngân bước lấp vấp và đi nhanh lên trước, đứng nép vào sau quầy gửi quần áo. Hàng trăm chiếc áo khoác các màu, các loại đắt tiền treo trên mắc. Những chiếc mũ lông chồn, mũ lông cáo, khăn đuôi hổ treo cạnh những chiếc túi da. Ngân nhìn lướt qua tất cả các trang phục. Sao nhiều mũ áo giống của Hoàng đến thế. Cô không gửi áo vì sợ phải chờ lâu

và chen chúc. Cô lách qua những người phục vụ đang lễ mễ bê những hộp giấy lớn đi nhanh về phía có tiếng đàn hát và đèn sáng rực. Ánh sáng làm cô lóa mắt. Màu sắc và hương thơm làm cô ngộp thở. Hình như vừa mới xong một tiết mục. Tiếng vỗ tay rào lên như mưa hạ. Rồi tiếng một cô gái giọng trong trẻo giới thiệu chương trình phía sau cánh gà. Và kìa Vân, có đúng Vân không, áo dài đỏ thêu rồng đang bước ra sân khấu. Ánh sáng ngọn đèn chiếu vào gương mặt rạng rỡ và tươi cười của Vân. Tiếng vỗ tay lại nổi lên rào rào. Vân bước ra phía bên này, thì phía bên kia, An-tô-nốp cũng đi ra và ngồi vào cây đàn pi-a-nô. Vân hát và An-tô-nốp đệm đàn. Tiếng đàn và tiếng hát quyện vào nhau.

*Quê hương là cầu tre nhỏ
Mẹ về nón lá nghiêng che...
Quê hương là chùm khế ngọt
Cho con trèo hái mỗi ngày...
Quê hương mỗi người chỉ một
Như là chỉ một mẹ thôi...
Quê hương nếu ai không nhớ
Sẽ không lớn nổi thành người...*

Nước mắt chảy ra trong mắt Ngân. Căn phòng

nhỏ bóng tối nhiều hơn ánh sáng thoáng hiện ra trước mắt Ngân. Những mẹt thóc mẹt sàng ra trong đám gạo hầm để dành tung cho gà, đêm đêm chuột cắn nhấm nhích. Mẹ kêu lên đòi bắt đuổi nó. Những đứa em chạy quần trong nhà mà không sao đuổi được những con chuột nhắt. Cái đuôi và cái đầu nhỏ bé đen đen của nó lấp ló chỗ này chỗ kia làm mẹ mất ngủ. Đêm, trước khi đi ngủ phải để thức ăn cho chuột. Mọi người chấp nhận chuột như một vật nuôi trong nhà. Giá nhà mình mà rộng thì chuột không thể trốn được, đằng này chật ních, mèo không đuổi được mà người cũng chịu. Rồi Bằng, dáng cặm cùi và nhẵn nại cúi xuống trên ô vuông sân xi măng và những viên gạch xỉ tự đóng. Những viên gạch dựng cho ngôi nhà tương lai, màu gạch xám lẫn những vẩn vôi trắng. Bàn tay Bằng chai sạn và đen đúa. Ôi mẹ, Bằng ơi, con có lỗi với tất cả mọi người, trước tiên là với mẹ. Con có chuyện gì chắc mẹ là người khổ sở nhất. Đời mẹ còn gì ngoài hy vọng về những đứa con. Vậy mà, giờ đây con đang trượt trên một cái dốc mà chính con cũng không biết đích và chỗ dừng của nó ở đâu. Còn Bằng, xét cho cùng ra em cũng có lỗi với anh, bởi em đã hứa với anh sẽ trở về và làm vợ anh, nhưng bây giờ thì không được nữa rồi. Không bao giờ được nữa, cho dù anh có sẵn lòng tha thứ cho em, anh có sẵn lòng trở lại với con người đã không

còn nguyên vẹn và trong sáng này nữa. Sau này dù có thế nào em cũng sẽ không bao giờ trở lại với anh. Khoảng cách giữa chúng ta đã làm em nhìn rõ lại anh. Anh tốt quá nhưng xa lạ với em quá. Em đã yêu Hoàng, đó mới là tình yêu thực sự của em, anh ấy luôn là niềm vui, niềm mong chờ và hạnh phúc của em. Em mong anh hạnh phúc. Khi nào anh lấy vợ em sẽ gửi một món quà xứng đáng về cho anh. Dù sao em cũng thương anh quá. Những lá thư của em viết về gần đây chắc anh đã dần dần hiểu ra. Ôi, thương anh quá nhưng biết làm sao bây giờ. Biết làm sao?

Ngân nhìn những người ngồi trên các hàng ghế. Những đôi mắt chăm chăm nhìn lên sân khấu, những gương mặt đầy ánh sáng. Không có Hoàng. Hay Hoàng ở đâu đó chờ lên sân khấu? Sân khấu chẳng từng hấp dẫn Hoàng đó sao? Anh đã chẳng từng thay đổi trang phục và biến thành người khác luôn luôn sao?

Kia là Hằng, cái khuôn mặt tròn của nó hôm nay sao tươi cười rực rỡ. Nó có tiết mục gì không? Ngồi cạnh nó là cậu nào nhỉ? Cái Thịnh, cái Hoàn, cái Ái... Chúng nó say mê dán mắt lên sân khấu chẳng một chút nào rời để ngoảnh lại nhìn thấy Ngân. May mà chúng không quay lại. Vâng trên sân khấu nhìn thẳng vào chỗ Ngân đứng nhưng chắc rằng

cũng chẳng thấy Ngân, chẳng thấy Ngân là cái chắc. Họ có vui không? Chắc cũng không phải tất cả đều vui nhưng dù sao họ cũng không như Ngân, không như Ngân.

— Đây là tiết mục cuối cùng. — Tiếng người giới thiệu. Và ai đó đã ra sân khấu. Không có Hoàng. Mất Ngân nhòe đi. Tất cả các gương mặt nhòe đi. Cô lách mình ra khỏi đám đông đi như chạy ra ngoài.

Thoáng cái cô đã ở trên đường phố, một mình. Một mình cô bước đi giữa những bông tuyết bay tới bời. Một mình cô đi giữa những suy nghĩ và nỗi giằng vò, day dứt.

— Hoàng ơi, anh ở đâu? Anh ở đâu, Hoàng ơi! Vì sao anh lại nỡ để em khổ sở thế này trong lúc nhẽ ra em phải được sung sướng, nhẽ ra em phải được nghỉ ngơi, được chiều chuộng và nâng niu bởi vì em sắp làm mẹ, bởi vì em đang mang trong lòng một đứa con của anh? Trời ơi sao anh không bằng lòng cho em phá thai đi từ khi chớm có? Anh cứ an ủi động viên em phải giữ, phải có con. Chúng ta đã là vợ chồng có cưới xin hẳn hoi, rồi sẽ đến lúc anh công khai tất cả. Còn từ bây giờ đến lúc con ra đời anh sẽ làm tất cả để em không phải lo phiền và con chúng mình sẽ sung sướng hạnh phúc. Ôi, vì những câu nói của anh mà em giữ lại, em cắn răng chịu đựng, mà giấu giếm mọi bề. Giờ đây, anh bỏ

em. Vì sao anh bỏ em? Anh đưa em đến một nơi xa lạ, không bạn bè, thậm chí cũng không biết đó là nhà ai và bỏ em ở đó. Nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra cho em thì sao? Em biết nói ra sao? Trời ơi, em tin anh quá và em khổ quá. Làm thế nào bây giờ?

Đầu óc Ngân rối bời. Cô đi nhanh, thỉnh thoảng lại trượt dài trên đám băng cứng. Những cái xe cào tuyết vẫn chậm chạp bò trên đường và bóc đi từng mảnh băng. Tuyết vẫn tiếp tục rơi. Ngân kéo sụp mũ xuống mắt. Đêm khuya, những bông tuyết như rơi dày hơn và lạnh hơn. Những ngọn đèn màu vàng nhạt ra và u ám hoe hoe từng vùng sáng vàng sọng. Những bông tuyết rơi trên má Ngân nóng rực. Rát như cào.

— Hoàng ơi! — Ngân gọi. Ngân khóc và rên rỉ. Ngân bước đi. Ngân chạy rồi dừng lại. Một cơn gió từ quảng phố thổi thối thốc tới. Những hạt tuyết cứng như những hạt cát bay mù mịt. Trong phút chốc, cả một góc phố như bị vùi trong tuyết. Những bóng người lù mù gò lưng tránh gió, chậm chạp đi trong tuyết. Tiếng băng vỡ lạo xạo dưới gót giày. Những con chim lạnh cóng đứng thu mình như những túm giẻ màu đen trên các gờ cửa. Những cành cây đen đeo nặng tuyết đang rung rào rào trong gió. Những chiếc ô tô chở nặng tuyết trên mui, trên va-gông hối hả chạy trong đêm. Những

mái nhà trắng. Tiếng cánh cửa gỗ nặng nề đóng mạnh nghe rầm rầm. Những bóng người lom khom, cúi cong, bước đi trong tuyết. Tuyết đọng trên vai áo, trên mũ. Những đống tuyết vun cao ở các bờ đường. Anh đang ở đâu? Trong tuyết lạnh và băng giá như thế này? Cái gì hấp dẫn lôi cuốn anh hơn mong chờ của em, hứa hẹn của em? Anh ở đâu trong đêm tuyết lạnh như thế này? Anh ở đâu? Ngân gạt nước mắt và ngồi sụp xuống một bờ hè. Nuốt nước bọt. Nuốt khan. Khát và đói. Đói cồn cào và khát cháy cổ. Bây giờ đi đâu? Về đâu? Về nhà hay nơi hẹn? Cánh cửa vẫn để dó như lời dặn. Phải về đó thôi. Biết đâu, biết đâu Hoàng không đang ngồi trong phòng và chờ Ngân với nỗi bức bối! Ôi chao, tại sao mình lại đi ra đường trong khi hẹn ở nhà? Hy vọng lại lóe lên trong đầu Ngân. Hình ảnh căn phòng với những tiện nghi thu hút Ngân. Trời ơi, có cách gì đó đi nhanh về nhà không. Ngân lao vào mê-trô, hối hả lên tàu điện ngầm và cứ thế băng về nhà, lao lên phòng. Cửa phòng vẫn như lúc Ngân đi ra, không khóa. Trong phòng mọi thứ còn nguyên như lúc Ngân bỏ đi, không có ai vào đây từ lúc Ngân đi ra. Ngân nằm vật ra giường. Vật vã và tức tưởi khóc. Vùng dậy, ăn lấy ăn để được vài miếng nguội lạnh. Rồi vứt tung đi, nhìn sững vào bóng tối, ngọn đèn ngủ nhấp nhòe ánh sáng xanh tím. Cái bóng trên tường đơn độc.

— Hoàng ơi! — Ngân kêu lên và vùng dậy — Có đúng anh bỏ em không? — Cô nhìn đồng hồ — Gần nửa đêm rồi. Giờ này các xe tàu vẫn còn chạy. Em phải đi về thôi. Em không thể ở đây được. Nguy hiểm quá!

Ngân thu dọn lại phòng, viết mấy chữ vu vơ dọn lại rồi đi ra. Phút chốc cô lại ngập mình trong tuyết lạnh và những cơn gió bông rát. Cô đi về phía nhà của mình. Khuôn mặt Vân hiện ra hiền từ mà nghiêm khắc. Dứt khoát Vân giờ này đã về nhà. Em đi đâu mà không dự liên hoan văn nghệ? Dứt khoát Vân sẽ hỏi như thế. Ơ, em có dự mà chị không biết đấy chứ! Chị lên hát bài “Quê hương” hay đến chảy nước mắt, chị mặc cái áo đỏ đẹp quá. Liệu có thể bình tĩnh và chuyện trò như thế được không? À, mà chắc gì Vân đã về nhà ngay sau một đêm vui như thế. An-tô-nốp chắc sẽ đưa Vân về và có thể họ đi đâu đó. Họ có hạnh phúc không nhỉ? Ước gì có người thương ta và chờ ta, ta sẽ lao vào lòng họ và kể tất cả, nghe họ chửi mắng tha hồ, miễn rằng sau đó họ đi tìm Hoàng về cho ta. Ngân nghĩ và đi về phía nhà mình. Nhưng chỉ tới gần là cô lại quay ngoắt đi. Không, cô phải đi tìm Hoàng. Phải tìm ra Hoàng. Cô nhớ tới một địa điểm có lần Hoàng đã đưa cô đến. Có gì cần em cứ đến đây, đây là bạn anh. Hoàng nói như thế, lúc đó Ngân cũng không để ý lắm và cũng không hỏi người đó tên là

gì. Trời ơi, ai mà biết có lúc phải đi tìm Hoàng khổ khổ như thế này? Mê-rô văng vè đi nhanh vun vút. Thoáng cái, Ngân đã đến trước căn phòng mà cô định tìm. Trong phòng yên ắng. Cô giơ tay gõ mạnh vào cánh cửa. Một lúc sau, một khuôn mặt có vòng kính trắng ló ra. Vòng kính thật dày nhìn Ngân:

— Cô hỏi ai?

— Thưa ông, làm ơn cho tôi hỏi anh Hoàng có ở đây không ạ? — Ngân nói rồi đứng thu mình lại tránh ánh sáng từ trong nhà hắt ra.

— Hoàng nào nhỉ? — Người đàn ông hỏi lại và nhìn Ngân chăm chú — Hoàng làm gì? Ở đâu?

— Hoàng... — Ngân ấp úng. Cô thực sự không biết là Hoàng làm gì và ở đâu. — Hoàng, bạn tôi có lần đã đến ở đây và nói rằng bạn anh ấy ở đây. — Ngân nói và đưa mắt nhìn thoáng vào trong căn phòng nhỏ, nơi có lần cô đã sống.

— Hoàng. Ai nhỉ? Lạ thật, tôi không có quen ai tên Hoàng. — Vòng kính trắng nghiêng nghiêng nghĩ ngợi. — Hoàng người như thế nào nhỉ? — Người đàn ông hỏi và nhìn Ngân mỗi lúc như một ngạc nhiên hơn.

— Anh ấy người cao to, để râu, hay đóng kịch, làm nghề nghệ sĩ gì đó. — Ngân lúng túng, bóp đôi găng trong tay.

Người đàn ông cần môi nghỉ ngơi. Đôi mắt kính loang loáng bao trùm con người rét mướt và ướt át của Ngân. Nước chảy thành vũng nhỏ dưới chân Ngân. Những bông tuyết bám trên người Ngân đang lan ra và chảy trên nền nhà. Người đàn ông nhìn Ngân thoáng chút thương cảm. Ông ta giơ tay gãi mũi và sửa lại vòng kính, rồi nói sau phút nghỉ ngơi:

— Cô vào nhà ngồi nghỉ đã. Ngồi một lúc cho đỡ lạnh rồi hãy đi đâu. Hình như cô đang bị lạnh.

— Tôi cần phải đi tìm anh Hoàng. Nếu ông có biết anh ấy ở đâu xin ông làm ơn mách giùm tôi. — Ngân năn nỉ.

— Nếu biết tôi giấu cô làm gì? Khốn khổ là tôi không biết Hoàng là ai?

— Chẳng lẽ ông đã từng cho một người mượn nhà này mà lại không quen sao? — Ngân hỏi và không giấu được bức bối.

— Hồi nào nhỉ?

— Lâu lâu rồi.

— Hồi ấy tôi, chắc thế, đi nghỉ hè, mấy người bạn mượn nhà nhưng không có ai là Hoàng. Hay cô nhầm tên?

— Không, tôi không nhầm! Trong nhà ông còn có những quyển vở gửi cho con cơ mà.

Một nụ cười nở trên đôi môi dày của người đàn ông:

— Cô toàn nhớ những chi tiết chẳng quan trọng tí nào cả. Thôi được, cô cứ vào đây chơi chút ta nói chuyện thêm xem người bạn cô là ai, biết đâu không có những chuyện vui. Vào đây.

— Thôi, xin phép ông! Tôi phải đi! — Ngân nói và quay ra.

— Cô ở đâu, cô cho tôi địa chỉ, tôi sẽ báo tin cho cô nếu như tôi tìm ra Hoàng của cô. — Người đàn ông đeo kính trắng nói.

— Xin cảm ơn ông. Chỉ mong nói hộ tôi với Hoàng là vợ anh ấy bảo anh ấy về nhà ngay! — Ngân nói và cắn chặt môi để khỏi bật ra tiếng khóc.

Rồi, như mũi tên Ngân lao như bắn ra đường, chìm ngập vào trong trời bão tuyết. Tuyết bay là là trên trời, tuyết tung từng cụm xuống đất. Tuyết chạy từng dòng trên mặt băng. Tuyết mù mịt ném vào mặt Ngân những nắm bông buốt lạnh.

— Hoàng ơi! Hoàng ơi! Anh ở đâu? Ở đâu? Trời ơi!

Ngân lao đến một góc phố. Nhìn quen quen. Đúng rồi, ở đây, phía kia, có ngôi nhà cô đã đến với Hoàng, đã nấu cơm ăn ở đây. Nhưng là nhà ai nhỉ? Hình như Hoàng có nói tên mà Ngân không nhớ. Hình như có. Đúng rồi. Tầng 9. Hồi đó mình bảo,

sao ở cao thế? Ngân lao vào nhà và theo cầu thang máy lên. Gõ cửa. Liều đến thế đấy. Đêm khuya. Đi tìm một người mà cô không biết chắc.

— Ai hỏi gì đây? — Một khuôn mặt đàn bà lộ ra. Già và gầy. Nom khó khăn.

— Xin lỗi chị, chị làm ơn cho em hỏi, anh Hoàng từ tối đến giờ có đến đây không ạ?

— Hoàng nào? Cô tìm ai? Ở đâu đến đây? Đến đây làm gì? — Người đàn bà dồn dập hỏi và đưa mắt nhìn Ngân từ đầu đến chân.

— Dạ. Hoàng là chồng em. Nhà em ham chơi lắm bảo rằng đến nhà bạn, em đoán là đến đây vì có lần anh ấy đã đưa em đến đây. — Ngân nói và chăm chú nhìn nét mặt người đàn bà.

— Hoàng nào nhỉ? Cô đứng đợi tí tôi vào hỏi chồng tôi xem nhé. — Người đàn bà quay vào và một lúc sau quay ra — Chồng tôi nói cô xem lại đi, cô nhầm rồi. Chồng tôi không có người bạn nào tên là Hoàng cả. Từ tối đến giờ nhà tôi cũng không có khách.

— Xin chào chị và cảm ơn chị. — Ngân nói và quay đi.

Thế là hết! Hoàng là ai, ở đâu? Sao đến bây giờ Ngân mới hiểu ra rằng ở anh không là cái gì cụ thể cả. Anh là ai, làm gì, ở đâu, sao lâu nay cô thấy rằng

cô đã hiểu anh rất rõ, đã tin anh đến thế và anh tốt đến thế, anh là gì thật cụ thể và yêu mến gắn bó với cô như máu thịt vậy mà bỗng dưng anh như giọt nước rơi trên lá khoai. Anh như đám mây tan trong trời mưa. Đến nỗi, lúc này đây, cô chột nghĩ hay anh không có thật. Cô dừng lại trên một vỉa hè dưới mái hiên rộng của một ngôi nhà đầu đường gió, giơ tay sờ bụng. Cái bụng đã hơi mẩy sau lần áo và cô đã qua chưa hết những nôn nao khó chịu trong người. Trời ơi, nếu anh không có thật thì đứa con trong bụng em đây cũng là điều do em tưởng tượng ra mà thôi ư? Hình như cũng có những người chữa trứng, chữa tưởng tượng. Cũng ghen, cũng nôn ọe và thèm ăn chua và bụng cũng to dần lên theo ngày tháng. Nhưng rồi, chín tháng mười ngày sau đã sinh ra cái gì? Một lần không khí hay một buồng trứng? Những người đó thật đau khổ. Và do đâu, vì sao họ khổn khổ vậy? Nhưng còn mình, ngược lại, nếu đến đúng ngày, một đứa con ra đời nhưng không hề có ai tên Hoàng, bố nó ở trên đời thì sao? Trời ơi, sẽ ra sao nếu đúng là không có Hoàng. Hoàng chỉ là một con người không có thật, một con người mượn tên người khác và sống dưới bóng người khác. Và cuối cùng đến một lúc nào đó, anh ta biến mất. Biến mất như chưa hề có ở trên đời. Đau đớn quá. Trời ơi, đau đớn quá! Mình đã yêu phải một con người không có thật trong cuộc

đời này sao?

Ngân chạy bừa vào trong tuyết. Lòng hoảng loạn và u mê. Những ý nghĩ buồn rầu sợ hãi, tủi hận quay cuồng.

Gió ném tuyết ào ào đập vào mặt Ngân. Người cô nóng rực. Cô cảm thấy như mình đang sốt. Mồ hôi chảy ra trong áo, vã ra trên trán. Tuyết tan trên má cô. Cô đi tắt qua một công viên, tìm đường về nhà. Những đống tuyết trắng ngáng đường cô. Chân cô sục vào tuyết. Cô quay lại và vấp vào một cái gì, ngã chúi xuống. Cô cúi nhìn và kêu:

— Trời ơi, ai thế này? Ai thế này? — Cô cúi nhìn dưới chân mình. Một người đàn ông đang nằm gục trên tuyết. Cái đầu bù xù gục xuống và chung quanh người đó tuyết tan chảy thành vũng. Mùi rượu nồng nặc. — Trời đất ơi, Hoàng đây ư? — Ngân cúi xuống nắm tóc kéo lên. Bàn tay cô chỉ hơi nhúc nhích vì cái đầu nặng trĩu đang chìm xuống. Một khuôn mặt nghiêng đi, nhìn thấy cái mũi to và đỏ rực hơi khoằm. Một người nước ngoài. Ngân đứng vội lên, ù té chạy. Đường vắng ngắt. Chỉ có tuyết. Tuyết bay mù mịt. Tuyết trùm lấp che xóa đi tất cả. Mênh mông, mù mịt. Đường nào về nhà. Ngân không còn biết, không còn nhớ. Cô nóng hay lạnh, chính cô cũng không biết rõ. Cô run rẩy và cảm thấy hai cảm giác trái ngược nhau cùng đang

ngự trị trong người cô làm cô run lên bần bật. Cô nhấc chân lên. Bàn chân nặng trĩu và tê cứng như không phải của cô và như không theo ý muốn của cô. Cô nhấc mạnh chân. Cái chân như hóa đá, cô vẫn đứng im không nhúc nhích. Vô lý quá. Vô lý quá. Nhiều sự vô lý quá. Nếu Hoàng muốn bỏ mình thì Hoàng đến tìm mình và đưa mình đến đây làm gì? Người ta, một khi định bỏ nhau thì không mất thì giờ nghĩ ra trò đùa ấy làm gì! Không, Hoàng không phải người ác. Vậy cái gì? Cái gì đã xảy ra trong bí ẩn này? Cái gì? Ngân ngẩng nhìn lên trời. Đến thăm thăm. Một ngôi sao cô đơn nhấp nháy sáng giữa tuyết.

Ngân nhấc chân lên. Nhưng cô không bước được một bước mà lại khuyu xuống, khuyu xuống và vục mặt vào tuyết.

Một chiếc xe tắc xi đi sớm, phóng vút trên đường vắng, chợt dừng lại. Lái xe là một ông già tóc đã điểm bạc, mở cửa xe bước ra, xốc Ngân lên. Sờ ngực. Còn đập. Ông vội vã đưa cô lên xe. Cô cựa quậy. Hình như cô tỉnh lại khi có người chạm mạnh vào mình.

— Đi đâu? — Người lái xe hỏi to.

— Đa-mô⁽¹⁾! — Ngân đáp.

---

(1) Về nhà.

— Đi đâu? — Người lái xe lại quát lên.

— Đa-môi! — Ngân đáp, tiếng nhỏ đi. Giống như cô đã mê đi. Cô muốn trở về. Về nhà. Mái nhà nhỏ bé nghèo nàn nhưng yên ấm và thanh thản. Mái nhà nhỏ quê hương nghèo khó nhưng có mẹ, có tình yêu giản dị, chân thành.

— Nhà ở đâu? — Người lái xe lại quát lên. Nhưng Ngân không còn trả lời được nữa. Cô đã mê đi hay là cô đã ngủ? Người lái xe lắc đầu thất vọng, phóng xe đi. Một đoạn, chợt nhớ ra điều gì ông ta dừng xe và lục trong túi áo cô gái. Không một mẫu giấy. Chỉ có tiền. Từng nắm tiền. Chợt bàn tay ông thấy cộm nơi cái túi áo ngực. Ông thò tay lôi ra một bức ảnh nhỏ. Một người thanh niên chừng hai mươi nhăm tuổi trầm ngâm đứng dưới gốc phong. Đằng sau là những nóc nhà và đại lộ. Tất cả trong người cô gái chỉ có thể.

Ông già nắm chắc tấm ảnh trong tay và lao xe như điên trên đường phố vắng. Dừng xe lại trước một đồn cảnh sát, ông ghé vào và yêu cầu họ gọi cấp cứu vì ông đi vội, ông phải chờ một người ra sân bay quốc tế để kịp chuyển bay vào năm giờ sáng.

— Cô này là ai? Ở đâu? Vì sao? — Người ta hỏi ông. Ông lắc đầu không biết về tất cả. Cuối cùng ông đưa ra tấm ảnh người con trai. Theo ông, có thể từ tấm

ảnh này sẽ biết được cô gái và giúp đưa về nhà, là điều cô đề nghị ông khi ông cứu cô gục trên đường.

Những người làm công tác an ninh chuyên tay nhau tấm ảnh nhỏ. Những khuôn mặt ngẩn ra trong một phút. Rồi họ kêu lên:

— Người này, chính người này chúng tôi cũng đang tìm kiếm!

— Tôi biết anh ta! — Một người khác nói. — Một tên lưu vong có sừng. Nghe tin ta vừa mới tóm cổ được...

Không khí ấm áp của ngôi nhà cửa đóng kín hay vì đã được xoa nóng. Ngân từ từ mở mắt. Cô ngơ ngác nhìn thấy những người lạ đang chuyên trên tay nhau bức ảnh của Hoàng. Cô giằng tấm ảnh nắm chặt nó trong tay. Và, ngược nhìn. Trong những đôi mắt nhìn của họ, Ngân như đã tỉnh lại và đã hiểu lý do biến mất của Hoàng đêm nay. “Đối với anh, ở đâu sống tốt đó là quê hương...” Một câu nói của miệng của Hoàng vụt trở lại trong đầu Ngân. Thế là hết rồi ư?

— Anh ấy không có tội! Trả anh ấy cho tôi. — Ngân hét lên và gục xuống, trong nỗi đau đớn quá sức.

Hà Nội, những ngày Tết Bính Dân

Tháng Giêng Hai 1988

NGUYỄN THỊ NGỌC TÚ

GIÃ TỪ MÙA ĐÔNG

Tiểu thuyết của

NGUYỄN THỊ NGỌC TÚ

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Chịu trách nhiệm xuất bản:

HOÀNG PHONG

Biên tập nội dung:

MAI THỜI CHÍNH

Vẽ bìa và trình bày sách:

VŨ GIA NGỌC

Sửa bản in thử:

CẨM THI

In 6.000 cuốn, khổ 13x19, tại Xưởng in Tiêu chuẩn.
Số xuất bản 73/LKXB ngày 17.8.1989. In xong ngày
15.9.1989 và nộp lưu chiểu tháng 9 năm 1989

Số hóa, vẽ lại bìa và trình bày: Hungbc1010@

Tháng 8 năm 2020

GIÃ TỪ MÙA ĐÔNG là câu chuyện tình của hai người trẻ tuổi Việt Nam trên xứ tuyết.

Một cô gái xinh đẹp đã hơn một lần yêu, bỏ lại quê nhà một hạnh phúc tảo tần; một chàng trai có tâm hồn nghệ sĩ đa tình, bất đắc chí trước những lừa lọc đời thường, trở thành một tay lưu vong sừng sỏ... Hai tâm hồn cô độc ấy gắn với nhau trong một mối tình thơ mộng và nồng nhiệt như lửa cháy, đầy tràn hạnh phúc nhưng cũng dư thừa khổ đau mất mát...